

DE STER

Nummer 9
September 1969
69e Jaargang

Een inspirerende boodschap

van BOYD K. PACKER,
assistent van de Raad der Twaalven

Enige tijd geleden kwam er op een conferentie de redacteur van de godsdiensttribune van een grote krant. Hij was helemaal van het andere einde van het land gereisd om de sfeer op de conferentie in zich op te nemen.

Voor de opening van de vergadering liepen wij het gangpad van het gebouw af (het tabernakel), dat volbezet was. Hij merkte een eenvoudig geklede man van middelbare leeftijd op, die aan de kant van het gangpad was gezeten, en de redacteur vroeg aan hem voorgesteld te mogen worden. Het bleek, dat hij van de West Coast afkomstig was, een bekeerling tot de Kerk. Naar ik mij herinner, was hij eens lid geweest van dezelfde kerk waartoe de redacteur behoorde. Hij was raadgever in een bisschop. Het interview verliep ongeveer als volgt:

„Hoe lang bent u al lid van de Kerk?“

„Ongeveer acht jaar.“

„Bent u toegetreden al bij de eerste keer dat de zendelingen zich met u in verbinding stelden?“

„O neen, het heeft mij verscheidene weken gekost voor ik tot de Kerk toetrad.“ Toen voegde hij er met een glimlach aan toe: „Ik houd er niet van om mij ergens hals over kop in te steken.“

„Naar men mij vertelt,“ wilde de verslaggever weten, „moet de president van de Kerk een profeet zijn. Is dat waar?“

O ja! Ik weet, dat hij een profeet van God is, evenzeer als welke Bijbelse profeet ook.“

„Wordt u voor uw dienst in de Kerk betaald?“

„O ja!“ zei hij. „En heel royaal ook — maar in zegeningen, niet in geld. Het schijnt wel, dat het beginsel van de tiende vereist dat wij voor het voorrecht betalen.“

De redacteur, tevreden met het onderhoud, draaide zich om en wilde heengaan. Toen, alsof het nu pas bij hem was opgekomen, keerde hij zich om en stelde nog een vraag: „Vertelt u mij eens, waarom — waarom betaalt u eigenlijk de tiende?“

Ik zag, dat het gezicht van de goede broeder heel ernstig werd en in zijn ogen opwellende aandoeningen te lezen stonden, toen hij op zachte toon en met een enkel woord antwoordde: „Gehoorzaamheid.“ ○

INHOUD

Deze twee tezamen. Door President David O. McKay	275
De ziel van een profeet. Door ouderling Marion D. Hanks	276
Een eeuw JVOOV-Dienst 1869-1969	279
De eerste honderd jaren van de JVOOV. Door Elinor Knowles	280
Een pleidooi voor het oordeelkundig gebruik van verdovende geneesmiddelen.	281
Door Dr. J. Louis Schriker	285
Met jou maakt het een enorm verschil. Door Elaine Cannon	288
De pioniersvrouw. Door Kenneth W. Godfrey	289
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over: Wat is een naam?	294
Zusters Hulpvereniging: De huidige plaats van de vrouw in de Kerk.	
Door Belle S. Spafford	292
Zondagsschool: Het maken van een plan voor het geven van uw les. Deel II	
Door Rex D. Pinegar	295
OOV: Gaat naar de OOV	297
Voor de jeugd van de Kerk: Het beste in het leven	287
DE kleine STER: Het nieuwe huisje. Door Solveig Paulson Russel	65
Een lange nacht. Door Iris Syndergaard	68
Sue salade	72

Op de omslag: De tijd: Zondagavond 28 november 1869, De plaats: De zitkamer van het Lion House. Het gebeuren: Door Pres. Brigham Young werden zijn dochters georganiseerd tot de beperkingsvereniging die later zou uitgroeien tot de JVOOV.

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 9 · September 1969
69e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout, Translation Services
Department, Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster“ van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende cliché's is
verboden.

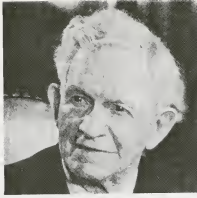
Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfurt a. d. M.

Deze twee tezamen

door PRESIDENT DAVID O. McKAY

Volgens de geschriften is „... noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man, in den Heere.“ (1 Kor. 11:11.)

Mannen en vrouwen stijgen zelden uit boven het doel dat zij elkaar stellen. Hoewel het leven van de vrouw vrijwel alles bevat wat schoon en goed is, is het onjuist om te spreken van een wereld van de vrouw en een wereld van de man, omdat beide een onverbrekelijke eenheid met elkaar vormen. In het algemeen kan men stellen, dat mannen en vrouwen dezelfde interesse hebben, dezelfde verwachtingen en aspiraties; het succes of de mislukking van de een is het succes of mislukking van de ander. Zij delen in elkaars vreugden, dragen elkaars lasten, en werken samen om succes te behalen. Ik herhaal, er bestaat niet zoiets als het rijk der vrouw of het rijk van de man. Er is slechts één rijk, waarin elk zijn of haar inspanning bijdraagt tot het bereiken van een begeerde levensbestemming. Het domein van de vrouw is even onbegrensd als dat van de man.

Toen echter de goddelijke Schepper de man en de vrouw schiep, stelde Hij een onderscheid tussen hen vast in temperament, in natuurlijke neigingen, en in arbeidsveld, een onderscheid dat even duidelijk was als het onderscheid in sekse, dat Hij gemaakt had; de verhevenste schoonheid en de grootste harmonie in het leven worden bereikt wanneer de man zijn leven wijdt aan datgene waarvoor hij door de natuur begiftigd is, en de vrouw haar uiterste best doet om die gedragslijn te volgen waarvoor zij het meest geschikt is. Het wekt diepe bezorgdheid, dat de sociale en economische toestanden van nu de vrouw weglokken, zo niet verdrijven, uit de sfeer waar zij zelf het grootste geluk kan vinden en het hoogste goed aan de mensheid kan bieden.

De ware vrouw dient intelligent en zuiver te zijn, omdat zij de krachtige levensbron is van waaruit de stroom van het mensdom vloeit. Zij die deze stroom verontreinigt door tabak, vergiftige verdovingsmiddelen, of bacillen die de ongeborene klusteren, is

haar sekse ontrouw en staat aldus vijandig jegens de kracht en instandhouding van het menselijk geslacht.

En van de grootste noden van de wereld van vandaag is intelligent, gewetensvol moederschap. Van het huisgezin immers moeten wij verwachten dat fundamentele waarheden worden ingeprent die bijdragen tot het welzijn en geluk van de mens.

Het moederschap is de grootste potentiële invloed ten goede of ten kwade in het menselijk leven. Het beeld van de moeder is het eerste dat zich grift in de onbeschreven bladzijde van de geest van het jonge kind. Het is haar omhelzing die voor de eerste keer een gevoel van veiligheid wakker roept; haar kus het eerste besef van genegenheid; haar medegevoel en tederheid de eerste verzekering dat er liefde is in de wereld. Weliswaar komt er een tijd dat de vader zijn plaats inneemt als model en held van de opgroeiende jongen; en in zijn ontluikende eerzucht om manlijke karaktertrekken te ontwikkelen schijnt de laatstgenoemde uiterlijk zich af te keren van de meer zachtaardige en tedere deugden die door zijn moeder zijn opgewekt. Maar toch blijft die immer richtende en betugelende invloed die gedurende de eerste jaren van zijn leven is ingeplant nog geruime tijd nawerken, en doortrekt zijn gedachten en geheugen even duidelijk als de geur die aan iedere onderscheiden bloem blijft hangen.

Er zijn kleine, invloedrijke koordjes die het leven van de kleine zuigeling en later die van het jonge kind binden en er vorm aan geven, totdat de jongeman of het jongemeisje door de kabel, en op oudere leeftijd door de keten — de keten der gewoonte — gebonden wordt. De krachten die deze kleine koordjes in het leven van het kind brengen zijn het huisgezin, de speelplaats, de school, de leeftijdsgenoten, en de samenleving.

De wetten van het leven leggen, in vereniging met het geopenbaarde woord Gods, op het moederschap en op het vaderschap de verantwoordelijkheid om kinderen niet alleen zuiver en ongekluisterd ter wereld te brengen, maar ook om hun onderdicht te geven in geloof en rechtschapenheid. Zij dienen onderwezen te worden „in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn.“ Indien men verzuimt dit te doen, voorschrift noch voorbeeld gevand, dan „zij de zonde op het hoofd der ouders.“ (L. & V. 68:25.)

Ideaal gesteld is het leven met recht een maatschap tussen man en vrouw, waarbij elk lid ernaar streeft om de geboden te onderhouden en de wil des Heren te doen. ○

De ziel van een profeet

door ouderling MARION D. HANKS*
assistent van de Raad der Twaalven

* Uit een huide uitgesproken door ouderling Hanks op 19 maart 1968 aan de Brigham Young Universiteit ter gelegenheid van de aanbieding van de onderscheiding voor voorbeeldige manlijkheid aan president McKay. Deze maand vieren wij de 96ste verjaardag van president McKay.

Een groot man, wordt er wel gezegd, is „een van die zeldzame zielen die in stenen, boeken en boekjes preken zien, en alom het heldere licht Gods. Gedurende zijn hele leven, dat gekenmerkt wordt door eerbiedige opgewektheid en zachtheid heeft hij een open oog en open oor gehad voor de harmonie in de natuur, die de meesten van ons ontgaat“. Dit zou van president David O. McKay gezegd kunnen worden even goed als, en wellicht zelfs beter dan, van iedere andere man.

In zuiverheid van visie, scherpte van intellect, omvang van kennis, en diepte van wijsheid kent David O. McKay zijn gelijke niet. Dichters, filosofen, profeten, zij allen vallen binnen zijn gezichtskring — hun gedachten zijn, na uren van ingespannen arbeid, in zijn geheugen bewaard. Met zijn waarnemende geest, zijn hoogstaand karakter, en zijn milddadige aard heeft hij wijsheid vertolkt, verrijkt, toegepast en het bindende element gemaakt van zijn geleerdheid en liefde. Op hem zijn de woorden van een vriend wel zeer toepasselijk: „Ik gaf het en gaf het, gaf het nogmaals, totdat het van mij was.“

Wat heeft voor president McKay het meest betekend? Waarop valt de nadruk? Roept u eens weer voor de geest wat hij ons tijdens zijn bediening leerde, zijn instructies aan zijn volk. Enkele daarvan teken ik hier aan:

Geloof in God en Christus ... een christelijk karakter ... leven in liefde, met uitschakeling van ons eigen ik ... een leven dat vertrouwen waard is, dat zuiver en gezond is ... zieleadel ... ontwikkeling, discipline van het verstand ...

Het schone en verheffende zoeken ... verstandige hofmakerij, een goed huwelijk, eenheid in het gezin, gezinsgebeden ... de heiligheid van het huisgezin ... de vrouwelijke staat en het moederschap in ere houden ... voorbeeldige manlijkheid ... ouders en erfgoed eren ...

Hoffelijkheid, goede manieren ... ingespannen arbeid, onbaatzuchtige dienst ... ware vaderlandsliefde, liefde voor het platteland ... ieder lid een zendingeling ... datgene leren wat van God tot ons komt.

Heel goed heeft president McKay zijn idealen in praktijk gebracht, hun geraamte van vlees voorzien, hun de levensgeest ingeblazen! Laat mij inplaats van dit alles te beschrijven, maar liever illustreren met de volgende voorvallen uit mijn eigen ervaring.

Op een morgen, toen president McKay in de tempel alle broeders toesprak die gekomen waren om, met vasten en gebed, zich voor te bereiden op een algemeen

conferentie, nam hij hen rustig op, en zei iets zo eenvoudigds dat ieder van ons er wel aan gedacht had kunnen hebben, maar dat waarschijnlijk toch niemand gedaan had. Hij deed het wel, en ik ben het gevoel dat mij toen beving nog niet vergeten toen ik naar hem keek en hem hoorde zeggen (en ik moet dit parafraseren bij gebrek aan de juiste woorden, maar ik geloof, dat ik het in essentie nog heel goed weet.) „Wij zijn deze morgen bij elkaar gekomen, ons lichaam gereinigd en voorzien van schoon linnengoed, ons verstand bereid, en onze geest onderworpen, in afwachting van de leiding van de Heer.“

Zou dit niet voor iedereen een goed voorbeeld zijn om iedere dag naar te leven?

Hij is in zijn welwillendheid onuitputtelijk, in zijn hoffelijkheid eveneens. Onlangs sprak ik met hem op zijn kantoor. Bij het binnenkomen trof ik hem, als gewoonlijk, gezeten achter zijn bureau. Hij had zich in de laatste tijd niet goed gevoeld; hij was niet sterk. Onder dergelijke omstandigheden zou het bij iemand anders nooit zijn opgekomen te trachten om te staan om een bezoeker te begroeten, maar ik had alle moeite om president McKay ervan te weerhouden, toen hij zich tot het uiterste inspande om op te staan en mij welkom te heten. Die heerlijke ervaring riep een traan in mijn oog tevoorschijn.

Door dat voorval herinner ik mij een andere dag gedurende de eerste maanden van mijn zending, toen men mij had gevraagd op een Algemene Jeugdwerkconferentie het woord te voeren. Daar ik dacht dat ik op de vastgestelde dag vrij zou zijn, had ik de uitnodiging aangenomen om in de openingsvergadering te spreken, maar tot mijn verdriet ontving ik toen een uitnodiging om op hetzelfde uur de gebruikelijke voorvergadering bij te wonen die door de broeders in de tempel werd gehouden, en die deze keer op een vroeger tijdstip was bijeengeroepen. Toen de dames over deze moeilijkheid te horen kregen, waren zij vanzelfsprekend bezorgd, daar zij hun programma reeds hadden voorbereid en gedrukt en het moeilijk was er wijzigingen in aan te brengen.

Ik ging bij verscheidene andere goede leden te rade — president McKay was toen tijdelijk afwezig — en elk van hen verzekerde mij, dat het mijn plicht was om de vergadering in de tempel bij te wonen ondanks het feit dat ik gebonden was aan de mensen van het Jeugdwerk, waarop ik voorbereidingen trof om aldus te handelen.

Toen president McKay teruggekomen was, voelde ik mij gedrongen met hem over mijn dilemma te spreken.

Hij gaf mij onmiddellijk geruuststellend ten antwoord, dat ik die vergadering moest bijwonen waartoe ik mij verplicht had en dat ik de dames daarvan op de hoogte diende te stellen.

Op de bewuste dag stond president McKay in de tempel op en maakte aan alle broeders vooraf bekend, dat ik gebonden was aan een afspraak met het Jeugdwerk, en toen reorganiseerde hij die hele vergadering opdat ik, de minste onder hen, en zeker de minst belangrijke aanwezig kon zijn bij de heilige doeleinden waarvoor wij waren bijeengekomen. Daarop mocht ik gaan om mijn verbintenis na te komen. Het was ogenschijnlijk een kleinigheid, maar niet voor mij: en ik moet bekennen dat ik mij afvroeg of iemand anders wie dan ook, onder die onstandigheden zo hoffelijk en zo attent zou zijn geweest.

Voor sommigen kan, nu en dan, een onderhoud op een ondervraging lijken, of zelfs een inquisitie. Soms kan het bij oprechte lieden tot vervreemding leiden, omdat zij zich gekwetst voelen door de aard van de gestelde vragen of door de houding van degene die de vragen stelt.

Eén van de charmante aspecten van een onderhoud met president McKay is, zoals een ieder weet die het ervaren heeft, het feit, dat men gedurende het hele gesprek de volle aandacht krijgt — met de ogen, oren, het belangstellende hart — van een groot man. Een belangrijk interview dat ik eens met de president van de Kerk heb gehad zal ik nooit vergeten. Ik heb het nooit eerder betamelijk gevonden om het in het openbaar omstandig te bespreken, en het ligt niet in mijn bedoeling om dat nu te doen, maar ik wou toch graag even aantekenen wat de aard van zijn vragen was en hoe de geest van de man die ze had gesteld. Het onderhoud was direct en intensief, maar het was een uitwisseling, en de vragen waarop ik de antwoorden gaf die hij verlangde te horen waren bijvoorbeeld (let op het karakter van de vraagstelling): „Bent u volkomen loyaal jegens uw gezin?“ „Heeft u buitenshuis onbetamelijke betrekkingen of banden?“ „Zijn er onopgeloste problemen in uw leven?“ Wie zou zich door zulke minzame, vriendelijke en hoffelijke vragen gekwetst kunnen voelen of ze niet naar waarheid kunnen beantwoorden?

Twee andere voorvallen getuigen duidelijk van de volmaaktheid, de heilzaamheid en de bezieling waarmee God deze grote man gezegend heeft.

Ik stond op 't punt om kort voor het Kerstseizoen naar Vietnam te vertrekken. Ik had een kort onderhoud met president McKay om een boodschap in ontvangst te nemen die hij onze mannen in de rimboe en rijstvelden gebracht wenste te hebben. Hij hield mij langer dan ik mij had voorgesteld, blijkbaar was hij er verlangend naar om over mijn plannen en vooruitzichten met betrekking tot deze zending te horen. Het is belangwekkend hier op te merken, dat hij mij helemaal niet beklaagde of zijn deelname toonde toen hij hoorde, dat mijn voorgenomen afwezigheid wel eens kon inhouden, dat ik gedurende het vakantieseizoen niet bij mijn gezin zou zijn.

Wat hij zei was: „Wat een heerlijk voorrecht voor u dat u kunt gaan.“

Toen het onderhoud was afgelopen, stak hij zijn grote hand uit en raakte mij licht aan op de knie, en hij zei toen iets dat, zo scheen het mij toe, een samenvatting was van de heerlijkheid van zijn bediening en een edel leven: „Vertel ze van deze uitwisseling van liefde,“ zei hij. „Vertel ze van deze uitwisseling van liefde.“

Het waren niet de woorden van liefde waar hij op doelde, maar de charme en de schoonheid van het gevoel in zijn hart, die in het mijne weerklank vond, wat hij, daar ben ik zeker van, ook wel wist. Ik vraag mij af, of het hele leven eigenlijk niet daarop neerkomt — het vermogen te bezitten liefde te koesteren en de kracht die liefde over te brengen, die uit te wisselen.

Een juiste waardering van president David O. McKay gaf eens een vooraanstaand leider van de arbeiderspartij. Bij die gelegenheid had ik het voorrecht hem samen met zijn vrouw en twee dochters naar president McKay te begeleiden voor een onderhoud met hem. Het was een merkwaardige ervaring — er was gelach, opgewektheid, en conversatie die soms wat licht, soms heel ernstig scheen, in dat halfuurtje of daaromtrent.

Wij genoten allen van het onderhoud. Er was geen sfeer van gedwongenheid of aanstellerij, geen theatraal gedoe, maar slechts de eenvoudige, warme, milde en geïnspireerde vriendelijkheid die zich openbaarde en tot uitdrukking kwam. Toen wij het vertrek verlieten, waren de man en zijn gezin allen in tranen, en ik hoorde deze internationaal beroemde man de volgende belangwekkende woorden zeggen: „Ik heb genoten van de ervaring aan koningen en heersers voorgesteld te worden, en ik heb leiders van allerlei slag en in vele landen gesproken, maar zo'n man heb ik nooit eerder ontmoet. Ik geloof niet, dat onze generatie ooit zo'n man zal voortbrengen.“

Later herhaalde hij deze verklaring voor een groep professoren in de stad, en wenste hen geluk met het gezegende feit, dat zij in een streek woonden die binnen de invloedssfeer lag van de grootste man die hij ooit had ontmoet.

Zoals men lang geleden van de profeten heeft gezegd, zo kan men nu met evenveel recht van David O. McKay zeggen:

„En . . . (hij) wandelde in de wegen des Heren, onderhield Zijn geboden en gaf rechtvaardige rechtspraak. . .“ (Mosiah 29:43.)

„En hun liefde jegens (hem) nam sterk toe; ja, zij achtten hem hoger dan enig ander mens. . .“ (Mosiah 29:40.)

„ . . . en dit was (zijn) geloof . . . , en zijn hart roemde er in; . . . in goetdoen, in het behouden van zijn volk, ja, in het onderhouden van Gods geboden, ja en in het weerstaan van ongerechtigheid.

„Ja, voorwaar, voorwaar, zeg ik u: Indien alle mensen waren geweest, nu waren, of altijd zouden zijn zoals (deze man), ziet, dan zouden zelfs de krachten der hel voor eeuwig zijn verbroken; ja, de duivel zou nimmer het hart der mensenkinderen in zijn macht hebben.“ (Alma 48:16—17.)

EEN EEUW

JVOOV-DIENST

1869–1969

Op een gedenkwaardige sabbatavond, 28 november 1869, na de beëindiging van andere vergaderingen van de dag, riep president Brigham Young de vrouwelijke leden van zijn gezin bijeen in zijn woning, het Lion House, en organiseerde daar de Beperkingsvereniging. Zij werd de voorloper van de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging.

Nu, terwijl wij voorbereidingen treffen voor de viering van de honderdste verjaardag van dat nederige begin, bemerken wij, dat de JVOOV uit een vergadering van een gezin gegroeid is tot duizenden verenigingen, op zes continenten en vele eilanden in de zee, waarbij letterlijk ieder gezin in de Kerk betrokken is. Het geïnspireerde oogmerk van die organisatie werd op die eerste vergadering veraanschouwelijkt; het was om de geest en de invloed van het huisgezin uit te breiden en individuele getuigenissen te ontwikkelen, te versterken en in stand te houden.

Kerkleden worden soms met ontzag vervuld door statistieken en de kracht die deze aantonen. Zulke statistiekcijfers onthullen de verenigde pogingen van de groep, maar het is de persoon die het belangrijkste is. Niemand is belangrijker dan een ander, en het slotcijfer dat in de statistieken wordt gegeven is het resultaat van de gezamenlijke pogingen van degenen die hun werk en toewijding zo rijklijk hebben gegeven.

Tot de leidsters en de leraressen van de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging zeggen wij — evenals wij dat zouden doen tot de leden die tot andere hulporganisaties van de Kerk zijn geroepen — uw taak vergt al uw beschikbare tijd; zij is nog niet afgelopen wanneer u, iedere week, uw les hebt gegeven. Zij gaat steeds voort, zeven dagen in de week het gehele jaar door, wanneer u uw medeleden en hun gezinnen tegenkomt op andere kerkvergaderingen, op de markt, of waar uw wegen zich ook maar kruisen.

En voor u, jonge vrouwen, bestaat uw OOV-werk niet uit één avondje in de week één lesuurtje. Voor u wijst de OOV een levensweg aan gedurende de tijd dat u in uw leven opneemt de boeiende denkbeelden die u daar worden ontvouwd. Het is niet moeilijk om de jonge vrouwen die deze idealen hooghouden te herkennen: zij zijn, terecht, een lichtend baken op iedere bijeenkomst.

De Kerk (evenals de JVOOV) werd gesticht om de mens tot volledige ontwikkeling te brengen — geestelijk, lichamelijk, verstandelijk en esthetisch — zodanig, dat hij zich voortdurend voorbereidt op de gelegenheden en beproevingen die zich in het leven voordoen. Wij danken de Heer voor de inspiratie die Hij president Brigham Young honderd jaar geleden heeft geschonken. De Heer heeft de leiders zowel als de leden een volle eeuw versterkt en beziel.

Tot u, jonge vrouwen in de JVOOV — sommigen nog maar net tieners, anderen ouder — zeggen wij: God denkt om u en om uw hoop en aspiraties. Hij verlangt, dat u zult slagen in al uw rechtvaardige begeerten en strevingen. Het aardse leven is een periode van beproeving, van wandelen door geloof en aanschouwen binnen het kader van het beginsel van de vrije wil, in overeenstemming met een plan dat elk van ons bereidwillig heeft aanvaard in de grote raadsvergaderingen in het voorbestaan. De weg is bij tijden moeilijk, maar de Heer is steeds in uw nabijheid om naar uw gebeden te luisteren en u het antwoord te geven dat, en dat weet Hij, het beste is. Zeer ruim gezien, verschillen uw problemen misschien niet veel van die waarmee de eerste JVOOV-leden geconfronteerd werden en allen die gedurende deze periode van 100 jaren lid zijn geweest.

Wij feliciteren allen die nu aangesloten zijn bij de JVOOV als lid, lerare, of leidster, in dit jaar van uw eeuwfeest. Wij zullen u steeds in onze gebeden gedenken, en wij heten u welkom als partners en medewerksters bij het bouwen aan Zijn koninkrijk op aarde.

David O. McKay
Hugh B. Brown
Charles W. James
Joseph Fielding Smith
Harold B. Lee
Kimberly

HET EERSTE PRESIDENTSCHAP

JVOOV-bestuur van de ring in 1930

Het huis van Pres. Brigham Young. Links het Lion House waar de JVOOV werd opgericht.

De eerste honderd jaren van de JVOOV

DOOR ELIANOR KNOWLES redactrice van The Improvement Era

Vrouwen van het jaar 1969 die de buitensporige grilen van de mode volgen wat betreft kleding, make-up, en haardracht zal het wellicht verbazen te horen, dat het onder precies dezelfde omstandigheden was, toen wat nu bekend staat als de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging gesticht werd.

In iedere generatie zijn het de vrouwen — vooral zij die tussen de tien en dertig zijn — die nieuwe richtingen in de mode geestdriftig aangrijpen in het eeuwige zoeken van de vrouw naar schoonheid. Gedurende de eerste jaren nadat de heiligen in de Salt Lake vallei aankwamen, was ingetogenheid in kleding de regel. Toen werd er meer aandacht besteed aan de voorziening in dringender behoeften, zoals het optrekken van huizen, het verbouwen van gewassen, en het stichten van een gemeenschap. Maar naarmate deze problemen overwonnen werden trad bij de vrouwen hun aangeboren liefde voor mooie kleren duidelijker aan de dag, en begonnen zij meer aandacht te schenken aan hun uiterlijk.

1869 was voor de heiligen een gewichtig jaar, want toen werd in mei de laatste schakel van de transcontinentale spoorweg voltooid. Dit was in veel opzichten een grote zegening, want emigranten die van verre kusten kwamen konden nu op betrekkelijk gerieflijke wijze reizen over de warme, stoffige vlakten, en de aanvoer van bouwmaterialen, landbouwwerktuigen en koopwaar kon nu vlugger en goedkoper geschieden.

Maar met deze grote weldaden kwam ook Vrouw Mode! Toen de vrouwen van de gemeenschap aan de nieuwste modesnufjes gingen meedoen, de tournures, de jabots, de jongenskoppen en andere opschik, werd president Brigham Young erdoor verontrust. Daar moest iets aan worden gedaan — en zijn eigen gezin moest erin voorgaan!

Meisjes omstreeks 1910 bezig met ontspanningsactiviteiten.

En zo betrad op zondagavond, 28 november 1869, president Young de zitkamer aan de voorzijde van de Lion House, luidde de bel voor het gebed, en riep de vrouwelijke leden van zijn huishouding bijeen. Na het avondgebed sprak hij zijn gezin aldus toe:

„Heel Israël rekt op mijn gezin en let op het voorbeeld dat door mijn vrouwen en kinderen wordt gegeven. Daarom wens ik mijn gezin als eerste te organiseren tot

een vereniging ter bevordering van de gewoonten van orde, zuinigheid, vlijt en naastenliefde; en bovenal wens ik, dat zij zich beperken met betrekking tot buitensporige kledij, voedsel, en zelfs conversatie. De tijd is aangebroken, dat de zusters overeen moeten komen om hun dwaasheden ten aanzien van kleding op te geven en een ingetogen kledij en zachtmoedige houding aankweken, en om voor de mensen van de wereld een voorbeeld te stellen dat waard is nagevolgd te worden. Ik kan het niet langer aanzien hoe onze vrouwen trachten elkaar te overtreffen in alle dwaze modegrillen van de wereld. . .

„Ik heb er reeds lang over gedacht om de jongedames van Zion in een vereniging te organiseren. . . Ik zou willen, dat onze meisjes zich een kennis van het Evangelie eigen maakten. Met het oog daarop maak ik deze organisatie in het leven te roepen en wil ik, dat mijn gezin in dit grootse werk voorgaat. . .

„Wij staan op het punt een ‚beperkingsvereniging‘ te organiseren, en ik wens dat gij allen daaraan meedoet. Ik wens dat ge u beperkt in uw kledij, in uw voedsel, in uw conversatie, waarin gij u schuldig gemaakt hebt aan domme, buitensporige woorden en lichtzinnige gedachten. Beperk u in alles wat niet goed en schoon is, niet om u daardoor ongelukkig te maken, maar om zodanig te kunnen leven, dat gij waarlijk gelukkig moogt zijn in dit leven zowel als in het hiernaamsaam.“

Onder degenen, die avond aanwezig, was Eliza R.

JVOOV presidente, raadgeefsters en werkers in 1896

Snow, een begaafde dichteres en schrijfster, die actief was in de *Female Relief Society*, de eerste vrouwenorganisatie in de Kerk. President Young vroeg haar mee te helpen met de organisatie van de nieuwe vereniging, die de naam kreeg van *Young Ladies Department of the Cooperative Retrenchment Association* (spoedig daarna verkort tot *Young Ladies Retrenchment Association*). De ambtenaressen waren Ella Young Empey, presidente; Emily Young Clawson, Zina Young Williams, Maria Young Dougall, Caroline Young, Dora Young, en Phebe Young, raadgeefsters.

Het bericht over de nieuwe vereniging deed snel de

ronde, en soortgelijke groepen verrezen overal in de Salt Lake vallei, de meeste georganiseerd onder de leiding van Eliza R. Snow. Binnen een jaar waren er ook verenigingen in Ogden, Provo, Logan, Brigham City, Bountiful, en andere steden en gemeenschappen in het gebied.

De eerste groepen waren praktisch autonoom, daar er geen op schrift gestelde programma's of richtlijnen waren die zij konden volgen. Iedere plaatselijke vereniging maakte haar eigen lijst van resoluties, welke gewoonlijk de resoluties inhield die Brigham Young zijn dochters had aangeraden. Programma en beleid werden echter grotendeels door de groep afzonderlijk vastgesteld.

In 1875 werd de *Young Men's Muxtal Improvement Association* (Jongemannen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging) opgericht, en president Young stelde voor om de naam van de *Retrenchment Association* te veranderen in een gelijksoortige naam: *Young Ladies Mutual Improvement Association*. (Deze werd in 1934 officieel weer veranderd in de naam zoals zij nu bekend staat: *Young Women's Mutual Improvement Association*. — Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging, of JVOOV, de benaming die wij in de rest van dit artikel zullen gebruiken.)

Met de groei en uitbreiding in de verenigingen kwam ook de behoefte aan centrale bestuurscolleges om gedragslijnen te helpen vaststellen en de activiteiten van de onderscheiden eenheden te coördineren. In 1875 werd het eerste ringbestuur samengesteld in de Ring Salt Lake en spoedig werden soortgelijke besturen in andere ringen benoemd. Op algemeen niveau werd een „centraal

Goud en groenbal verzorgd door de JVOOV

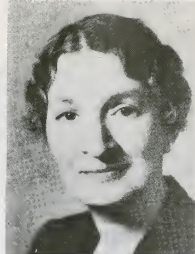
bestuur“, bestaande uit „adjudanten“ gedurende de jaren negentig opgericht, en in 1921 werd dit het algemeen bestuur.

Veel van de eer van het totstand gebrachte in georganiseerd verband komt toe aan de leiders, en dit geldt stellig voor de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging. Zes vrouwen hebben gedurende de afgelopen 100 jaar als de algemene presidente gediend, en allen zijn zeer kundige leidsters geweest.

Het eerste algemene presidentschap, dat in juni 1880 werd geroepen, bestond uit Elmina Shephard Taylor, presidente en Margaret Y. Taylor (echtgenote van president

DE LEIDSTERS VAN DE JVOOV

Elmina S. Taylor, 1880 — 1904
Martha H. Tingey, 1905 — 1929
Ruth May Fox, 1929 — 1937
Lucy Grant Cannon, 1937 — 1948
Bertha S. Reeder, 1948 — 1961
Florence S. Jacobsen, 1961 — heden

John Taylor), en Martha Horne Tingey, raadgeefsters. Maria Young Dougall, een van de dochters van Brigham Young die bij de oprichting van de eerste *Retrenchment Association* aanwezig was, trad later in de plaats van Margaret Taylor als raadgeefster.

Deze vrouwen reisden vele duizenden mijlen in een door een paard getrokken tweewielig wagentje om jonge vrouwengroepen op te richten en het werk van de vereniging te controleren. Zuster Taylor overleed in 1904, en in april 1905 werd Martha Horne Tingey, haar raadgeefster, algemene presidente, met Ruth May Fox en Mae Taylor Nystrom (een dochter van Elmina Taylor) als raadgeefsters.

Zuster Tingey, die op de leeftijd van 22 jaar geroepen was om in het eerste algemene presidentschap te dienen, volbracht 49 dienstjaren in het JVOOV-presidentschap — 25 jaren als raadgeefster en 24 jaren als presidente — vóór haar ontslag in 1929. Op 28 maart van dat jaar werd Ruth May Fox als algemene presidente ondersteund, met Lucy Grant Cannon en Clarissa A. Beesley als raadgeefsters. Zuster Cannon werd de tweede algemene presidente, benoemd in oktober 1937. In de 11 jaren dat zij aan het hoofd stond van de JVOOV, diende zij met drie bewakende raadgeefsters: Helen Spencer Williams, Verna Wright Goddard, en Lucy Taylor Anderson.

In april 1948 werd Bertha S. Reeder algemene presidente, met Emily H. Bennett en LaRue C. Longden als

haar raadgeefsters. Zij werden op 30 september 1961 ontslagen, toen Florence S. Jacobsen, Margaret R. Jackson, en Dorothy P. Holt als het nieuwe presidentschap werden gesteuwd.

Een kenmerk van de OOV dat bijgedragen heeft tot haar voortdurende groei en aantrekkingskracht voor jongeren is het feit geweest, dat de programma's niet statisch zijn. Deze werden opgemaakt naar gelang van de behoefte en belangstelling en zijn dikwijls gewijzigd om aan de veranderingen in de tijden tegemoet te komen.

De eerste *Retrenchment Association* was samengesteld uit meisjes en vrouwen van allerlei leeftijdsgroepen, maar het bleek spoedig dat een splitsing wenselijk was, waarop de junioren- en seniorenafdelingen werden opgericht. Groeperingen naar leeftijd en afdeling zijn sindsdien verscheidene keren gewijzigd. Om een voorbeeld te noemen, de bijenkorffklas, in het leven geroepen in 1930 om zomercactiviteiten voor tieners te verschaffen, werd een programma voor meisjes van 14 tot en met 18. In de laatste helft van de twintiger jaren werd het programma gewijzigd en meisjes van 12 en 13 mochten toetreden. Ondertussen werden de oudere bijenkorfmeisjes (van 16 en 17) georganiseerd in de Juniorenafdeling, en meisjes van 18 tot en met 25 werden arenleessters.

Nog andere verbeteringen van deze klassen vonden er in de loop der jaren plaats, en tegenwoordig zijn er vier klassen voor de jonge vrouwen: Bijenkorffklas voor 12- en 13-jarigen, OOV-meisjes, 14 en 15; Lauwers, 16 en 17; en arenleessters, 18 jaar en ouder. Bovendien kunnen volwassenen toetreden tot groepen voor jonggehuwden of tot studiegroepen in de OOV, waar de cursussen door iedere groep afzonderlijk worden gekozen om tegemoet te komen aan de belangstelling van haar leden.

Ofschoon het algemeen bestuur samengesteld is uit specialisten op het gebied van activiteiten, schrijfsters, en anderen gekozen vanwege hun talenten om de programma's te scheppen en te verbeteren, zijn vele ideeën van de OOV afkomstig van de leden zelf. Eén zo'n programma is het Meisjesprogramma, nu een integreerd deel van de JVOOV voor meisjes van 12 tot en met 25. In de opdracht aan zijn dochters bij de oprichting van de *Retrenchment Association* zei Brigham Young: „Er is een behoefte onder de jongedochters van Israël om een levend getuigenis van de waarheid te verkrijgen. Ik wens, dat onze meisjes zich een kennis van het Evangelie eigen maken.“ De meeste meisjes in alle wijken en ringen van de Kerk sloten zich aan bij de *Retrenchment Association* en later bij de OOV waar die in hun streek was opgericht. Veel meisjes, echter, vooral zij die hun geboorte-

Baden in het grote Salt Lake onder leiding van de OOV

plaats hadden verlaten om ergens anders emplot te vinden, waren niet bij OOV-groepen aangesloten.

Verscheidene ringen waren zich van dit probleem bewust, en lanceerden programma's met het opzet om hun meisjes in het oog en dicht bij de Kerk te houden. Zo'n ring was de Granite Ring in Salt Lake City, waarvan het programma later door de hele Kerk werd overgenomen. Zuster Pearl Green, de eerste voorzitter van het Granite ring meisjesprogramma heeft een beschrijving gegeven van de problemen en de bezorgdheid van haar ring:

„Het meisjesprogramma is ontstaan in de Ring Granite in 1940, toen een van de vrouwen president P. Drew Clarke, eerste raadgever van het ringpresidentschap, de veel aandacht besteedde, maar van de meisjes geen vraag stelde waarom men aan de jongens in de Kerk zotitie nam. President Clarke nam de kwestie zorgvuldig in overweging. Hij liet een overzichtsonderzoek van de Ring Granite verrichten om te weten te komen of er meer jongens dan meisjes de kerk bezochten. Tot zijn grote verbazing kwam aan het licht, dat het aantal jongens dat van de meisjes ver overtrof.”

Leidsters van de bijorganisaties werden ingeschakeld, en er werd een programma uitgewerkt dat ertoe zou kunnen bijdragen om de opkomst van de meisjes op de zondagsschool-, OOV-, en avondmaalsvergaderingen te doen toenemen, en om tiendebetaling, rein leven, en het naleven van het Woord van Wijsheid aan te moedigen, en onderscheidingen uit te reiken aan die jongeren die in deze streken aan de minimumeisen voldeden. De resultaten van het programma waren onthullend: tussen juni 1941 en december 1943 was de opkomst van de meisjes op zondagsschool toegenomen van 47% tot 65%; op de avondmaalsvergadering van 20% tot 41%, tiendebetaling van 32% tot 72% en naleving van het Woord van Wijsheid van 86% tot 91%.

Het succes van het meisjesprogramma in de Ring Granite en in de andere ringen leidde in 1946 tot de overname ervan voor de gehele Kerk, onder de leiding van de presidentieerende bisschop. Op de aprilconferentie in 1950 werd zij officieel overgeheveld naar de JVOOV. In de 18 jaren dat het programma werd uitgevoerd noteert de JVOOV de totale groei in de volgende sectoren: 50.425 meisjes ingeschreven in 1950 en 138.787 ingeschreven in 1968; 180 ringen deelgenomen in 1950, 488 in 1968; 47% opkomst van meisjes op avondmaalsvergadering in 1950, 56% in 1968; en 59% op OOV-vergaderingen in 1950, 64% in 1968.

In de eerste dagen van de OOV deden zich moeilijkeken voor bij de communicatie tussen de algemene

ambtenaren en de lokale groepen, en een middel om instructies zowel als lesmateriaal te verspreiden was dringend nodig. Bijna tegelijkertijd waren algemene presidentie Elmira Taylor en Susa Young Gates, een dochter van Brigham Young en een begaafd schrijfster van de Kerk, ervan doordrongen, dat het wenselijk was om een tijdschrift voor de jonge vrouwen van de Kerk op te richten.

Zuster Gates, die op een zending met haar echtgenoot in Hawaii was, schreef een brief aan president Joseph F. Smith, waarin zij haar denkbeelden schetste voor een tijdschrift voor de *Young Ladies Mutual Improvement Association*. Een langdurige correspondentie tussen haar, zr. Taylor, en de leden van het Eerste Presidentschap had tot gevolg, dat zij werd aangewezen om een begin te maken met de publicatie van *The Young Woman's Journal*. Vanaf het eerste nummer, uitgegeven in oktober 1889, bood het tijdschrift artikelen, verhalen, en gedichten voor en door mormoonse vrouwen, en ook instructies voor OOV-ambtenaren en leraren.

Suggesties voor lesmateriaal werden aanvankelijk in de vorm van brochures uitgegeven, maar nadat het succes van het *Journal* verzekerd was, werden er vanaf november 1899 in ieder nummer lessen opgenomen. Maar naarmate elke afdeling van de OOV tot rijpheid kwam, werden afzonderlijke cursussen samengesteld en lesboeken uitgegeven. Tenslotte werd er in *The Young Woman's Journal* alleen OOV-informatie van algemeen belang afgedrukt, met korte rapporten of instructies voor iedere afdeling. In 1929 werd het *Journal* „in de echt” verbonden met *The Improvement Era*, het maandblad van

Het jaarlijks dans festival tijdens de OOV conferentie te Salt Lake City.

de Jongemannen OOV, met een bijzondere ceremonie in de Salt Lake Tabernakel gedurende de juniconferentie. Het eerste nummer van de gecombineerde tijdschriften verscheen in november 1929.

Gedurende de 40 jaren die het *Journal* heeft bestaan, hebben veel eminente vrouwen hun krachten eraan gegeven als medewerkster. Onder hen bevonden zich zulke talentvolle schrijfsters en redactrices als Leah D. Widtsoe, dochter van de oprichter van het *Journal*, Susa Young Gates; May Booth Talmage (vrouw van ouderling James E. Talmage) en haar dochter, Elsie Talmage Brandley; Ann M. Cannon, Mary E. Connelly (die later redactrice werd van het ZHV-tijdschrift), Kate Thomas, Ruth May Fox, Marba C. Josephson, en anderen.

Dans, muziek, drama en andere culturele activiteiten hebben sedert de vroegste voortrekkersdagen een in-

Leden van de JVOOV liepen mee in een kleurrijke optocht.

tegerend deel uitgemaakt van de mormoonse cultuur, en de OOV heeft een leidende rol gespeeld bij het bevorderen van deze activiteiten. Muziek was één van de eerste activiteiten die onder de bescherming van de JVOOV kwam, en een van de eerste twee comités die in 1892 tot het algemeen bestuur werd benoemd, was het muziekcomité. Comité's voor dans, toneel, spreken in het openbaar en kamperen werden ingesteld toen de belangstelling voor de genoemde activiteiten in deze streken toenam.

De activiteiten die in samenwerking met de JVOOV werden georganiseerd, dateren uit de negentiger jaren, toen gezamenlijke algemene conferenties voor het eerst werden gehouden, en langzamerhand smolten de twee programma's samen totdat tegenwoordig de leden van de JVOOV en de JMOOV elkaar ontmoeten op algemeen—, ring—, en wijkniveau voor algemene activiteiten, vele klasactiviteiten, en zelfs voor sommige lessen.

Veel van de activiteiten die door de OOV zijn ontwikkeld hebben de bewondering en de erkenning van de internationale wereld geogen. Een karakteristiek onderdeel van deze programma's is de „roadshow“, dat als prof-programma in 1924 werd gelanceerd in de Granite ring

en nu overal een vast onderdeel is van de OOV. Deze korte, frisse en amusante schetsen die door verscheidene wijken worden opgevoerd, waarbij de spelers naar de toeschouwers trekken die op een of twee plaatsen bijegekomen zijn, zijn in Australië en de Stille Zuidzee even populair geweest als in de Verenigde Staten. Waar te grote afstanden tussen de wijken en ringen de toneelgroepen het reizen moeilijk maken, zoals dat het geval is in Europa, worden de vertoningen dikwijls zo opgezet dat zij op jeugdconferenties of ringuitstapjes opgevoerd kunnen worden.

Reusachtige, de hele Kerk omvattende dansfestivals vormen ook een uniek onderdeel van de OOV. De eerste festivals werden in Saltair gehouden, een vakantieoord ongeveer 20 mijl ten westen van Salt Lake City aan de kusten van Great Salt Lake. Toen die plaats de menigten niet meer kon bergen, werden de festivals naar het stadion van de Universiteit van Utah verlegd, waar nu gedurende twee avonden een meer dan 6000 man sterke danstroep ten tonele gevoerd wordt door een publiek waarvan het aantal iedere avond boven de 40.000 ligt.

Ja, de JVOOV is uitgegroeid en ontwikkeld om aan de tijden en behoeften van de moderne jeugd tegemoet te komen. Maar de fundamentele denkbeelden die door Brigham Young tot uitdrukking zijn gebracht zijn nog steeds van kracht. Zelfs beperking in kledij is nog altijd een punt waarmee de jonge vrouwen van de Kerk zich ernstig bezighouden. In 1903, toen de organisatie 34 jaar oud was, berichtte de vrouw van assistent Kerkhistoricus Andrew Jensen over een reis naar Europa: „... in al de zes landen die ik heb bezocht, heb ik nooit de buitensporigheid in kledij gezien zoals onder de jonge vrouwen in de straten van Salt Lake City. Evenmin heb ik ooit tijdens mijn verblijf in Europa een dame op straat of in een bedehuis een laaguitgesneden japon en korte mouwen zien dragen. Buitensporigheid in kledij is, geloof ik, een groeiend kwaad onder onze jongeren.“

De tijden zijn in 1969 niet veel anders dan ze toen, wat dit betreft, in 1869 of zelfs in 1903 waren, want de mode van de dag heeft nog steeds de aandacht van de leiders en de leden van de JVOOV. Het is waar, dat lange rokken niet meer in de mode zijn, en de tournures die Brigham Young openlijk afkeurde zouden nu onze tieners gek staan. Maar ingetogenheid in kledij wordt de jongemeisjes nog altijd geleerd, en de OOV wijst nog altijd nadrukkelijk op het feit dat het van belang is om eraan mee te helpen dat de „jongedochters van Israël een levend getuigenis van de waarheid verkrijgen“.

Wat staat de JVOOV in de volgende 100 jaren te wachten? Niemand kan deze vraag feitelijk beantwoorden, maar willen wij lering trekken uit de afgelopen 100 jaren, dan zullen de programma's steeds weer wijzigingen moeten ondergaan en moegroeien met de Kerk en de tijden. Programma's die nu een vast onderdeel vormen van het volledige programma van de JVOOV worden misschien vervangen, nieuwe nadruk, verschillend met die van vroeger, wordt dan misschien gelegd op activiteiten en lessen, en, bepaalde profprogramma's die in de rin-

(wordt vervolgd op blz 303)

Een pleidooi voor het oordeelkundig gebruik van verdovende geneesmiddelen

DOOR DR. J. LOUIS SCHRICKER

De mens is in de wereld van tegenwoordig blootgesteld aan vele verleidingen en aan ontelbare bronnen van ontheiliging van zijn lichaam. Sommige van deze ondeugden treden openlijk naar voren en worden door ons allen gemakkelijk herkend; andere zijn geraffineerder en ook verraderlijker. Tot de meest geraffineerde behoren de verdovende middelen.

Door middel van krant, tijdschrift, radio televisie en andere communicatiemiddelen worden wij ons allemaal hoe langer hoe meer bewust van het algemeen voorkomen en de inherente gevaren van vele verdovende middelen zoals marihuana en LSD.

Van evenveel belang, maar minder ruchtbaar gemaakt, zijn de potentiële gevaren van vele verdovende middelen en geneesmiddelen die wij gewoonlijk in huis hebben of die gereedelijk ter beschikking staan van de potentiële gebruiker. Sommige ervan zijn bij een juist en verstandig gebruik heilzaam voor het menselijk lichaam, maar wellicht schadelijk wanneer zij onjuist of in overmaat worden aangewend.

De Leer en Verbonden, afdeling 89, in februari 1833 door openbaring aan de lidmaten der Kerk gegeven, bevat vele woorden van wijsheid. Behalve de raad betreffende alcoholica, hete dranken, en tabak, worden er nog vollediger instructies gegeven ten behoeve van het blijvende welzijn van de mens. In de verzen 10 en 11 wordt ons het volgende aangeraden:

„En verder, voorwaar, zeg Ik u: Alle heilzame kruiden heeft God bestemd voor het gestel, de aard en het gebruik van de mens —”

„Ieder kruid en iedere vrucht op hun tijd; *al deze om met voorzichtigheid en dankzegging te worden gebruikt.*” (Cursivering van de schrijver.)

Deze vermaning met betrekking tot het spaarzaam gebruik van kruiden is voor ons van belang. In de tijd

toen deze openbaring werd gegeven, waren kruiden algemeen gebruikte en geliefde middelen ter genezing. In dit verband wordt aldus deze vermaning een pleidooi voor oordeelkundig gebruik van geneesmiddelen in onze tijd.

Er zal hier niet worden getracht een gedetailleerde uiteenzetting te geven van de gevaren van de algemeen bekende, schadelijke verdovingsmiddelen die wij eerder hebben genoemd; laten wij liever de gevaren in beschouwing nemen van de minder bekende verdovingsmiddelen of preparaten en de noodzaak om voorzichtigheid en matigheid te betrachten bij het gebruik ervan.

Slaappillen: Wij leven in een snel voortjellende wereld, vol zorgen en spanningen alleen al bij het verrichten van onze dagelijkse bezigheden. Sommige van die spanningen worden in de loop van de dag gemakkelijk bestreden en uit de weg geruimd. Andere laten zich niet zo gauw oplossen en blijven onze geest kwellen en verstoren.

Dikwijls wordt onze nachtrust erdoor aangetast in de vorm van slapeloosheid of lichte, onrustige slaap vol dromen. Onder dergelijke omstandigheden wordt het steeds algemener dat men zijn toevlucht neemt tot slaapverwekkende geneesmiddelen om de situatie tenminste tijdelijk te verlichten. Al deze slaapverwekkende geneesmiddelen kunnen tot verslaving leiden en gewenning daaraan wordt gemakkelijk gevormd, zodat in zo'n geval het lichaam om de verlichting schreeuwt die dergelijke geneesmiddelen verschaffen. Langdurig gebruik van deze pillen brengt de bedreiging van verslaving of gewenning met zich mee. Op deze wijze wordt het oorspronkelijke probleem of de oorspronkelijke zorg nog gecompliceerder of vervangen door een ander probleem dat dikwijls van ernstiger aard is. Aldus verliest de mens zijn onafhankelijkheid en wordt de slaaf van een geneesmiddel.

Men hoort vaak het volgende gezegd: „Ja, maar zoiets zal mij vast niet overkomen. Daar zorg ik wel

voor." Zij die dit beweren zien de geraffineerde werking van deze geneesmiddelen over het hoofd, en afhankelijkheid ervan wordt een voldoende feit voordat men zich er bewust zorgen over maakt, zo men dat laatste ooit doet.

Evensal bij alle geneesmiddelen zijn er voor slaapmiddelen duidelijk bepaalde aanwijzingen met betrekking tot het gebruik zowel als het voorschrijven ervan. Onder de verantwoordende leiding van een medicus kan men grote hulp en weldaad verkrijgen door een juist en matig gebruik van geneesmiddelen. Maar het overschrijden van de grenzen van matigheid en medische leiding brengt groot gevaar en nog meer problemen met zich mee. Men is niet langer zijn eigen meester, maar wordt de slaaf van een verderfelijke gewoonte.

Kalmerende middelen: Deze verdovende middelen zijn betrekkelijk nieuw en tot ongeveer twintig jaar geleden waren zij grotendeels onbekend. Sindsdien wordt het Amerikaanse publiek echter gebombardeerd met een steeds groter wordend aantal van zulke preparaten. Het gebruik daarvan is hoe langer hoe meer verbreid. Ook deze geneesmiddelen dienen weer met grote voorzichtigheid en met mate te worden gebruikt. Zij zijn, bij een juiste aanwending, een groot hulpmiddel, en in veel gevallen dragen zij bij tot het behouden van het welzijn en de functionele vermogens van bepaalde mensen die anders praktisch ongeschikt zouden zijn geworden door de last van de problemen en zorgen die op hen drukken.

Kalmerende middelen zijn geen surrogaten voor de werkelijkheid. Het is nog steeds noodzakelijk dat men de realiteit van het leven en de spanningen daarin onder het oog ziet, noodzakelijke alternatieven formuleert en in praktijk brengt in het dagelijks leven om de daaraan ten grondslag liggende oorzakelijke of verwickelende factoren te verlichten. Deze verdovende middelen dienen op een verstandige en omzichtigte wijze te worden aangevend, en slechts onder bekwaam medisch toezicht. Langdurig en doorlopend gebruik van zulke preparaten dient met voorzichtigheid en met het volle besef van eraan inherente, potentiële gevaren te worden bekeken.

„Pep-pillen“: Voor sommige lieden wordt het steeds „modieuzer“ om zich op kunstmatige hulpmiddelen te verlaten om hun productiviteit te verhogen. Dit wordt bewerkstelligd door het onoordeelkundig gebruik van verschillende stimulantia zoals dexedrine en amphetaminen. Deze verdovende middelen maskeren of vernielen zekere in het lichaam ingebouwde mechanismen die het lichaam bij optredende vermoedheid waarschuwen, en verschaffen een kunstmatig gevoel van welzijn. Ze worden gewoonlijk gecombineerd gebruikt met slaapverwekkende preparaten om de „kater“ of het gevoel van neerslachtigheid als gevolg van het gebruik van slaapmiddelen te neutraliseren. Ze onderwerpen het fysiologische mechanisme van het menselijk lichaam aan onontdekte en verborgen spanningen en overspanningen. Er worden duidelijk bepaalde medische indicaties gegeven voor het gebruik van zulke verdovende middelen, en aan deze indicaties moet nauwgezet de hand worden gehouden. Nonchalant of onverstandig gebruik dient ten sterkste onder alle omstandigheden te worden afgekeurd of afgeraden.

Dieetpillen: Eén van de belangrijke problemen waarmee wij in onze cultuur nog steeds te kampen hebben is het probleem van de zwaarlijvigheid. De meeste gevallen van zwaarlijvigheid zijn doodeenvoudig het gevolg van te veel en te luxieus eten. Een kleine minderheid van medische gevallen van zwaarlijvigheid is te wijten aan onevenwicht of afwijkingen in de endocriene functies en vallen buiten het bestek van deze bespreking. Het is algemeen bekend, dat zwaarlijvigheid de voorloper is van vele lichamelijke ziekten of afwijkingen. Hieronder vallen o.a. hartkwalen, spijsverteringsstoornissen, uitscheidingsmoeilijkheden, aderverkalking en vermindering van vitale reserves. Het zwaarlijvige individu maakt de verminderde doeltreffendheid van zijn levensfuncties nog gecompliceerder doordat hij lichamenlij minder actief is. Aldus zakken zijn lichaamsreserves tot een nog lager peil, en lichaamsfunctie zowel als productiviteit worden nog meer aangetast.

Het bestrijden van zwaarlijvigheid vereist grote wilskracht en vastberadenheid van de kant van de betrokkene persoon. Het houdt in dat hij moet inzien dat er een toestand van potentiële zelfvernietiging aanwezig is en dat hij zich tot het uiterste moet inspannen om aan dit probleem het hoofd te bieden. Wilskracht en vastberadenheid verkrijgt men niet door middel van pillen. Het gebruik van dieetpillen is een erkenning van nederlaag en onwil van de kant van de betrokkene om persoonlijke verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid ten aanzien van zijn lichamenlij welzijn op zich te nemen.

Dieetpillen kunnen door verantwoordelijke artsen wel eens worden voorgeschreven om te helpen een niet te verzadigen begerete naar voedsel te bestrijden. Het gebruik ervan, voor dit doel bij korte tussenpozen, ontheft de patiënt gezinszins van zijn persoonlijke verantwoordelijkheid om zijn lichaam en de functies ervan te regelen en te beheersen.

In het kort samengevat: wij zijn naar Gods beeld gemaakt, en als zodanig is ons lichaam de heiligste tempel die wij bezitten. Er zijn vele kwalen waaraan het menselijk lichaam wordt blootgesteld die klaarblijkelijk niet binnen de perken van de macht of invloedssfeer van het individu liggen. Er zijn echter veel andere kwalen die wij ons al dan niet bewust op de hals halen. Het is deze groep kwalen die een ontheiliging vormen van de wonderbaarlijkste gift die wij bezitten — ons lichaam.

Onverstandig of onberaden gebruik van verdovende middelen is een daad van zelfvernietiging bedreven door de gebruiker en zal zeker leiden tot beschadiging en functionele stoornissen van zijn lichaam.

Kundig en matig gebruik van alles wat de Heer ons verschaft is aan te bevelen indien de verantwoordelijke raad van een medicus het voorschrijft.

Vele mensen, waaronder vele vrouwen, doen er goed aan de betreffende openbaring te herlezen:

„Ja, en het kruid, en het goede, dat de aarde voortbrengt, hetzij voor voedsel, of voor kleding, of voor huizen, of voor schuren, of voor boomgaarden, of voor tuinen, of voor wijngaarden;

(wordt vervolgd op blz 303)

Voor **JEUGD** van de Kerk *de JEUGD van de Kerk*

Het beste in het leven

Het is de bekroning en de edelste vervulling van een lieve vrouw om echtgenote, moeder, gezinsverzorgster, en middelpunt van het huisgezin te zijn, en daarnaar verlangt zij in haar gelukkigste en hoogste dromen. Als dat in de loop der jaren bij u niet gebeurt of op zich laat wachten, zult u dan, terwijl u erop wacht, uw weg moedig vervolgen, en zich tevreden stellen met het feit dat u tracht het beste van het leven te maken? Zult u alsnog iets van het leven maken dat schoon is, heilzaam, zinvol en weldadig? Zult u zich voorbereiden niet alleen op datgene wat, naar u hoopt, eens zou kunnen gebeuren, maar ook op wat reeds iedere dag gebeurt?

Hoe zult u zich voorbereiden op de hoogste vervulling van uw dromen? Hoe zult u zich voorbereiden op een leven dat helemaal kan zijn zoals een goed leven hoort te zijn, als het nu eens niet helemaal is zoals u het graag gewenst zou hebben? Hoe zult u datgene worden dat een zeer luisterrijke en passende vervulling is van de gelukkigste hoop van uw leven?

De hoofdlijnen zijn eenvoudig aan te geven:

Loyaliteit jegens uzelf, of het leven ons alles geeft waarop we zouden hopen, dan wel minder dan wij zouden dromen. Verruim uw geest. Leg hem een taak op die zijn krachten tijdelijk te boven gaat.

Loyaliteit jegens anderen — jegens hen die ons na staan en ons lief zijn en jegens hen die buiten de onmiddellijke kring staan van ons gezin en onze vrienden.

Loyaliteit jegens God: wanneer wij gehoor geven aan de hoogste en edelste wensen en geboden van God zal onze vreugde en onze bijdrage aanzienlijk zijn. ○

(Geciteerd uit een toespraak gehouden door ouderling Marion D. Hanks in de tabernakel te Salt Lake City tijdens een hulde aan zuster Emma Ray Riggs McKay.)

Met jou

maakt het een enorm verschil

DOOR ELAINE CANNON

Met you ...

maakt net een enorm verschil voor

- een toneelstuk
- een wedstrijd
- een jeugdconferentie
- een festival
- een kerkpicnic
- een dienstproject
- een haardvuuravond
- een klassefeest
- een welzijnszorgsopdracht

Juist door je aanwezigheid veroorzaakt je een enorm verschil. Eigenlijk is iedereen er.

Maar het is niet alleen het feit van hoe meer zielen hoe meer vreugd. Het is dat jij iets eraan toevoegt dat niemand anders kan. Je hebt al geleerd om op het maatschappelijke vlak flink te zijn en op het persoonlijke vlak deelneming te tonen. Je bent belangstellend en zorgvol en enthousiast en honderd procent levend. Je beseft je verantwoordelijkheid als gast of als deelnemer om te beantwoorden aan het doel en de sfeer die de gastheer of het comité van wie de betreffende activiteit uitgaat zich voor ogen had gesteld. Zulke eigenschappen betekenen succes voor een bepaalde functie. Maar ergens alleen maar aanwezig te zijn is niet genoeg. Het is het ieder ogenblik met élan aanwezig zijn waar het op aan komt. Aangezien jij zo iemand bent, maakt het met jou een enorm verschil.

Het nieuwe huisje

door Solveig Paulson Russell

Miff woonde in een gat aan 't ene eind van een verrot blok hout met mama en papa Muis en z'n zusje Marmertje, dat klein en rond was.

Op een najaarsdag zei papa: „Inpakken, jongens. We moeten een nieuw huis gaan zoeken. Dit oude is zo verrot, dat het in elkaar zakt.“

In minder dan geen tijd trippelden papa, mama, Miff en Marmertje door de bossen om een nieuw huisje te zoeken. Ze zagen gaten in de grond.

„Te vies,“ zei mama.

Ze zagen een gat in een hoge tak.

„Te hoog,“ zei mama. „Marmertje zou er eens uit kunnen vallen.“

Ze zagen andere plekjes, maar geen ervan was naar mama's zin.

Miff en Marmertje holden ver vooruit, toen Miff plotseling uitriep: „Mam! pap! 'k Heb 't gevonden!“

„Wat gevonden?“ vroeg Marmertje, die naar haar broertje kwam toegerend. „Dat is maar een grote, oude, lege zuurfles!“

„Vroeger was 't een zuurfles, en iemand heeft hem nu in de bossen achtergelaten. Nu is 't ons huisje. Nietwaar, mama?“ vroeg Miff.

Mama en papa keken naar de grote glazen fles die daar onder een boom tussen 't onkruid lag. Ze bekeken hem van alle kanten. Toen glimlachte mama: „'t Is 't allerbeste huisje,“ zei ze.

„En er zijn ook een heleboel onkruidzaadjes hier in de buurt, waar we van kunnen eten,“ zei papa glimlachend.

Meteen begon de familie Muis zacht droog gras en pluisjes van paardebloemen bijeen te zamelen en deden die in de glazen fles. Al gauw hadden ze geriefelijke bedjes voor de nacht gereed.

Toen stampten ze wat aarde om de mond van de fles aan, maar lieten een kleine opening staan voor een deurtje, dat papa met een stuk boomschors dichtmaakte.

Net toen hij ermee klaar was, begon 't te regenen. 't Water plenste op 't huisje neer en druppelde toen op de grond. „Wat leuk!“ riep Miff. „We kunnen helemaal door ons huisje heen kijken en de druppels naar beneden zien glijden.“

Marmertje lachte toen ze haar neus tegen de glazen muren drukten.

Na een poosje hield de regen op. De wind schoot door de bomen en

blies de laatste druppels van de glazen fles af.

Al gauw was de familie Muis vast in slaap.

Ze sliepen de hele nacht door. Maar toen Miff wakker werd, was 't nog donker. Hij hoorde papa en mama tegen elkaar fluisteren. Hij hoorde Marmertje haar oor krabben. „Is iedereen wakker?“ vroeg hij zachtjes.

„Ik wel,“ zei Marmertje, „maar ik wou dat ik nog sliep. 't Is nog donker.“

„Ga jij maar weer slapen,“ zei mama, „'t wordt wel gauw morgen.“

„We kunnen hierbinnen de wind niet eens voelen,“ zei Marmertje. Ze geeuwde.

„Bedtijd,“ zei papa. „We krijgen de morgenzon in huis en die zal ons vroeg komen wekken.“

Ze probeerden in slaap te komen, maar ze hadden geen slaap. Ze wachtten en wachtten, maar er kwam geen licht.

„Mama,“ zei Marmertje op 't laatst, „ik geloof, dat de morgen vergeten heeft om te komen.“

„Hij komt vast wel. Maar er is toch iets vreemds aan,“ zei papa.

Na een poosje stond elk lid van de familie Muis van z'n bed op. En even later waren ze bezig hun weg in 't binnenste van de donkere glazen fles op de tast te vinden, en probeerden ze erachter te komen waarom de dag maar niet kwam.

„Ik heb honger," zei Miff. „Ik heb erge honger."

„Ik ga eens naar buiten om te zien of ik wat zaadjes voor ons allemaal kan vinden," zei papa. „Laat mij maar even deze boomschorsen deur open krijgen. Ik kan voedsel ruiken als ik buiten ben, ook al is 't donker."

Papa Muis rukte aan de deur, en zodra hij hem open gekregen had, stroomde 't licht hun huisje binnen.

„De morgen is gekomen!" riep Miff uit. En hij en Marmertje en mama holden naar buiten papa Muis achterna.

Ze keken om zich heen. En toen lachten ze allemaal.

Hun zuurflessen huisje was helemaal met bladeren bedekt.

„De wind heeft ze naar beneden gewaaid," zei Miff.

„Die hebben 't licht buiten gehouden," zei mama.

„Dat zullen we eens gauw in orde maken," zei papa.

In een ommezien had de familie Muis de helgekleurde bladeren van de fles weggeveegd. Miff en Marmertje maakten er een grote hoop van en speelden krijgertje over en door die hoop heen.

Mama en papa keken toe vanuit 't binnenste van de fles. „Dit is 't beste huisje dat een muizengezin maar kon krijgen," zei papa.

„Je hebt volkomen gelijk," beaamde mama. „'t Was erg pienter van Miff om 't voor ons te vinden." ○

Een lange

Hilda had haar vroege ontbijt op en nu stond ze daar naast de hut en keek toe hoe haar vader met de wagen de grote bocht bij de rivier nam. Hilda kon moeder niet zien, want die lag achter in de wagen omdat ze te ziek was om naast vader te zitten.

Toen de wagen uit 't gezicht verdwenen was, zei Hilda: „Ga jij maar spelen, Matthew. Jij ook, Jane.”

Hilda voelde zich erg eenzaam, maar ook erg trots op 't feit dat ze al tien jaar oud was. Vader had haar immers gezegd, dat ze op haar zusje en broertje moest passen, en ook op Bessie, hun koe. Vader zou het grootste deel van de dag moeten rijden om moeder naar de stad te brengen waar de dokter voor haar zou kunnen zorgen.

De dag verliep. In de morgen speelden de kinderen op de grote rode rots boven de hut. Na de lunch maakten ze huizen van stokjes in 't vochtige zand naast de snelstromende rivier.

Voor 't avondeten maakte Hilda bonen klaar met koude maïskoek. En toen het bedtijd was geworden, knielden de drie kinderen neer om de gezinsgebeden op te zeggen.

Jane stond op. „Moeten wij op de vliering slapen, Hilda?” vroeg ze. „Kunnen we hier beneden slapen?”

„Welja”, zei Hilda. „Er is plaats genoeg voor ons allemaal in 't grote bed.”

Ze bankte het vuur, zodat 't de hele nacht door zachtjes zou blijven branden, en toen stapte ze in bed, lekker dicht tegen Jane aangekropen.

Hilda wist dat ze al een hele tijd had geslapen toen ze plotseling wakker schrok. Ze bleef stilliggen, want ze wist dat het een of ander geluid was dat haar had wakker gemaakt. „Het zal Matthew wel zijn,” dacht ze. „Die snurkt immers als hij op z'n rug slaapt.”

Maar Matthew lag daar rustig op z'n zij. Hilda kwam tot de conclusie dat 't geluid maar verbeelding was geweest. Ze trok de warme deken op en sloot haar ogen.

In de donkere nacht deed 't geluid zich weer horen. Bang geworden,

nacht

DOOR IRIS SYNDERGAARD

voelde Hilda hoe haar huid begon te prikkelen, want ze wist nu wat het was. Ze had 't gebrul van een poema op jacht wel eerder gehoord — maar nooit van zo dichtbij.

„Ons huis is stevig dicht,“ zei ze bij zichzelf. „Geen enkele poema kan er binnenkomen.“ Maar plotseling dacht Hilda aan Bessie. Nog gisteren had ze vader tegen moeder horen zeggen, dat de koe niet veilig was in de loods. Die was te open en Hilda was er zeker van dat de loods nooit een rondsluipende poema buiten kon houden.

komen tot bij de rivier. Hij zal boven blijven, tussen de bomen op de berg,

De poema zal niet naar beneden dacht Hilda bij zichzelf.

Een tijdlang bleef het doodstil. Toen, dichterbij nu, begon de poema opnieuw te brullen. Matthew bewoog zich even in z'n slaap, maar Jane ging rechtop zitten.

„Ik hoor iets, Hilda,“ zei ze. „Is er iemand buiten?“

„Nee, Jane,“ antwoordde Hilda snel. Ze was blij, dat Jane wakker was. Misschien, als ze met z'n beidjes luisterden, konden ze zeggen, hoe dicht de poema hun hut genaderd was.

Toen de poema weer begon te brullen, was hij erg dichtbij. Hilda was er zeker van, dat hij nu op de top van de grote rode rots boven de hut moest zijn. Ze vroeg zich af, waarom hij toch wel zo dichtbij durfde te ko-

men. Vader had gezegd, dat wilde dieren bang waren voor mensen.

Het was hun koe waarop de poema het had gemunt.

Hilda wist nu wat haar te doen stond. Zonder zich ook maar de tijd te gunnen om haar schoenen aan te trekken, liep ze hard naar de deur.

„Jane,” zei ze, terwijl ze de leren riem die de deur dichthield losmaakte, „kom eens precies hier staan, en maak de deur wijd open als je me hoort roepen. Ik moet Bessie halen.”

Bij 't matte schijnsel van de maan, die daarbuiten als een sikkellag in 't westen hing, rende Hilda 't pad af naar de loods. Ze kon Bessie in haar stal horen stampen. Toen Hilda 't lage hekje opende, begon de koe uit angst te snuiven. Vlug pakte Hilda een stuk touw en bond 't om de nek van 't dier.

„Stil maar, Bessie,” zei de zacht. Ze leidde de koe het pad op.

Hilda keek naar de donkere schaduwen onder de rotsen naast de loods. Ze was bang, dat ze daar de poema zou zien met 't lichaam dicht tegen de grond gedrukt. Ook Bessie was erg bang. Ze trok uit alle macht aan 't touw. Hilda beseftte, dat de koe niet mocht losbreken en de donkere nacht in vluchten. Ze zou niet ver komen, de poema zou haar zo te pakken krijgen.

„Jane,” riep Hilda, en rukte aan 't touw. „Kom me eens helpen.”

Het kleine figuurtje van haar zusje kwam de hut uit gerend. „Geef haar 's een zetje van achteren,” hijgde Hilda.

Met z'n beidjes duwden ze de angstige koe in de richting van de hut en kregen haar binnen. Hilda sloeg de deur dicht en maakte hem vast.

„Jane, doe eens nog meer hout op 't vuur. En Matthew, help me de toilettafel voor de deur te schuiven.”

Toen bond Hilda de koe aan de bedstede vast, en ging naast Jane en Matthew midden in 't grote bed zitten. De kinderen zongen liedjes en probeerden elkaar zo goed en zo kwaad als 't ging verhaaltjes te vertellen, terwijl de minuten voorbijkroepen. Vaak zaten ze doodstil om te luisteren.

Hilda wist dat de poema om en om de hut op en neer liep. Ze wist ook, dat hij soms stilhield om aan de deur te snuffelen. De jongere kinderen wisten het ook.

Eens fluisterde Jane: „Kan hij door de deur binnenkomen?”

„Nee,” zei Hilda toen op besliste toon.

„Kan hij 't raam openbreken?“
piepte Matthews stemmetje.

Hilda zei weer „Nee,“ maar nu niet meer zo beslist als daarstraks. De vensterruiten leken haar erg dun toe.

„Laten we allemaal weer gaan bidden,“ zei ze. „Hemelse Vader zal ons beschermen.“

Uren later begon over de grote, rode rots de lucht tenslotte vaalbleek te worden, de nieuwe dag was aangebroken. Het duurde niet lang of ze hoorden een bekend, welkom geluid — het hoefgeklepper van vaders paarden.

Later, nadat vader hun had verteld, dat moeder's infectie was behandeld, en dat ze weer gauw thuis zou zijn, vroeg hij Hilda of ze er zeker van was, dat de poema werkelijk tot bij de hut was gekomen.

Hilda nam haar vader bij de hand en leidde hem naar 't riviertje dat achter de hut liep. Ze wees naar de vochtige modder. Vader zei niets, maar knikte. Naast 't riviertje waren, heel duidelijk zichtbaar, de reusachtige voetafdrukken van een poema.○

Sue salade

Wat je er voor nodig hebt:

- 1 hardgekookt eitje (voor 't hoofd)
- een halve tomaat (romp)
- 2 stengels selderie (armen)
- 2 kleine zoetzure augurkjes (voeten)
- Andijvie of rode bladsla (rok)
- Geraspte rauwe peen (haar)
- 1 zwarte olijf (knopen)
- Hele kruidnagelen (ogen en mond)

Pel het hardgekookte eitje. Steek er aan een kant de hele kruidnagelen in voor de ogen en de mond. Doe het eitje nu aan het ene uiteinde van een slaschaaltje. Rasp wat rauwe peen en leg die om het eitje heen voor 't haar. Snij de olijf in schijfjes en doe ze op de halve tomaat, die je dan met de andere ingrediënten zo moet rangschikken, dat 't geheel er net zo uitziet als op 't plaatje. Sue salade is leuk om te maken en smaakt verrukkelijk!

Toespraken van het Eerste Presidentschap

INHOUD

Het gezinsleven bedreigd door onverantwoordelijkheid en echtscheiding. President David O. McKay	2
Laat deugd uw gedachten versieren. President David O. McKay	8
De tijden vereisen een moedige jeugd en ware mannelijkheid. President David O. McKay	13
Het evangelie is bestemd voor alle mensen. President Hugh B. Brown	17
Bewijzen van de opstanding van de Heiland. President N. Eldon Tanner	21
Uitstel ontsteelt ons het eeuwige leven. President Joseph Fielding Smith	26
De voorschriften van mensen. President Alvin R. Dyer	29

Het gezinsleven bedreigd door onverantwoordelijkheid en echtscheiding

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. MCKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

Mijn geliefde broeders en zusters:

Hedenmorgen is mijn ziel diep ontroerd, hetgeen stellig moet worden toegeschreven aan een samenloop van omstandigheden en belevenissen. Nog nimmer ben ik zo dankbaar geweest voor de zegeningen des Heren en voor het geloof en de gebeden van de leden der Kerk. Ik ben dankbaar voor de herstelling van het Evangelie en voor de heerlijke boodschap tot de gehele wereld, waarmee die herstelling gepaard ging, nl. dat God leeft en dat Zijn geliefde Zoon Jezus Christus de Verlosser en Zaligmaker der wereld is, dat wij Zijn kinderen zijn en dat Hij voor ons een weg heeft gebaad waarlangs wij eenmaal als opgestane, onsterfelijke wezens mogen terugkeren in Zijn tegenwoordigheid.

Ik ben dankbaar voor de uitstekende vooruitgang die de Kerk in het afgelopen jaar heeft gemaakt en voor de vereende en onbeperkte steun die werd verleend door de algemene autoriteiten en ambtenaren van de Kerk. Ik ben ook dankbaar voor de trouw, het geloof en de toewijding die werden betoond door de leden van het algemeen bestuur der hulporganisaties, door de ambtenaren in ringen, 'quorums, wijken en zendingen en door de leden van de Kerk in het algemeen. Bovenal ben ik dankbaar dat wij verzekerd mogen zijn van de leiding des Heren en van Zijn oppermachtig bestuur.

Van ganser harte begroet ik allen die hier in deze historische Tabernakel aanwezig zijn — onze speciale bezoekers, leidende figuren uit regerings- en onderwijskringen, regionale vertegenwoordigers, ambtenaren en leraars uit onze ringen, wijken en hulporganisaties van ver en nabij — en tevens onze vrienden en leden die via radio en televisie met ons verbonden zijn. Ik heet u allen hartelijk welkom in deze 139ste jaarlijkse conferentie van de Kerk.

In de afgelopen maanden ben ik ten zeerste beducht geweest voor het welzijn der mensheid in een wereld vol beroering en valse idealen. Bij de

toename der misdadigheid, het gebrek aan eerbied voor orde en recht, de voortdurende stijging van het echtscheidingspercentage, hetgeen gezinsontwrichting tengevolge heeft, de onzedelijkheid met alle kwade begeleidende verschijnselen daarvan. Terwijl de waardevolle beginselen die verband houden met de menselijke vrijheid worden bedreigd met afwijzing, zo niet prijsgeving, wordt het tijd dat mannen en vrouwen overal ter wereld tot bezinning komen. Ernstiger dan ooit tevoren dienen zij met biddend hart te streven naar opsporing van de oorzaken van de onheilen dezer wereld, waarna zij moedig en heldhaftig moeten besluiten een betere koers in het leven te gaan volgen.

Dit is een tijd waarin de mensen hun gedachten moeten richten op de leer van Christus, onze Heer en Heiland, en in groteren getale dan de wereld voorheen heeft gekend hun opvattingen en gedragingen daarmede in overeenstemming moeten brengen. Tenzij grote menigten mannen en vrouwen hun hart en leven zodanig veranderen, zal de wereld in beroering blijven en onze huidige beschaving met ontbinding worden bedreigd.

Het is een betreurenswaardig maar onmiskenbaar feit dat over het algemeen het hart der mensen maar al te zeer afkerig van God is, en niet naar Hem toegewend. In het leven van de meeste mensen is zelfverheffing de grote drijfveer, en niet de verheerlijking van God. Allereerst treedt de oneerbiedigheid maar al te duidelijk aan de dag.

De wereld heeft behoefte aan meer godsvrucht en minder goddeloosheid, aan meer zelfdiscipline en minder gemakzucht, aan meer kracht om met Christus te zeggen: „Vader, . . . niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede.” (Luk. 22:42.) Christus is gekomen om vrede te brengen. Tengevolge van de verwerping van Zijn levensopvatting vieren tweedracht en strijd nu hoogtij. De mens, en niet de Here God, heeft dodelijke conflicten met de daaruit voortvloeiende ellende teweeggebracht. Oorlogen ontstaan uit de boosaardigheid van onrechtvaardige leiders. Eerst wanneer de vrijheid zegeviert en

een rechtvaardige vrede intreedt mogen wij verwachten dat de oorlogen een einde zullen nemen en de mensen elkaar welgezind zullen zijn.

Laat alle oprechte mensen in deze tijd, nu deze feiten zo opvallend duidelijk aan de dag treden, inzien welke kwade toestanden tot nog toe de oorzaak van oorlogen zijn geweest, en besluiten deze met Gods hulp voorgoed uit de bannen. Recht en vrijheid moeten zegevieren over ongerechtigheid en onderdrukking, en ik herhaal: het verschijnsel van de oorlog zal nooit worden bedwongen alvorens de mensen hun hart veranderen en nieuwe idealen gaan koesteren.

Een wezenlijk, fundamenteel bestanddeel voor de opbouw en het voortbestaan van een groot en machtig volk is het gezin. De kracht van een volk, vooral in een republiek, is gelegen in een verstandig en goed-geordend gezinsleven van de mensen. In een goed-geordend huisgezin kunnen wij hier op aarde een voorsmaak van de hemel krijgen. Daar ondervindt het pasgeboren kind in de liefkozing van een moeder voor het eerst een gevoel van veiligheid, daar vindt het in moeders kus een eerste besef van genegenheid en ontdekt het in het medegevoel en de tederheid van zijn moeder voor het eerst de zekerheid dat er liefde in de wereld is.

Ik herinner mij dat ik tijdens de Tweede Wereldoorlog door de omstandigheden eens genoodzaakt was een wagon in een Pullmantrein te delen met veertig jeugdige soldaten. Het waren fatsoenlijke jongens, die zich als heer gedroegen en elk land tot eer zouden strekken. In de loop van het gesprek richtte een van hen zich tot mij met de opmerking: „Mijn vader had ook van dat witte haar.“ Op een toon die zijn diepste gevoelens verried voegde hij er vervolgens aan toe: „Wat zou ik dat oude grijze hoofd vanmorgen graag hier voor mij zien!“ Hij en zijn kameraden waren op weg naar een legerkamp om hun opleiding te voltooien, alvorens ze sloop zouden gaan om overzee hun dienstplicht te vervullen. Zij waren in militaire dienst gegaan, niet alleen om de wilsvrijheid van

de mens te verdedigen, maar tevens de rechten en de heiligheid van hun tehuis en geliefden. Een dergelijke hartelijke genegenheid voor thuis en geliefden als toen door die jonge soldaat werd gevoeld zal iemand de dood doen verkiezen boven overgave aan een vijand, die dat tehuis en al wat ware Amerikaanse soldaten lief en dierbaar is zou verwoesten.

Het najagen van de genoegens van de gehuwde staat zonder bereid te zijn de verantwoordelijkheid op zich te nemen om een gezin groot te brengen is een van die zware aanvallen waardoor de structuur van het Amerikaanse gezin thans wordt geteisterd. Verstandig overleg en wederzijdse achtung behoren altijd aanwezige factoren te zijn bij het bepalen van de komst van kinderen in het gezin.

Het is van belang dat jonge mensen goed beseffen dat verstandige gezinsvorming begint bij een jongeman en een jong meisje in hun tienerjaren. Dikwijls is de gezondheid der kinderen, als een echtpaar daarmee wordt gezegend, afhankelijk van de gedragingen van hun ouders vóór het huwelijk. In de pers, vanaf de kansel en vooral thuis behoort veelvuldiger de boodschap te worden verkondigd dat jongens en meisjes zelf in hun jeugd de grondslag leggen voor hun toekomstige geluk of ellende. In het bijzonder behoort elke jongeman zich voor te bereiden op de verantwoordelijke taak van het vaderschap door zichzelf lichamelijk rein te bewaren, opdat hij straks deze verantwoordelijkheid kan aanvaarden, niet als een lafaard of een bedrieger, maar als een achtenswaardig man, die geschikt is om in alle eer en deugd een gezin te stichten. Een jongeman die de verantwoordelijkheid van het vaderschap op zich neemt zonder de daartoe vereiste geschiktheid of bekwaamheid te bezitten, is erger dan een bedrieger. Het toekomstige geluk van zijn vrouw en kinderen is afhankelijk van het leven dat een jongeman in zijn jeugd heeft geleid.

Laat ons ook de meisjes leren dat het moederschap iets goddelijks is; immers, wanneer wij het

Het gezinsleven bedreigd door onverantwoordelijkheid en echtscheiding

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. MCKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

scheppende deel van het leven aanroeren, betreden wij het domein van het goddelijke. Het is dan ook van belang dat onze meisjes inzien dat het noodzakelijk is haar lichaam rein en onbesmet te houden, opdat haar kinderen onbelemmerd door zonde en ziekte ter wereld mogen komen. Een ongehinderde geboorte en het erfdeel van een edel karakter zijn de grootste zegeningen die een kind kan meekrijgen. Geen enkele moeder heeft het recht een kind levenslang aan een of ander gebrek te kluisteren ter wille van hetgeen haar in haar jeugd een prettig tijdverdrijf toeschijnt of haar goed recht zich over te geven aan het gebruik van schadelijke verdovende middelen en andere zondige praktijken. Zij die eenmaal de moeders van ons geslacht zullen zijn behoren althans zo te leven dat zij kinderen kunnen baren die niet vanaf hun geboorte zijn belast met ziekte, zwakte of mismaaktheid, omdat de ouders in het vuur van hun jeugd, zoals Shakespeare heeft gezegd, „met onbeschaamd gelaat dingen naar de middelen die zwakheid en zwakzinnigheid verwelken.”

Onkuisheid is een der allesoverheersende euvelen van de tegenwoordige wereld. Ik herhaal hier een passage uit een artikel, dat bij het leven van president Joseph F. Smith van zijn hand is verschenen: „Geen verfoeilijker kanker misvormt lichaam en ziel van onze hedendaagse samenleving dan de vreselijke kwaal der seksuele zonden. Deze verderft de grondslagen van het leven zelf en laat haar walglijke gevolgen na aan de nog ongeborenen als een erfenis des doods.” (The Improvement Era, deel 20, pag. 739.) Wie als jongeman een onkuis leven leidt beschaamt het hem door de ouders van het meisje van zijn keuze geschonken vertrouwen, en zij die in haar ongehuwde staat onkuisheid bedrijft is ontrouw tegenover haar toekomstige echtgenoot en legt daarmee het fundament voor onvrede, achterdocht en tweedracht in huis. Bekommer u niet over die leermeesters die over „ongezonde remmingen” praten. Onthoud alleen maar

deze eeuwige waarheid dat kuisheid een deugd is die in ere gehouden moet worden als een der edelste verworvenheden van het leven. Ze draagt bij tot de kracht van de ware mannelijkheid. Ze is de allesovertreffende deugd der vrouw en ieder welgeaard man weet dat dit waar is. Dit is de voornaamste factor waardoor het huiselijk geluk wordt bepaald. Het op waardige wijze handhaven van de zedelijke normen der Kerk brengt geen prestige-verlies met zich mee. U kunt „in” deze wereld zijn, zonder „van de wereld” te zijn. Blijf vóór alles kuis! God heeft ons geboden kuis te zijn: „Gij zult niet echtbreken!” heeft de Here op Sinaï gezegd. (Zie Ex. 20:14.)

De degenererende krachten grijpen om zich heen in deze wereld, maar men kan er weerstand aan bieden, mits de jeugd maar goede gedachten koestert en hoge idealen wil nastreven. De eeuwenoude strijd tussen waarheid en dwaling wordt op het ogenblik met steeds toenemende hevigheid gevoerd en zoals het er thans voorstaat schijnt de dwaling meer en meer de overhand te krijgen. Een steeds toenemend verval van zeden en alom verbreide minachting voor de beginselen van eerbaarheid en rechtschapenheid zijn ondermijnende invloeden in het maatschappelijke en politieke leven en in de zakenwereld.

De verheven opvatting van het huwelijk die de Kerk is toegedaan is in de negenenvertigste afdeling van de Leer en Verbonden op veelzeggende wijze in acht woorden tot uitdrukking gebracht, nl.: „het huwelijk is de mens van Godswege geboden.” (L. & V. 49:15.) Die openbaring werd in 1831 gegeven, toen Joseph Smith nog maar 25 jaar oud was. Als wij de omstandigheden waaronder hij deze openbaring ontving in aanmerking nemen, vinden wij hierin weer een voorbeeld onder honderden andere ter bevestiging van het feit dat hij door de Here werd geïnspireerd. Hier vóór ons in deze vergadering zitten duizenden presiderende ambtenaren die leidende functies bekleden in ringen, wijken, quorums en hulporganisaties. Tot u allen zeggen wij: Het is evenzeer uw plicht als de mijne om de verheven opvatting van het huwelijk, zoals die in deze openbaring is neergelegd, hoog te houden en te waken tegen aansluitende gevaren die de maatstaf van het ideale tehuis dreigen te verlagen.

Iemand heeft eens gezegd dat de beste en edelste levens die zijn welke op hoge idealen zijn gericht. Jonge mensen kunnen waarlijk ten aanzien van het huwelijk geen hoger ideaal koesteren dan het te beschouwen als een goddelijke instelling. Een dergelijke maatstaf is voor het jeugdige gemoed

een bescherming voor de jongelui in hun verlovingsstijd en een alomtegenwoordige invloed die hen ervan kan weerhouden iets te doen dat hen kan beletten naar de tempel te gaan om hun liefde te laten vervolmaken in een duurzame en eeuwige verbintenis. Hierin zullen zij aanleiding vinden te vragen om goddelijke leiding bij de keuze van hun levensgezel(lin), aangezien hun levensgeluk hier en hiernaamsaam grotendeels afhankelijk is van de verstandige keuze daarvan. Dit maakt hun hart zuiver en goed; het verheft hun hart tot hun Vader in de hemel. Dergelijke vreugden liggen binnen het bereik van de meeste mannen en vrouwen, indien zij op de juiste wijze hoge idealen over huwelijk en gezinsleven aankweken en koesteren.

De tekenen der tijden wijzen er duidelijk op dat de heiligheid van het huwelijksverbond ernstig wordt bedreigd. Er zijn tegenwoordig plaatsen waar de huwelijksplechtigheid zonder enige voorafgaande kennisgeving op elk willekeurig uur van de dag of de nacht kan worden voltrokken. De trouwakte wordt opgemaakt en het huwelijk gesloten terwijl het bruidspaar erop wacht. Vele echtparen die zich door dergelijke verleidingen hebben laten verstrikken hebben hun huwelijk reeds zien eindigen in teleurstelling en verdriet. In bepaalde gevallen zijn deze plaatsen niets anders dan gelegenheden tot gewettigde onzedelijkheid. Ach, hoe ver blijft men hier beneden het ware ideaal! Voor zover het in ons vermogen ligt moeten wij jonge paartjes waarschuwen tegen haastige en in het geheim gesloten huwelijken.

Het is ook van het hoogste belang de verraderlijke invloeden tegen te gaan van gedrukte lectuur, die spreekt over „het bankroet van het huwelijk”, die proefhuwelijken bepleit en buitenechtelijke verhoudingen op één lijn stelt met buitenechtelijke vriendschap.

Het ouderschap en in het bijzonder het moederschap, dient als een heilige verplichting te worden beschouwd. In de diepten der menselijke ziel is iets aanwezig dat in opstand komt tegen nalatig ouderschap. Diep in het ouderhart heeft God de waarheid ingeplant, dat zij zich niet ongestraft kunnen onttrekken aan de verantwoordelijkheid om kinderen en jongeren in bescherming te nemen.

Er schijnt een steeds toenemende neiging te bestaan om deze verantwoordelijkheid van het gezin af te schuiven op invloeden van buitenaf, zoals van de school en de kerk. Hoe belangrijk deze uitwendige invloeden ook zijn, ze kunnen nooit de invloed van vader en moeder vervangen. Voortdurende leiding, doorlopende waakzaamheid en kameraadschap, die de wacht houden over onze

eigen kinderen, dit alles is noodzakelijk als wij ons gezinsleven gaaf willen houden.

De karaktervorming van een kind vindt grotendeels plaats gedurende zijn eerste twaalf levensjaren. Tijdens die periode brengt het zestien maal zoveel uren dat het wakker is thuis door als op school en 126 maal zoveel uren thuis als in de kerk.

Kinderen gaan het leven in met het stempel van dit tehuis op hun persoonlijkheid gedrukt, en slechts naarmate dit tehuis is wat het behoort te zijn zullen de kinderen zijn wat ze moeten wezen. De grote tovenaer met planten en natuurkundige Luther Burbank heeft eens op zeer indrukwekkende wijze gewezen op de noodzaak bij de opvoeding van een kind voortdurend aandacht aan hem te besteden. Hij zegt:

„Leer het kind zichzelf te respecteren. Leid het op in zelfrespect, precies zoals u een plant in een betere richting leidt. Geen zichzelf respecterend man is ooit een bedrieger geweest. Wees daarbij bovenal bedacht op herhaling door een bepaalde invloed telkens weer aan te wenden en daar dan altijd en altijd mee bezig te blijven.

„Dit is de manier waardoor bepaalde trekken in een plant worden vastgelegd, door de een of andere invloed voortdurend te herhalen, totdat deze tenslotte onherroepelijk bestendigd is en niet meer zal veranderen. U kunt zich niet veroorloven u te laten ontmoedigen. U hebt nl. te maken met iets dat veel kostbaarder is dan welke plant dan ook — de kostbare ziel van een kind.”

Er zijn drie hoofdzaken, waarop ieder kind recht heeft, te weten: (1) een goede naam, (2) een gevoel van veilige geborgenheid en (3) gelegenheid om zich op allerlei gebied te ontwikkelen. Het gezin waartoe het behoort geeft het kind zijn naam en zijn aanzien in de gemeenschap. Een kind wil graag dat zijn eigen familie even goed is als die van zijn vriendjes. Hij wil vol trots op zijn vader kunnen wijzen en altijd inspiratie gevoelen als hij aan zijn moeder denkt. Een moeder is verplicht zo te leven dat haar kinderen al wat mooi, liefelijk en rein is met haar in verband zullen brengen, en een vader behoort zo te leven dat zijn kind, in navolging van zijn voorbeeld, ook een goed staatsburger zal zijn en in kerkelijk opzicht een waarvolgende van hetgeen het Evangelie van Jezus Christus leert.

Een kind heeft er recht op te gevoelen dat hij in zijn tehuis een toevluchtsoord heeft, een plaats waar hij bescherming vindt tegen de gevaren en het kwaad van de buitenwereld. Gezinsseenheid en onkreukbaarheid zijn noodzakelijke voorwaarden om aan deze behoefte te kunnen voldoen.

Verder heeft een kind behoefte aan ouders die

Het gezinsleven bedreigd door onverantwoordelijkheid en echtscheiding

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

gelukkig met elkaar zijn en het goed samen kunnen vinden, die steeds vol hoop naar de vervulling van een levensideaal toewerken, die hun kinderen liefhebben met een oprechte en onzelfzuchtige liefde — kortom, ouders die evenwichtige persoonlijkheden zijn, begaafd met een zekere mate van inzicht, en die in staat zijn voor het kind een gezond milieu te scheppen, waarin zijn gevoelsleven wordt bevredigd en dat meer tot zijn ontplooiing als mens zal bijdragen dan voordelen van materiële aard.

Door echtscheiding worden de kinderen vrijwel altijd van deze voordelen beroofd. Nog onlangs ontving ik een hartverscheurende brief van een jongen van bijna acht jaar, wiens ouders gescheiden zijn, waaruit ik citeer: „Lieve David O. McKay, Ik zit met een moeilijkheid en het gaat over Mams en Paps. Ze zijn gescheiden en wij (waarmee hij ook zijn broertje en zusje bedoelt) willen graag weer bij elkaar zijn. Kunt u dit probleem voor mij oplossen? Ik houd van u.“ Wat een treurige geschiedenis voor dat kind en wat een verdriet heeft deze scheiding de kinderen bezorgd.

Het stijgende echtscheidingspercentage in de Verenigde Staten vormt tegenwoordig een ernstige bedreiging voor de groeiheid van dit volk. De toename van het aantal echtscheidingen overal in de Verenigde Staten en ook in onze eigen staat is onrustbarend.

In het licht van de oudere en nieuwere Schriften zijn wij gerechtigd te concluderen dat Christus' ideaal met betrekking tot het huwelijk een ongerept gezin is en toestanden die oorzaak van echtscheiding zijn maken inbreuk op Zijn goddelijke leer. Behalve ingeval van ontrouw of andere buitensporige omstandigheden keurt de Kerk echtscheiding af en de kerkelijke autoriteiten zien met verontrusting aan hoe ook onder de leden van de Kerk het aantal echtscheidingen voortdurend toeneemt.

Een man die in het huis des Heren een plechtig verbond heeft aangegaan om trouw te blijven aan

de huwelijksgeloften is een verrader van dat verbond als hij zich afwendt van zijn vrouw en kinderen, alleen maar omdat hij zich veroorloofd heeft hals over kop verliefd te worden op een aardig gezichtje en het bevallige figuurtje van een of ander jong meisje, dat hem met een glimlach heeft geveleid. Ook al mocht een oppervlakkige toepassing van de landswetten zo'n man een echtscheidingsakte verlenen, dan vind ik toch dat hij niet waardig is een aanbeveling te ontvangen om zijn tweede huwelijk plechtig in de tempel te laten voltrekken.

Ook iedere vrouw die op grond van een of andere zelfzuchtige begeerte de eenheid van haar gezin verbreekt of haar man ontrouw is geweest, is ook ontrouw aan de geloften die zij heeft gedaan toen zij in het huis des Heren met hem in de echt werd verbonden. Als wij spreken over het verbreken van de huwelijksband, roeren wij daarmede een van de droevigste levenservaringen aan. Het is inderdaad tragisch voor een paar mensen die zich eens hebben gekoesterd in de zonneshijn van elkanders liefde om lijdelijk toe te zien hoe de wolken van misverstand en onenigheid het liefdelicht van hun leven verduisteren. In de daarop volgende duisternis wordt de glans van liefde in beider ogen verdonkerd en het is vruchteloos te trachten die weer in volle luister te herstellen.

Het huwelijk te beschouwen als een gewone overeenkomst die kan worden aangegaan naar eigen believen ingevolge een romantische bevlieving of met zelfzuchtige bedoelingen en die bij het eerste bezwaar of misverstand dat er kan ontstaan weer verbroken mag worden, is een euvel dat strenge veroordeling verdient, vooral in die gevallen waarin men kinderen onder een dergelijke scheiding laat lijden. Het huwelijk is een heilige verbintenis die wordt aangegaan met algemeen erkende bedoelingen — voornamelijk om een gezin te stichten. Een lichzinnige opvatting van het huwelijk, het onberaden idee van een zgn. „kameradschapshuwelijk,” de gemene, duivelse theorie van het „vrije, experimentele geslachtsverkeer” en de speciale rechtbanken (in Amerika) die echtscheiding heel gemakkelijk maken, zijn gevaarlijke klippen, waarop menige huwelijksboot is gestrand.

Ten einde het uit elkaar gaan van gezinnen te verminderen, dient de tegenwoordige neiging tot een laag-bij-de-grondse huwelijksopvatting plaats te maken voor die verheven beschouwing van het huwelijk, die Jezus de Christus eraan toekent. Laat ons het huwelijk leren zien als een heilige verplichting en als een verbond dat eeuwig is of althans vereeuwigd kan worden.

Onderricht de jongelui van beiderlei sekse in de verantwoordelijkheden en idealen van het huwelijk, opdat zij mogen beseffen dat het huwelijk verplichtingen met zich meebrengt en dat het geen overeenkomst is die naar eigen goeddunken kan worden beëindigd. Leer hen dat zuivere liefde tussen beide geslachten een van de edelste dingen ter wereld is en dat het verwekken en opvoeden van kinderen de hoogste menselijke plicht is. Met het oog hierop zijn de ouders verplicht thuis een voorbeeld te zijn, opdat de kinderen de heiligheid van het gezinsleven en de daaraan verbonden verantwoordelijkheden kunnen zien en als 't ware in zich op kunnen nemen.

Het aantal verbroken huwelijken kan worden verminderd als de echtparen nog voordat zij gaan trouwen inzien dat het huwelijk een staat van wederzijds dienstbetoon is, een staat zowel van geven als van ontvangen, en dat elk der beide partners zichzelf tot het uiterste moet geven. Harriet Beecher Stowe schrijft heel verstandig ergens: „Geen man of vrouw kan een waar tehuis scheppen, tenzij hij of zij bereid is om van meet af aan het leven heldhaftig aan te grijpen en moeizame arbeid en opofferingen het hoofd te bieden. Alleen aan dezulken kan deze allergoddelijkste macht worden geschonken om hier op aarde het meest nabijkomende beeld van de hemel te scheppen.”

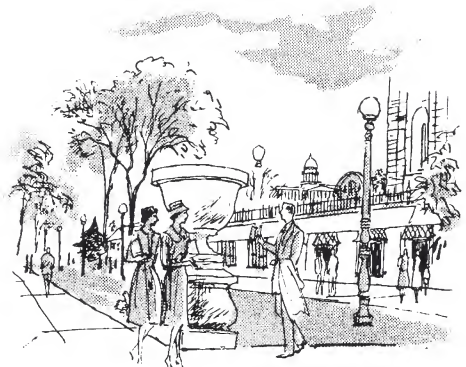
Nog een omstandigheid waardoor de duurzaamheid van het huweliksverbond wordt bevorderd is het tempelhuwelijk. Voordat een dergelijk huwelijk wordt voltrokken, moeten de jongeman en de jonge vrouw eerst noodzakelijkerwijze een aanbeveling van de bisschop verkrijgen. Ze moeten dan zelf naar hem toegaan en een bisschop die zijn plicht verstaat zal het bruidspaar dan instrueren aangaande het gewijde karakter van de verplichting die zij als jonge mensen op zich gaan nemen, waarbij hij hen uitdrukkelijk zal wijzen op alle reeds eerder genoemde voorzorgen. Daar, in tegenwoordigheid van het priesterschap, ontvangen deze jonge mensen dan, alvorens de huwelijksplichten op zich te nemen, onderricht omtrent de heiligheid van de taak die voor hen ligt. Bovendien stellen zij daarbij vast of zij al dan niet bereid zijn om in heiligheid en reinheid naar Gods altaar te gaan, om daar hun geloften en liefde te laten bezegelen.

Tenslotte bestaat er één beginsel dat, naar het mij toeschijnt, rechtstreeks betrekking heeft op de grondslag van het geluk van de huwelijksverhouding, nl. de maatstaf van reinheid, zoals die onder de ware leden der Kerk wordt onderwezen en toegepast. In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bestaat er maar één zede-

lijke maatstaf. Geen enkele jongeman heeft meer recht om onkuis te zijn dan een jonge vrouw. Van dezelfde jongeman, die bij de bisschop een aanbeveling komt vragen om een rein meisje naar het altaar te mogen geleiden, wordt verwacht dat hij diezelfde reinheid te bieden heeft die hij zelf verwacht te ontvangen.

Voor de juiste oplossing van dit belangrijke probleem van het stijgende echtscheidingscijfer mogen wij ons gerust tot Jezus wenden als onze Leidsman. Hij heeft verklaard dat de huwelijksbetrekking van goddelijke oorsprong is, „want het huwelijk is de mens van Godswege geboden,” (L. & V. 49:15) en dat dit alleen onder de uitzonderlijkste omstandigheden te niet gedaan mag worden. Volgens de leer van de Kerk van Christus neemt het gezin de allervoornaamste plaats in bij de ontwikkeling van de enkeling en van de maatschappij. „Gelukkig, ja, driewerf gelukkig zijn zij, die zich verheugen in een ononderbroken verbintenis en wier liefde, door geen enkele klacht verstoord, niet zal vergaan.” Wanneer de huwelijksplechtigheid door het gezag van het Heilige Priesterschap wordt verzegeld, houdt deze verbintenis, evenals alle daaruit voortvloeiende familiebetrekkingen, stand voor tijd en alle eeuwigheid. „Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet.” (Markus 10:9.)

Dat God ons moge zegenen, opdat wij de heiligheid van het gezin en het huweliksverbond ernstiger, oprechter en met een biddend hart mogen gaan beschouwen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

„Laat deugd uw gedachten versieren”

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. MCKAY

(voorgelezen door zijn zoon David Lawrence McKay)

Mijn geliefde broeders in het priesterschap:

Ik heet u allen welkom en ik ben dankbaar voor het feit dat ik nogmaals tegenover u mijn gevoelens ten aanzien van onze heerlijke roeping tot uitdrukking kan brengen.

Nu ik hier voor mij zie dit kolossale gehoor van priesterschapsdragers, die hier vanavond bijeengekomen zijn uit de verschillende plaatsen die bij de opening van deze vergadering zijn opgenoemd, en mij rekenschap geef van de macht die deze geweldige groep mannen vertegenwoordigt, word ik door aandoening overstelp.

Ik heb mijn gevoelens in mijn binnenste voelen branden bij de gedachte aan de mogelijkheden ten goede die kunnen en zullen worden aangewend door deze vele duizenden priesterschapsdragers, die vanavond deze vergadering bijwonen.

„Er is toch zeker een kleine plek, waar ik mij Uw dienstknecht weet, alwaar ik arbeid in 't licht des daags, voor U, Heer, Die voor ons leed. 'k Vertrouw dan steeds need'rig op Uwe zorg, daar 'k weet: Gij bemint mij teer, ik volg dan het voorbeeld, door U gesteld, wat Gij wilt, zal 'k wezen, o Heer!”

(*Heilige Lofzangen*, Lied No. 70, 3e couplet.)

Ik hoop dat iedereen die vanavond naar dat vers heeft geluisterd het op zichzelf heeft toegepast en in zekere zin een plechtige gelofte heeft afgelegd om het in de toekomst beter te doen dan in het verleden. Er kwamen mij daarbij vijf principiële deugden voor de geest, welke in verband gebracht moeten worden met die wil tot verbetering. Ik zal deze hier even opnoemen.

De eerste is geloof: Geloof in God, de Vader, geloof in Zijn Zoon, geloof in onze medemensen.

De tweede is eerlijkheid, een kinderlijke oprechtheid, eerlijkheid in de omgang met onze naasten. Dit is de grondslag van alle goede karaktereigenschappen. Als u 's avonds een gebed uitspreekt, terwijl u in de loop van die dag uw naasten oneerlijk hebt behandeld, dan zou ik me-

nen dat, evenals bij de koning in *Hamlet*, uw woorden wel opstijgen, maar uw gedachten beneden blijven; als u echter eerlijk hebt gehandeld, zal de Here uw oprechte gevoelens horen en verhooren.

De derde is trouw. Dit is een prachtig principe. Een ware vriend is trouw. Vele kennissen zijn dat niet en worden het misschien ook nooit. Blijf trouw aan het priesterschap. Blijf uw vrouw en kinderen trouw en tevens uw vrienden.

De priesterschapsdragers geef ik deze waarschuwing: Uw zwakste punt zal het punt zijn waarop Satan u tracht te verleiden, en zal proberen u voor zich te winnen, en als u zichzelf op dat punt hebt verzwakt, voordat u het op zich genomen hebt de Here te dienen, dan zal hij die zwakheid nog willen vergroten. Weersta hem en u zult in kracht toenemen. Dan zal hij u op een ander punt in verzoeking brengen. Bied hem weerstand en hij zal zwakker worden en uzelf sterker, totdat u zeggen kunt, in welke omgeving u zich ook bevindt: „Ga weg van mij, satan, want er is geschreven: Gij zult den Heere, uw God, aanbidden, en Hem alleen dienen.” (Luk. 4:8.)

De reden waarom ik dit hier vermeld is dat er in onze Kerk maar al teveel gebroken harten zijn, omdat mannen, van wie sommigen het priesterschap dragen en vooraanstaande posities bekleeden, verzocht worden met datgene waarin zij zwak staan. Dan vergeten zij de verbonden die zij met de Here gesloten hebben en wijken af van het pad der deugd, verliezen de voorzichtigheid uit het oog en breken zo het hart van hun vrouw door zich over te geven aan dwaze uitpattingen, omdat zij voor de verleiding bezwaken.

Met betrekking tot ons huiselijk geluk hebben wij één van de heiligste verbonden ter wereld in onze Kerk. Er zijn binnen het bereik van mijn stem mannen, die vergeten zijn hoe heilig dat verbond is. De broeders van de Raad der Twaalven, de Algemene Autoriteiten der Kerk en de ringautoriteiten dringen er overal bij de jeugd op aan om in de tempel te trouwen, maar ga niet naar die tempel toe, tenzij u

bereid bent de verbonden die u daar sluit ook te aanvaarden.

Het tempelhuwelijk is een van de schoonste dingen ter wereld. Een bruidspaar wordt daarheen geleid door de liefde, het meest goddelijke kenmerk van de menselijke ziel. Met recht beschouwt een jongeman de bruid, die straks de moeder van zijn kinderen zal zijn, als even rein als een sneeuwvlok, even smetteloos als een zonnestraal en het moederschap evenzeer waardig als iedere andere maagd. Het is voor een vrouw iets heerlijks om zo het bruidskleed te dragen en de trots te mogen zijn van het hart van een jonge ouderling, die haar de leiding van zijn huishouding wil toevertrouwen.

Zij op haar beurt vertrouwt dat hij het vaderschap evenzeer waardig is als zij het moederschap, en met recht, daar hij bekleed is met het gewaad van het Heilige Priesterschap, hetwelk tegenover zijn jonge bruid en ieder ander getuigenis aflegt van zijn waardigheid.

Daar staan zij dan samen in het huis des Heren om voor Hem te betuigen en zich tegenover Hem te verbinden, dat zij de die dag aangepane verbonden trouw zullen blijven en beiden zichzelf voor de ander zullen bewaren en voor niemand anders. Dat is het hoogste ideaal van het huwelijk dat ooit aan de mensen is gegeven. Als die verbonden zo heilig werden gehouden als waarop heilige verbonden aanspraak maken, zouden er minder gebroken harten onder onze gehuwde vrouwen en ook onder de gehuwde mannen zijn. Een verbond is iets heiligs. Een in de tempel getrouwd man heeft niet het recht om daarna nog naar andere jonge vrouwen te kijken, of ze nu in het koor of in de Zusters Hulpvereniging zitten, algemeen bestuurslid zijn of andere kerkelijke taken vervullen. U hebt zich plechtig verbonden die ene vrouw trouw te blijven.

Broeders in het priesterschap, houdt u daaraan, blijft trouw aan dat verbond.

Ik zou bij dit leger van priesterschapsdragers,

dat vanavond in deze vergadering bijeen is, willen bepleiten trouw te blijven aan de verbonden die zij in Gods Huis hebben gemaakt. U hebt niet het recht uw vrouw te verwaarlozen en het gezelschap te gaan zoeken van anderen, die aantrekkelijker voor u zijn, omdat u in het dagelijks leven veel met hen in aanraking komt, hetzij in uw zaken of in uw kerkelijke aangelegenheden. Dit schijnt u wellicht een gemeenplaats toe, maar terwijl ik dit schrijf, komt er een getrouwde vrouw naar mij toe, met tranen en een smekende blik in haar ogen en vraagt mij: „Zoudt u alstublieft alleen maar een gebed willen uitspreken, wilt u misschien een gebed voor mij opzenden om daarmee te proberen mijn man tot mij terug te brengen?” Nu had zij misschien ook wel schuld aan deze narigheid — volgens haar zeggen was het ten dele haar schuld — maar ik ben er wel zeker van dat haar man de schuldige was, want dat is iemand die het priesterschap draagt en hij heeft niet het recht om zijn verbonden te verbreken.

De Geest van God zal niet strijden met een man die op enigerlei wijze bijdraagt tot het uiteenvallen van andermans gezin.

„De grootste levensstrijd wordt uitgevochten in de stille binnenkamers van de eigen ziel.

Nu vraag ik u, medepriesterschapsdragers, om weer te doen wat u ongetwijfeld reeds vaker hebt gedaan, nl. eens rustig te gaan zitten en tot uzelf in te keren. Daar in uw binnenste, en ook in het mijne, is dagelijks een veldslag gaande. Vecht die uit met uzelf en bepaal uw eigen gedragslijn, in de eerste plaats ten aanzien van uw plicht tegenover uw gezin. Zorgt ervoor dat er zich in uw leven geen omstandigheden voordoen en vermijdt mensen die uw gezin in het ongeluk kunnen storten of daarin verdriet kunnen veroorzaken. Bepaal in de tweede plaats wat uw plicht is tegenover uw quorum; stelt vast of u iets aan uw quorum verplicht bent en zorgt dan dat u kracht genoeg hebt om van die plicht te kwijten nadat u hiertoe bent besloten. Bepaal in de derde plaats in die

„Laat deugd uw gedachten versieren”

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. MCKAY

(voorgelezen door zijn zoon David Lawrence McKay)

stille ogenblikken wat uw plicht is tegenover uw Kerk. Stelt ten vierde vast wat u jegens uw medemens verplicht bent te doen. Maakt voor uzelf uit waar uw plicht ligt, daarbij steeds bedenkend dat „de grootste levensstrijd wordt uitgevochten in de stille binnenkamers van uw eigen ziel.”

Onthoudt deze woorden als richtlijn, in welke functie u ook wordt geroepen om dienst te doen: „Wat gij ook zijt, vervult uw taak goed.” Dit slaat vanzelfsprekend op zedelijk verantwoorde en rechtmatige ondernemingen, en geldt niet voor schadelijke of snode daden. Deze gedachte is vele jaren geleden van invloed op mijn leven geweest, zoals ik enkelen van u reeds eerder heb verteld. Peter G. Johnston en ik liepen toen te wandelen in de omgeving van Stirling Castle in Schotland. Ik was neerslacting en moedeloos; ik was pas aan mijn zending begonnen. Ik was die dag bij het van huis tot huis gaan afgesnauwd. Ik had heimwee. Wij wandelden rondom Stirling Castle en verzaakten eigenlijk onze plicht. Toen wij later de stad weer in gingen, zag ik daar een halfvoltooid gebouwtje. Tot mijn verrassing zag ik van het trottoir af een opschrift, in steen gegraveerd, boven de voordeur staan. Ik zei tot broeder Johnston: „Ik ga eens kijken wat daar staat.”

Ik was nog niet veel verder dan halverwege het pad dat naar die voordeur leidde, toen de strekking van die inscriptie mij trof. Daar stond gegraveerd: „What e'er thou art, act well thy part.” („Wat gij ook zijt, vervul uw taak goed.”)

Weet u, wie mij het eerst voor de geest kwam, toen ik mij weer bij mijn metgezel had gevoegd en het hem had verteld? Aan de conservator van de Universiteit van Utah, waaraan ik zo juist was afgestudeerd. Ik besefte dat ik voor die man evenveel respect had gehad als voor enige professor of leraar bij wie ik in de klas had gezeten. Hij vervulde zijn taak goed. Ik herinnerde mij hoe hij ons had geholpen met onze voetbalspullen, hoe hij ons met bepaalde lessen had geholpen, want hij was zelf een academisch gevormd man. Hij was nede-

rig en bescheiden, maar tot op de huidige dag koester ik eerbied voor hem.

Wat bent u? U bent mannen die het priester-schap van God dragen, bekleed met goddelijk gezag om op te treden als vertegenwoordigers van de Godheid, in welke functie u ook bent aangesteld.

Het heeft altijd in mijn aard gelegen mij te verheugen in het gezelschap van mijn medestanders. Naarmate ik ouder word, verdiept zich mijn waardering voor onderlinge kameraadschap in de broederschap van Christus en vanavond gevoel ik dit diep, oprechter dan ooit tevoren.

Moge God Zijn zegeningen toevoegen aan hetgeen hier hedenavond gezegd zal worden en mogen wij straks van hier vertrekken met een grotere vastberadenheid in ons hart om de Here te dienen en Zijn geboden te onderhouden; dat wij voortwaarts mogen gaan met een sterker voornemen om elkaar te behoeden door een rechtvaardige levenswijze, de Kerk te verdedigen, geen kwaad te spreken van onze naasten en evenmin van kerkelijke gezagsdragers, hetzij plaatselijke, ring- of algemene autoriteiten. Laat ons alle kwaadspreken vermijden, evenals lasterpraat en roddelarij. Deze dingen zijn als giftige stoffen voor de ziel van hen die zich eraan overgeven. Kwaadspreken heeft de verguizer altijd meer nadeel berokkend dan de verguisde.

In de Verenigde Staten wordt de persoonlijke vrijheid gewaarborgd door de grondwet of Constitutie en laat ons ook bidden dat de Here de voornemens der communisten zal verijdelen, die ons van die vrijheid willen beroven.

In dit verband zou ik graag willen verwijzen naar een paar opmerkingen aangaande het communisme, die ik drie jaar geleden in de algemene priesterschapsvergadering heb gemaakt. Tijdens die priesterschapsconferentie heb ik, in aansluiting op mijn aanmoediging om de Constitutie der Verenigde Staten te bestuderen en waakzaam te zijn voor communistische aanvallen waardoor deze ondermijnd zou kunnen worden, het volgende gezegd:

De Kerk moet zoveel mogelijk neutraal blijven, uit respect voor het recht van al haar leden om er hun eigen politieke inzichten en bindingen op na te houden. Wij zijn niet van plan te trachten ons in te laten met het politieke kiesrecht van onze leden, dat zij in volle vrijheid moeten kunnen uitoefenen in het kader van onze grondwet, waarvan de Here heeft verklaard, dat Hij die tot stand heeft doen komen 'door verstandige mannen, die (Hij) voor dit bepaalde doel heeft verwekt.' (L. & V. 101: 80.) Bij de inwijding van de tempel te Kirtland

bad de profeet Joseph Smith dat de beginselen daarvan 'voor eeuwig standhouden' zouden. (L. & V. 109:54.) De Kerk geeft niets prijs van haar toewijding aan onze overtuigingen inzake bescherming van de Amerikaanse beginselen en van die regeringsinstellingen die onder de grondwettelijke bepalingen van staat en federatie vallen, alsmede van de burgerrechten der mensen die hierdoor worden gewaarborgd.

„Het standpunt van deze Kerk ten aanzien van het communisme is echter nimmer gewijzigd, Wij beschouwen dit als de grootste satanische bedreiging van vrede, welvaart en de uitbreiding van Gods werk onder de mensen, die op de aardbodem bestaat.“ (*The Improvement Era* van juni 1966, pag. 477.)

Wij wijzen erop dat leden die zich op de hoogte willen stellen van de gevaren van het communisme niet mogen verwachten dat bisschoppen en ringpresidenten zich bij hen zullen aansluiten of uit hoofde van hun positie hun streven steun zullen verlenen, aangezien van hen wordt verwacht dat zij een strikte neutraliteit zullen handhaven, zoals reeds eerder is gezegd. Evenmin mogen georganiseerde bewegingen die ernaar streven zich op de hoogte te stellen van het communisme, de leden van de Kerk, waar dan ook hun denkbeelden opdringen op zodanige wijze dat dit aanleiding tot verdeeldheid onder de leden zou kunnen geven. Bisschoppen, ringpresidenten en andere kerkelijke leiders mogen ook geen leiding nemen bij het steunen van een dergelijk streven van bepaalde groeperingen, waarbij zij andere kerkleden dusdanig zouden kunnen beïnvloeden, dat aansluiting bij dergelijke bewegingen hun als het ware wordt opgedrongen.

Elke staatsburger, en dus ook elk lid van de Kerk, heeft het recht en de plicht om op zijn hoede te zijn voor en kennis te nemen van maatschappelijke, opvoedkundige, communistische en andere politieke invloeden, die kunnen leiden tot onderminning van onze vrije samenleving. Men zou in deze echter zijn doel voorbijstreven als dit op zodanige wijze zou geschieden dat het aanleiding geeft tot het ontstaan van verdeeldheid onder onze eigen leden.

Wij mogen nimmer vergeten dat zij die tot onze Kerk zijn bekeerd uit allerlei landen en volken afkomstig zijn en dus verschillende standpunten vertegenwoordigen ten aanzien van kwesties waarover onenigheid bestaat. Wij moeten ons tot taak stellen onze kerkleden uit alle natiën met zoveel kracht in de ware leerstellingen van Christus te onderichten, dat zij voldoende versterkt worden om weerstand te kunnen bieden aan alle verkeerde

ideologieën, onverschillig onder welke benaming deze ook worden aangediend.

De leerstof van de studiecursus voor de Melchizedekse priesterschap voor het komende jaar zal ook enige lessen omvatten over onderwerpen als vrijheid, godsdienst en staat, de gevaren van het communisme en andere onderwerpen die bij de bestudering van de diepe waarheden van het Evangelie van wezenlijk belang worden geacht.

Door het bestuderen van deze lessen zullen de broeders van de priesterschap in staat gesteld worden beter bekend te geraken, zowel met de krachten die in strijd zijn met de gerechtigheid, als met 's Heren verlossingsplan voor al Zijn kinderen.

In deze dagen van enorme beroering en maatschappelijke ontreddering zou het goed zijn als onze leiders en de leden van de priesterschap voortdurend herinnerd zouden worden aan de wijze raadgeving van de apostel Paulus, die besloten ligt in deze woorden:

„En ik, broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God.

„Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd.“ (1 Kor. 2:1-2.)

God helpe ons de waarheid te verdedigen, of, beter nog, deze na te leven en in ons eigen gezin haar tot voorbeeld te nemen. Wat wij aan onze ouders verschuldigd zijn is niet te beschrijven. Zult u als ouders — vaders en moeders — dezelfde invloed op uw kinderen uitoefenen? God geve u de kracht om hen zo te beïnvloeden dat uw kinderen tot het einde toe trouw kunnen blijven, zo nodig tot de dood, aan de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus, ter verheerlijking van God, onze Vader, Die, tezamen met Zijn geliefde Zoon Jezus Christus, de Verlosser der wereld, is verschenen aan de profeet Joseph Smith. Zij hebben Zich in deze bedeling geopenbaard en zo werd Zijn werk tot stand gebracht, om nimmermeer te worden nedergeworpen of aan een ander volk gegeven te worden.

Satans is nog steeds vastbesloten om zijn zin door te drijven en zijn afgezanten hebben in deze tijd zoveel macht ontvangen als zij in de loop der eeuwen nog nooit hebben gehad. Weest erop voorbereid zware omstandigheden het hoofd te moeten bieden, omstandigheden die waarin uw denkwijze wordt aangevallen en die misschien redelijk schijnen, doch uit de boze zijn. Ten einde deze krachten tegemoet te kunnen treden, zijn wij aangewezen

„Laat deugd uw gedachten versieren”

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. MCKAY

(voorgelezen door zijn zoon David Lawrence McKay)

op de influistering van de Heilige Geest, waarop u recht heeft. Deze gevaren zijn niet denkbeeldig, ze bestaan werkelijk.

Deze Kerk wordt door God geleid. Blijf trouw aan de Kerk, zoals het goede leden betaamt. Blijf trouw aan uw gezinnen, zoals het goede huisvaders betaamt. Behoedt uw kinderen. Geef hun de nodige leiding, niet naar willekeur, maar door zelf als vader in alle vriendelijkheid het juiste voorbeeld te geven en zo bij te dragen tot versterking van de Kerk, door in uw eigen gezin en leven uw priesterschap uit te oefenen.

Nu ik aanstonds mijn toespraak ga besluiten, wilde ik u nog zeggen dat ik altijd de offers indachtig ben, die gebracht worden door hen die in dienst zijn van de strijdkrachten. Moge hun de kracht worden geschonken om verzoeken te weerstaan, opdat zij door hun voorbeeld een levend getuigenis voor anderen mogen zijn.

God zegene onze zendingen, die dag aan dag op zoek zijn naar mensen die hun gehoor willen geven en hun boodschap willen aanvaarden. Moge ook hun kracht geschonken worden om weerstand te bieden aan kwade invloeden, zodat zij ware dienstknechten mogen worden bij de opbouw van het Koninkrijk van God.

Moge Zijn zegeningen U allen vergezellen bij uw voorwaarts streven in het werk van de Meester. Moge dit werk zich voortdurend blijven uitbreiden, opdat de goddelijke doeleinden daarvan verwezenlijkt mogen worden. Broeders, weest uw roeping getrouw, en de Here zal u zegenen en bemoedigen.

Ik geef getuigenis van de waarheid van dit grote werk in de naam van Jezus Christus. Amen.

De tijden vereisen een moedige jeugd en ware mannelijkheid

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. MCKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

Mijn geliefde broeders en zusters,

Nu wij zijn genaderd tot het slot van deze voortreffelijke jaarlijkse conferentie van de Kerk, is mijn ziel vervuld van waardering en dankbaarheid wegens het voorrecht dat wij hebben gehad om deel te hebben aan de heerlijke geest en het gevoel van broederschap, waarvan de sfeer in de tijdens de drie afgelopen dagen gehouden vergaderingen was doordrongen. Ik heb dan ook sterk de indruk gekregen dat een ieder die deze conferentie heeft bijgewoond, hetzij in eigen persoon of via de radio en TV waar hij of zij zich ook moge bevinden, deze conferentie wel moet verlaten met een sterker verlangen en een grotere vastberadenheid om een betere man of een betere vrouw te worden en een beter burger of burgeres van zijn of haar eigen stad of land, dan hij of zij ooit tevoren is geweest.

Wij kunnen echter niet van hier gaan zonder nogmaals de verantwoordelijkheid op ons te nemen het onze bij te dragen tot de verbetering van het leven in onze naaste omgeving. Wij moeten ieder voor zich edeler gedachten gaan koesteren. Wij mogen geen vaste voet geven aan minderwaardige gedachten of lage aspiraties. Doen wij dit toch, dan zullen wij die gevoelens door middel van uitstraling op anderen overbrengen. Als wij daarentegen hoogstaande gedachten en aspiraties koesteren en aanwakkeren, zullen deze ook van ons uitstralen bij onze ontmoeting met andere mensen, vooral wanneer wij geregeld omgang met hen hebben.

Ieder mens straalt datgene uit wat hij of zij in werkelijkheid is. Iedereen ontvangt de uitstraling van anderen. Ook de Zaligmaker was Zich hiervan bewust. Steeds wanneer Hij in de nabijheid van een bepaald persoon kwam te verkeren, gevoelde Hij die uitstraling, of het nu de Samaritaanse vrouw was met haar bedenkelijk verleden, of de vrouw die gestenigd zou worden, of de mannen die haar wilden stenen, of het nu Nicodemus, de staatsman, of een der melaatsen gold. Christus was Zich altijd bewust van die persoonlijke uitstraling, en u en ik

zijn dat in zekere mate ook. De mensen om ons heen worden wel degelijk beïnvloed door hetgeen wij zijn en door wat wij uitstralen.

Wat voor de enkeling geldt, geldt ook voor het gezin. Ons gezin is een afstraling van wat wij zelf zijn, en die uitstraling wordt veroorzaakt door hetgeen wij thuis zeggen en doen. Geen enkel lid van deze Kerk, geen enkele man of vader, heeft het recht om in zijn eigen huis een vloek te uiten, of ooit zijn vrouw of kinderen een boos woord toe te voegen. Op grond van uw ordening en uw verantwoordelijkheid als iemand die het priesterschap draagt kunt u dit niet doen en dan toch trouw blijven aan de geest die in u is. U bevordert een ideaal gezinsleven door uw eigen karakter, door het beheersen van uw hartstochten, uw humeur, en door uw tong in toom te houden, daar dit juist de dingen zijn die uw huisgezin zijn eigen karakter zullen verlenen, dat uitstraalt op de omgeving. Doet u al wat u kunt om vrede en een goede verstandhouding in huis te bewerkstelligen, welk leed u ook moge treffen.

Een rechtgeaard man liegt niet tegen de waarheid. In ieder mens is iets goddelijks gelegd. Iemand die trouw is aan dit goddelijke in zijn binnenste is trouw jegens zijn God en jegens zijn medemensen. Wie niet trouw is aan hetgeen waarvan hij weet dat het goed is weifelt en verzwakt. Hij kan daarbij zelfs zo ver gaan dat hij zich aan het licht onttrekt en terugtreedt uit die goddelijke tegenwoordigheid, en wee hem die zulks doet.

Wij hebben aan de wereld verkondigd dat wij het Evangelie van Jezus Christus hebben, en dat wij zonden en gebreken zullen weerstaan. Zullen wij dan jegens deze goede zaak verraad plegen om mensen te behagen, of omdat wij de Here liever met de lippen willen dienen dan met het hart? Neen! Wij zullen trouw blijven aan onszelf, trouw aan het goddelijke in ons, trouw aan die waarheid welke wij hebben ontvangen. Wij dienen te weten dat het niet goed is ons door het kwade te laten omringen, waardoor onze jonge mannen en vrouwen

De tijden vereisen een moedige jeugd en ware mannelijkheid

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. MCKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

van het goede pad worden afgeleid, om terecht te komen in de duisternis van wanhoop en ellende. Als wij noodgedwongen moeten omgaan met mensen die ons trachten te verleiden, laat ons dan trouw blijven tot de dood.

Wij weten dat de mens een tweeslachtig wezen is. Enerzijds is hij lichamenlijk van aard; hij heeft zijn lusten, zijn hartstochten en begeerten, precies zoals een dier; bovendien is hij echter een geestelijk wezen en hij weet dat hij door het bedwingen van zijn dierlijke instincten vooruitgang boekt op geestelijk gebied. Een mens die uitsluitend aan zijn lichamenlijke begeerten en hartstochten is onderworpen en alle geestelijke realiteit ontkent behoort waarlijk tot het dierenrijk. De mens is echter wel degelijk een geestelijk wezen en zijn eigenlijke leven is de geest die in zijn lichaam woont. Hij is een kind van God en heeft iets in zich dat hem doet hunkeren en streven naar het verkrijgen van een waardigheid, zoals dit een zoon van God betaamt. Tijdens deze conferentie is er telkens weer nadrukkelijk gewezen op die menselijke waardigheid en niet op hetgeen de mens onteert.

Alle mensen die de wereld vooruit hebben gebracht waren mannen, die onder alle omstandigheden trouw zijn gebleven aan hun eigen geweten — mannen als Petrus, Jakobus en Paulus en hun broeders onder de apostelen van weleer, en ook anderen. Toen de godsdienstleiders van Palmyra in de staat New York zich tegen de jeugdige Joseph Smith keerden wegens hetgeen hij in het Heilige Bos had gezien en gehoord, zei hij, daar hij een getuigenis van de Here Jezus in zijn gemoed had: „Ik had een visioen gezien, ik wist het, en ik wist, dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, noch durfde ik dit te doen . . .” (J. Sm. 2:25.)

Joseph Smith is zijn getuigenis ook tot het einde toe trouw gebleven. Toen hij zijn martelaarsdood in Carthage (Illinois) tegemoet ging, heeft hij tot hen die bij hem waren het volgende gezegd: „Ik ga als een lam ter slachting; doch ik ben zo kalm als een zomermorgen; mijn geweten is vrij van schuld

jegens God en alle mensen.” (L. & V. 135:4.)

Dat is nu de manhaftigheid die een waar lid van deze Kerk dient te bezitten bij het verdedigen van de waarheid. Dat is de mannelijkheid in de ware zin van het woord die wij allen nodig hebben bij onze arbeid in onze roeping, welke inhoudt dat wij onze jonge mensen moeten bezien met diezelfde waarheid. Die waarheid hebben wij nodig om het in dit kritieke tijdvak in de geschiedenis van ons eigen land en van de hele wereld bestaande kwaad en de dwaling te bestrijden!

De moed onze idealen gestand te doen is ook een terrein waarop wij blijk kunnen geven van mannelijkheid en activiteit, waardoor wij Gods goedkeuring kunnen wegdragen. Wij leven in een tijd waarin de mensen het hoofd koel behoren te houden om niet van hun ankers te worden losgeslagen door elke dwaalleer die wordt aangeprezen als een tovermiddel ter genezing van onze huidige kwalen. De tijden vragen om een dappere jeugd die de zedelijke maatstaven hoog weet te houden. Op dat gebied kunnen wij moed aantreffen in de meest ware zin van het woord.

Onze grootste helden vinden wij niet altijd op het slagveld, hoewel wij tegenwoordig dagelijks over dergelijke mensen kunnen lezen. Wij vinden ze ook onder onze jongelui thuis — jongens en meisjes die onversaagd standhouden in de verzoeking en openlijk datgene durven afwijzen waarvan zij weten dat hun karakter daardoor ondermijnd zou worden en dat de eigenlijke, levenwekkende kracht der jeugd zou uitputten.

Wat een geweldige boodschap heeft de Kerk voor deze verwarde wereld! Zij doet een beroep op iedereen, op arm en rijk, op sterken en zwakken, geleerden en ongeleerden. Zij verkondigt dat God niet alleen de enige opperste Heerser van het heelal is, maar tevens de Vader van ieder mens. Hij is een God van recht, maar toch ook een God van liefde, Die zelfs de nederigste van Zijn kinderen voortdurend bewaakt en leidt. Der Kerk met haar volledige organisatie biedt iedereen haar diensten en inspiratie aan. Het mormonisme is bij uitstek een godsdienst voor de gemeenschap. In plaats van de mensen uit de wereld weg te nemen, streeft de Kerk ernaar om door middel van haar priester-schapsforums en hulporganisaties volmaakte, godvruchtige mensen te ontwikkelen temidden van de menselijke samenleving om door hun bemiddeling te trachten de maatschappelijke vraagstukken op te lossen.

Er is geen enkel door de Verlosser der mensheid onderwezen beginsel dat niet tevens van toepassing is op de innerlijke groei, de ontplooiing en

het geluk van het mensdom. Al wat Hij ons leert houdt verband met de ware levensbeschouwing. Ik aanvaard die leringen van ganser harte en het is mij een vreugde ze te bestuderen en aan anderen te onderwijzen. Ieder facet van de herstelde Kerk is van toepassing op het welzijn van het menselijk geslacht.

Ik doe een beroep op de jeugd moedig te zijn in het hooghouden van de zedelijke en godsdienstige waarden van het Evangelie van Jezus Christus. De wereld heeft behoefte aan helden op zedelijk gebied! Niet de ontdekkingen die tegenwoordig in onze wereldsgezinde wereld worden gedaan zijn het voornaamste in het leven, maar wel geloof in de werkelijkheid van zedelijke en geestelijke waarden. Tenslotte: „Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven, tot lossing van zijn ziel?“ (Mt. 16:26.)

Wij kunnen niet waarlijk geloven dat wij Gods kinderen zijn, en dat God bestaat, zonder tevens te geloven in de onvermijdelijke uiteindelijke overwinning van de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus. Indien wij dat geloven, zullen wij ons minder zorgen maken over de vernietiging van de wereld en de ondergang der tegenwoordige beschaving, omdat God Zijn Kerk heeft gevestigd om nimmer te worden nedergeworpen of aan ander volk gegeven. En daar God leeft en waar Zijn kinderen Hem en elkaar trouw betonen. Behoeven wij ons niet te bekommeren over de vraag of de waarheid tenslotte wel zal zegevieren.

En weet u, jongelui, als u dat getuigenis aan uw zijde hebt, kunt u onverschrokken door het donkere dal van laster, wanvoorstelling en beschimping gaan, alsof u een betoverd pak of harnas droeg waar geen kogel doorheen kan komen en dat door geen pijn kan worden doorboord. U kunt uw hoofd dan hooghouden en het onbevreesd in de nek werpen met een uitdagende blik in uw ogen. U kunt de geweldig uitgestrekte wereld van een grotere gezondheid door u heen voelen golven, terwijl de versnelde bloedsomloop van iemand die zich vol rechtmatige trots verheugt in zijn lichamelijke gezondheid, uw lichaam doorstroomt. Dan zult u weten dat alles tenslotte wel terecht zal komen, dat het in orde moet komen en dat alles moet wijken voor het enorme witte licht der waarheid, zoals de duisternis in het niet verdwijnt in tegenwoordigheid van de plotseling door de wolken brekende zon.

Zo mag het bewustzijn van onze verwantschap met de Oneindige ons doortintelen, terwijl de waarheid ons als gids, metgezel, bondgenoot en inspiratie terzijde staat, en alle kleinzielige beproevin-

gen, verdrietelijkheden en smarten van dit leven zullen dan verbleken en tenslotte verdwijnen als tijdelijke, onschadelijke droombeelden.

Nu wij vandaag de verrijzenis uit het graf van de gekruisigde Heer gedenken, geef ik u en de gehele wereld mijn getuigenis dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de opstanding niet alleen als een realiteit aanvaardt, maar tevens als de kroon op Christus' goddelijke zending op aarde.

Met geheel mijn ziel weet ik dat zo zeker als Christus na Zijn dood voortleeft, alle mensen ook zullen voortleven, waarbij een ieder in de toekomstige wereld die plaats zal innemen waarop hij zich het best heeft voorbereid.

Van kindsbeen af heb ik de waarheid liefgehad dat God een persoonlijk Wezen en inderdaad onze Vader is, tot Wie wij in het gebed kunnen naderen en Die onze gebeden beantwoordt. Het weten dat God het gebed des geloofs verhoort houd ik steeds in ere als een van de dierbaarste levenservaringen. Weliswaar komen de antwoorden op onze gebeden niet altijd even rechtstreeks en op de door ons verwachte tijd en wijze, maar komen zullen ze en wel op een tijd en een wijze waarmee de belangen van hem die de smeekbede heeft opgezonden het best zijn gediend.

Er zijn echter ook wel gelegenheden geweest, waarbij ik de rechtstreekse en onmiddellijke verzekering heb ontvangen dat mijn bede was verhoord. Eenmaal namelijk is het gebeurd dat het antwoord zo duidelijk tot mij kwam alsof mijn hemelse Vader naast mij stond en de woorden uitsprak. Deze ondervindingen vormen een deel van mijn diepste wezen en moeten mij zo lang bijblijven als mijn geheugen en mijn intelligentie me niet verlaten. Even werkelijk en even nabij schijnt mij de Zaligmaker der wereld te zijn. Sterker dan ooit tevoren heb ik nu het gevoel dat God mijn Vader is. Hij is niet zo maar een ontastbare macht, een zedelijke kracht in de wereld, maar een persoonlijk God met scheppingskracht, de Bestuurder der wereld en de Leider onzer zielen. Ik zou graag willen dat alle mensen, en vooral ook de jonge mensen van de Kerk, zich zo dicht bij onze Vader in de hemel zouden voelden dat zij dagelijks tot Hem zullen naderen — niet alleen in het openbaar, maar ook in het verborgene. Als onze mensen dit geloof hebben, zullen grote zegeningen hun ten deel vallen. Hun ziel zal dan worden vervuld van dankzegging voor wat God voor hen heeft gedaan en zij zullen bemerken dat zij rijkelijk met gunstbewijzen worden overladen. Het is geen verbeelding dat wij tot God kunnen naderen en van Hem

De tijden vereisen een moedige jeugd en ware mannelijkheid

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

licht en leiding kunnen ontvangen, en dat ons verstand dan zal worden verlicht en onze ziel door-
huiverd van Zijn Geest.

God zegene deze Algemene Autoriteiten van de Kerk voor de bezielende boodschappen die zij ons gedurende deze gehele conferentie hebben gebracht. Zij hebben getuigd van de waarheid van het herstelde Evangelie en hebben hun getuigenis afgelegd dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus in deze laatste dagen aan de profeet Joseph Smith verschenen zijn en dat het Evangelie in al zijn volheid op deze aarde is hersteld.

Wij groeten en zegenen van hieruit onze zendingen en zendingspresidentschappen op hun verschillende arbeidsterreinen, overal ter wereld. Wij koesteren een diepe waardering voor het onzelfzuchtige dienstbetoon dat zij daar verlenen.

God zegene ook onze jongemannen die in dienst van ons vaderland zijn, waar zij zich ook mogen bevinden. Ik groet u allen persoonlijk en zend u een boodschap van vertrouwen, en ik zeg tot u: Houdt uzelf zedelijk rein. Het feit dat men soldaat of zeeman is geeft niemand het recht om toe te geven aan grofheid, onmatigheid of onzedelijkheid. Anderen worden door de beestachtigheid van de oorlog misschien wel hiertoe gedreven, maar u, als leden van de Kerk en dragers van Gods priesterschap, kunt zich daaraan niet straffeloos overgeven. Bewaart uzelf dan onbesmet, terwille van uw eigen dierbare leven en van anderen die vertrouwen in u stellen. Wij bidden dat Gods beschermende zorg en goddelijke leiding met u allen zal zijn.

En nu, mijn geliefde broeders en zusters en medewerkers, met alle kracht die de Here mij gegeven heeft zegen ik een ieder van u persoonlijk en ik bid dat u op dit uur van hier moogt gaan met hernieuwde vastberadenheid om u onder Gods inspiratie getrouwer en met meer succes van uw taak te kwijten.

Mijn hart is vol waardering voor uw dienstbetoon en voor uw aanwezigheid hier, en voor het

voorrecht met u te mogen samenwerken voor deze grote zaak. Ik ben u allen dankbaar voor uw trouwe steun en voor uw gebeden te mijnen behoeve. Dit Evangelie verschaft ons een kans om boven deze oude wereld met al haar verleidingen uit te leven en door middel van zelfbeheersing en zelfbedwang in de geest te leven, want dat is het ware leven hier en hierna.

God zegene u in uw persoonlijk en in uw huiselijk leven, in uw werkzaamheden voor de Kerk, en Hij geve u de vertroosting die het deel is van iedere ziel die zichzelf om Christus' wille verliest, dat bid ik in de naam van uw Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. ○

Het evangelie is bestemd voor alle mensen

DOOR PRESIDENT HUGH B. BROWN,

eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

De apostel Petrus heeft eens in een schrijven aan de heiligen van zijn tijd het volgende gezegd, zoals wij lezen in I Petrus 2:9: „Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk“, (of, zoals de Engelse bijbelvertaling dit laatste weergeeft, een „bijzonder“ volk).

Of iedereen het er nu over eens zal zijn of niet dat deze kenmerken ook van toepassing zijn op de heiligen van onze dagen, ik ben er wel zeker van dat de meeste mensen het er althans over eens zullen zijn dat wij een bijzonder volk zijn — eigenaardig, en dat niet in onvriendelijke zin bedoeld, maar misschien zou het merendeel der mensen zeggen dat wij *anders* zijn. Nu ligt het in mijn bedoeling om in de eerstvolgende ogenblikken enkele van die verschillen eens nader te onderzoeken en te bespreken.

Misschien kunnen wij bij de bespreking van ons onderwerp dit het best even onderverdelen in twee algemene rubrieken, met als opschrift resp. „Gods Vaderschap“ en „De broederschap der mensen.“ Die Schriften leren ons dat het eeuwige leven is God te kennen en Jezus Christus, Dien Hij gezondene heeft.

Wat de mens betreft, kunnen wij instemmen met de vraag die David van ouds stelde, nl.: „Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt?“ (Ps. 8:5.) Juist op dit punt zouden wij dan ook deze toepasselijke vraag willen stellen: „Welke verhouding bestaat er tussen God en de mens?“

Dr. James E. Talmage heeft dit deel van ons onderwerp eens als volgt samengevat:

„Wat is de mens in dit onbegrensde milieu van verheven pracht? Ik antwoord u dan, dat hij potentieel nu, en eenmaal in werkelijkheid grootser en verhevener is, en naar Gods berekening kostbaarder, dan alle planeten en zonnen in de ruimte van het heelal. Deze werden voor hem geschapen. Ze zijn het werk van Gods handen, maar de mens is Zijn zoon. Er is de mens in deze wereld heer-

schappij gegeven over enkele dingen. Het is echter zijn voorrecht om over vele dingen de oppermacht te verwerven. ‚De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk.‘ Hoe onbegrijpelijk groots de stoffelijke schepping van de aarde en de ruimte van het heelal ook zijn, dit alles is tot aanzijn gebracht als middel tot een doel en het bestaan daarvan is een noodzakelijke voorwaarde ter verwezenlijking van het allerhoogste doel der schepping, dat met de woorden van de Schepper Zelf aldus werd aangeduid: ‚Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.‘“

Wij willen nu even in het kort ons onderwerp ten aanzien van God bespreken en laat ons dan eens nagaan, wat men voorheen in verband met dat onderwerp zo al heeft geloofd en geleerd.

In het begin van de negentiende eeuw geloofde men algemeen dat God onlichamelijk en onstoffelijk was, zonder lichaam, lichaamsdelen of gemoedsaandoeningen, met veronachtzaming van de feiten dat God gerechtigheid liefheeft en ongerechtigheid haat, en dat liefde en haat vanzelfsprekend gemoedsaandoeningen zijn.

Men heeft beweerd dat God geen gedaante had, alhoewel de heilige Schriften leren dat God de mens naar Zijn eigen beeld heeft geschapen. De apostel Paulus heeft ons trouwens medegedeeld dat Jezus Christus „het uitgedrukte beeld Zijns Vaders“ was. Zijn wij dan geschapen naar het beeld van een vormloos wezen, zonder gestalte?

Voor ons is God geen abstractie. Hij is geen begrip, geen metafysisch beginsel, geen onpersoonlijke kracht of macht. Hij is een werkelijk bestaand, levend Persoon, en hoewel wij in onze menselijke zwakheid het algehele geheim van Zijn Wezen niet kunnen doorgronden, weten wij toch dat Hij aan ons verwant is, want Hij is aan ons geopenbaard in de goddelijke Persoonlijkheid van Zijn Zoon Jezus Christus, en Hij is inderdaad onze Vader.

Het evangelie is bestemd voor alle mensen

DOOR PRESIDENT HUGH B. BROWN,

eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

De Kerk leert dat God, toen Hij de mens naar Zijn eigen beeld schiep, Zichzelf daarmee niet van dat beeld heeft ontdaan. Hij bestaat nog steeds in menselijke gedaante en is in het bezit van geheiligde en vervolmaakte menselijke hoedanigheden die wij allen bewonderen. Overal in de heilige Schrifturen worden de Vader en de Zoon gezien als twee afzonderlijke, van elkaar onderscheiden Personen. Wij bevestigen opnieuw de leer van de aloude Schriftuur en van alle profeten, waarin wordt verkondigd dat de mens werd geschapen naar Gods beeld en dat God in het bezit was van menselijke eigenschappen als bewustzijn, wilskracht, liefde, barmhartigheid en rechtvaardigheid. Met andere woorden: Hij is een verheven, vervolmaakt en verheerlijkt Wezen.

Wijlen president Brigham H. Roberts heeft in een van zijn latere geschriften enige beginselen van het Evangelie behandeld, waaraan ik grotere bekendheid zou willen geven. Ik zal zijn uitspraken citeren of met mijn eigen woorden weergeven.

Volgens de ongeinspireerde leringen van mensen en geloofsopvattingen met betrekking tot de mens in zijn voorsterfelijke, sterfelijke en toekomstige staat, onderwees men dat, ofschoon het lichaam van de mens door God werd geschapen, zijn oorsprong toch zuiver aards was. Wij geloven echter dat alle mensen reeds voordat het menselijk lichaam werd geschapen, als intelligenties bestonden. Deze intelligenties werden niet geschapen of gemaakt, en dat kan ook inderdaad niet; het intelligente wezen in de mens dat wij geest of ziel noemen is een op zichzelf bestaande eenheid, ongeschapen en eeuwig. Zo is de mens dus gekroond met de waardigheid welke behoort tot zijn goddelijke en eeuwige aard.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (of de Mormoonse Kerk, als u haar liever zo noemt.) beweert stoutmoedig een professionele en geïnspireerde Kerk te zijn, gebouwd op de rots der openbaring. Zij doet een beroep op de mens om met God samen te werken ter verwezen-

lijking van Zijn openlijk bekendgemaakte bedoeling, nl. de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. Dit is een goddelijk deelgenootschap dat binnen ieders bereik ligt. Dit verhoogt de betekenis van de uitdrukking „de broederschap der mensen.“ Dit is niet zo maar een levensbeschouwing zonder meer; het is een goddelijk plan of zogenaamde blauwdruk van het leven — zowel het leven in het voorbestaan als in de sterfelijkheid en na de dood.

Het Evangelie is een doorlopend onderwijs- en ontwikkelingssysteem, dat eeuwige vooruitgang tengevolge heeft. Onderwijs is dan ook een onderdeel van onze godsdienst. Wij geloven dat de heerlijkheid Gods intelligentie is.

De Here heeft gezegd: „En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.“ (L. & V. 88:77.)

Nu zouden wij in dit verband de vraag kunnen stellen: Bestaat er enige communicatie tussen God en de mens, of heeft die ooit bestaan? Als er ooit zoiets geweest is, waarom is dat nu dan niet meer het geval?

Met deze vragen belanden wij bij de kwestie van de openbaring.

Bij het begin van de vorige eeuw heerste onder vrijwel alle christelijke kerken de opvatting dat, ofschoon er een tijd was geweest dat er openbaringen van God werden gegeven, engelen de aarde bezochten en goddelijke kennis aan de mensen mededeelden, een tijd waarin er onder de mensen bepaalde personen leefden die profeten werden genoemd, die de zin en de wil van onze hemelse Vader aan de wereld bekend moesten maken, dit alles naar men beweerde had opgehouden.

Hoewel in het verleden geloof in voortdurende openbaring een volstrekt algemeen aanvaarde opvatting schijnt te zijn geweest, houdt de orthodoxe christenheid nog steeds vol dat er nu geen doorlopende openbaring meer kan zijn, dat er sedert de kruisiging van Christus en de dood van de eerste apostelen geen openbaring meer is gegeven en dat er bovendien in de toekomst ook nooit meer openbaring zal worden gegeven, dat de canon der Schrifturen volledig en voor immer afgesloten is — dus geen engelen, geen opening van de hemelen, geen mens die gemachtigd is in Gods naam te spreken. Dit alles was immers voorgoed afgelopen.

De Schriften verkondigen dat enkele profeten van aangezicht tot aangezicht met God hebben gesproken. (Ex. 33:11.) Zo lezen wij b. v. in Exodus dat Mozes met de Here sprak „aangezicht aan aangezicht, gelijk een man met zijn vriend spreekt.“

In Ex. 3:6 verklaarde de Here: „Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham, de God van Izaak en de God van Jakob.“ Wij maken er aanspraak op dat de Kerk is gebouwd op het fundament van door God geïnspireerde apostelen en profeten, met Jezus Christus Zelf als de voornaamste hoeksteen.

Wanneer wij over een profeet spreken, denken wij daarbij gewoonlijk aan iemand die toekomstige gebeurtenissen voorspelt en dingen voorzegt die eenmaal zullen geschieden. Ten dele is dat inderdaad het ambt van een profeet — het behoort tot hetgeen er van hem wordt verwacht. Een profeet dient echter in de eerste plaats iemand te zijn die de mensen iets kan leren, een uitlegger van de dingen Gods. De inspiratie van de Almachtige moet hem begrip verschaffen, en wanneer hij dat begrip eenmaal heeft ontvangen, moet hij het onbevreesd aan de mensen van zijn tijd en aan toekomstige geslachten verkondigen. Hij moet een ziener zijn, die anderen meer inzicht weet bij te brengen, een van God gezonden leraar die een volk moet onderrichten en geestelijke verlichting moet brengen in een bepaald tijdvak. Dit is de voornaamste taak van een profeet.

Op grond van hetgeen de Bijbel leert beweren wij dat openbaring van de hemel in alle bedelingen van het Evangelie, van Adam af tot de tijd van Christus' rondwandeling op aarde toe, de gewone gang van zaken is geweest. Wij zijn het er mee eens dat openbaring blijkbaar enige tijd heeft opgehouden, wegens de afval na het begin van de eerste eeuw van de christelijke jaartelling. De stichter van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verklaart dat hij een grote en overweldigende openbaring van God heeft ontvangen — eigenlijk een hemels bezoek, waarbij hij de Vader en de Zoon te aanschouwen kreeg. Later zijn hem nog andere hemelse wezens verschenen.

In ieder mens huist een bezield, overheersend, kenmerkend wezen of geest, wat zijn eigenlijke zelf is. Deze geest, traag of vlug van begrip, kleinzielig of grootmoedig, rein of onrein, blinkt uit de ogen, klinkt in de stem en blijkt uit de manieren van ieder mens. Dit is wat wij iemands persoonlijkheid noemen.

Wat de zaligmaking van de mens betreft hebben sommigen geleerd dat God naar eigen wil bepaalde mensen en engelen voor het eeuwige verderf heeft voorbestemd, terwijl anderen het eeuwige leven en heerlijkheid ten deel vielen, niet om enig goed of kwaad dat zij hadden gedaan of bij machte waren te doen, maar omdat hun lot op Gods bevel al bij voorbaat is vastgesteld. De mensen die Hij wilde behouden, zou Hij dan door onweerstaanbare

genade voortstuwen tot hun zaligheid, terwijl zij die volgens Zijn voorbeschikking verdoemd moesten worden niet aan hun veroordeling zouden kunnen ontkomen, al mochten zij nog zo volhardend strijden. Geen gebeden konden hen redden, geen daad van gehoorzaamheid zou hun straf kunnen verlichten en geen hongeren en dorsten naar gerechtigheid zou hun ook maar enige mate van gelukzaligheid verschaffen. Zij moesten wel omkomen, en dat voor eeuwig! Zij die in onwetendheid ten aanzien van Christus zouden sterven, met name de heidense volken, bijvoorbeeld waren verdoemd. Dat zeiden zij die dit geloof verkondigden.

Anderen leerden ook dat kleine kinderen die in hun kindsheid stierven zonder de christelijke doop te hebben ontvangen verdoemd werden, en wel voor eeuwig. Door sommigen werd een begrafenissen in gewijde grond aan ongedoopte kinderen ontzegd. Op bepaalde begraafplaatsen bestond werkelijk zoiets als een „akker der hel.“ Nederig, doch ondubbelzinnig, verkondigen wij echter de eeuwige en geopenbaarde waarheid, dat door het verzoeningswerk van Christus *alle* mensen zalig kunnen worden, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.

Laat ons nu een ogenblik verwijlen bij de betekenis van de uitdrukkingen *zaligheid* en *verdoemenis*. In vroeger dagen en tot op zekere hoogte ook thans nog, leerde men dat deze twee termen inhielden dat men óf de hemel verwierf, óf naar de hel werd verwezen, waarbij over het eerste, nl. het verwerven van de hemel, werd gesproken als over het bereiken van een geheimzinnige, onbestemde staat van geluk die men ergens buiten de grenzen van tijd en ruimte genoot, en over het laatste, waarnaar velen verwezen zouden worden, als over een plaats van altijdurende zielsangst en eeuwige ellende.

Men geloofde dat als iemand de hemel verwierf, al was het slechts tenauwernood, hij dan toch volledig in het bezit kwam van alle bovenaardse verrukking die werd genoten door de engelen en de allerheiligste heiligen. Indien hij het daarentegen net niet haalde, dan werd hij veroordeeld tot dezelfde eindeloze kwelling, die ook de meest goddeloze mensen en de verachtelijkste duivels te verduren kregen, en waaruit men nimmer zou worden verlost.

In tegenstelling tot deze dogma's van het verwerven van de hemel of de verwijzing ter helle, waarbij men enerzijds gelijke heerlijkheid zou beërven en anderzijds dezelfde strenge straf zou moeten ondergaan, beweren wij, dat een rechtvaardig God voor alle mensen in het toekomstige leven een

Het evangelie is bestemd voor alle mensen

DOOR PRESIDENT HUGH B. BROWN,

eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

in verschillende graden ingedeelde staat heeft voorzien.

Aangaande dit onderwerp leert de herstelde Kerk met de apostel Paulus dat er vele koninkrijken van heerlijkheid zijn, waarin de mensen mogen leven, ieder in een sfeer die is aangepast aan zijn aard, aanleg en aan de graad van zijn verstandelijke vermogens. Paulus onderwees dat er een heerlijkheid is als van de zon, een andere als van de maan en nog een andere als van de sterren, en dat de mensen in het hiernamaals in verschillende graden van heerlijkheid zullen voortbestaan, en dat evenals de sterren des hemels oneindige verschillen in helderheid vertonen, de mensen in hun toekomstig bestaan zich eveneens zullen bevinden in eindeloos verschillende plaatsen en staten, overeenkomstig hun verscheidenheid van intelligentie, kennis, smaak, kundigheden, neigingen en aspiraties.

In Lukas 10 lezen wij: „Gij zult den Heere, uw God, liefhebben . . . uit geheel uw verstand.“ (Luk. 10:27.) Dit is nog maar een onderdeel van Christus' bevel, doch blijkbaar een onderdeel waarop noch in de pers, noch van de kansel vaak met nadruk wordt gewezen. Vaak genoeg krijgen wij te horen dat het noodzakelijk is God lief te hebben met geheel ons hart en met geheel onze ziel, maar met het eveneens opnemen van ons *verstand* in Zijn voorschriften heeft Christus een bepaalde bedoeling gehad. Het Godsbegrip van ieder mens moet binnen zijn verstandelijke horizon liggen, en deze wordt weer bepaald door de graad van zijn intelligentie. In zijn redenering kent de mens God vanzelfsprekend zijn eigen edelste en hoogst idealen toe, welke, als hij leergierig en godvruchtig is, steeds groter worden. Verstandelijke zelfwerkzaamheid brengt een voortdurend veranderend Godsbegrip teweeg, daar dit laatste voortdurend groeiende is. Wanneer ons verstand dit Godsbegrip eenmaal heeft kunnen bevatten, zal het branden en gloeien, het zal trachten dit begrip in zich op te nemen en uit te stralen, God te aanbidden en na te streven. Deze liefde tot God

met het menselijk verstand zal, mits zij gepaard gaat met Hem liefhebben met hart en ziel, de weg naar de zaligheid voor de betrokkene verlichten. De Meester heeft onder alle goddelijke geboden aan liefde tot God en de naasten de eerste plaats ingeruimd.

Alle leden van de Kerk zijn dus gehouden de beginselen van het Evangelie te begrijpen en te aanvaarden, waarvan geloof in de Here Jezus Christus het allervoornaamste is.

Wij moeten eerst de zaligmakende verordeningen daarvan ontvangen en daarna voortgaan tot de vervolmaking. Zaligheid is een eeuwige speurtocht naar kennis. De mens kan in onwetendheid niet zalig worden. Het Evangelie is meer dan een levensbeschouwing, het is een goddelijk levensplan of ontwerp, zowel voor het leven in het voorbestaan als voor het leven in de sterfelijkheid en na de dood.

Het Evangelie van Jezus Christus is een geopenbaarde en uitdagende godsdienst. Het doet een beroep op alle mensen om Gods medewerkers te worden in Zijn streven om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.

Wij verklaren stellig dat het Evangelie van Jezus Christus niet alleen maar behoort tot een verouderde wereld die is voorbijgegaan; het is een werkelijk bestaande en machtige kracht in onze wereld hier en nu, een kracht die aan ons persoonlijke leven zin en doel verleent.

Ja, wij zijn ongetwijfeld in velerlei opzicht een bijzonder volk, mensen die „anders“ zijn. Wij pretenderen niet dat wij beter zijn dan wie ook. Wij hebben ook onze onderlinge verschillen en onze moeilijkheden; wij zijn sterfelijk. Toch beweren wij een zending te hebben en daarom hebben wij een wijd-vertakt zendingsstelsel, waardoor de mensen over de gehele wereld in staat gesteld worden de boodschap van de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus te horen. Van de waarheid van die boodschap leg ik nederig mijn eigen getuigenis af, in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

Bewijzen van de opstanding van de Heiland

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER,

tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

Namens het Eerste Presidentschap, het Quorum der Twaalf Apostelen en de overige Algemene Autoriteiten der Kerk wil ik ook onze radio- en televisie-luisteraars een hartelijk welkom toeroepen en hen uitnodigen om zich op deze mooie Paasmorgen hier samen met ons te verenigen in de Tabernakel op het Tempelplein.

Wij gedenken heden de grootste gebeurtenis die ooit in de geschiedenis der stervelingen heeft plaatsgevonden, nl. de opstanding van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, de Zoon van God, de Schepper der wereld, Die gekomen is om Zijn leven voor ons te geven, waarna Hij werd opgewekt. Het feit dat Christus uit de dood is verrees heeft voor de gehele mensheid de opstanding uit het graf waarborgd, en hierdoor worden zij in de gelegenheid gesteld om eenmaal tot hun Vader in de hemel terug te keren. Ja, alle zoons en dochters van Adam en Eva zullen uit de dood worden opgewekt, en iedereen zal die heerlijkheid smaken waartoe hij zich heeft voorbereid.

De geboorte, het leven, de dood en de opstanding van onze Heer en Heiland, alsmede Zijn boodschap, vormen het centrale thema van alle Schriften, te weten het Oude en het Nieuwe Testament, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde. Wat zouden de Schriften zonder deze boodschap zijn? Al het overige verliest dan zijn doel en betekenis en verbleekt tot iets onbeduidends.

De profeet Joseph Smith heeft eens gezegd: „De grondbeginselen van onze godsdienst zijn de getuigenissen der apostelen en profeten aangaande Jezus Christus, nl. dat Hij is gestorven en begraven, ten derden dage wederopgestaan en ten hemel gevaren, en alle overige dingen die tot onze godsdienst behoren zijn hiervan slechts toevoegsels.” (*Documentary History of the Church*, deel pag. 30.)

Inderdaad zouden wij zonder deze geweldige boodschap van de Verlosser aan onszelf zijn overgelaten zonder doel, zonder een anker en zonder hoop.

Nu de ganse christenheid de kruisiging en opstanding van onze Zaligmaker, Die de bron van het christendom is, heden herdenkt, zou ik gaarne enige voorspellingen en gebeurtenissen rondom deze buitengewoon gewichtige gebeurtenis willen bespreken. Reeds eeuwen vóór de kruisiging van de Heiland schreef de psalmdichter:

„... een vergadering van boosdoeners heeft mij omgeven; zij hebben mijn handen en mijn voeten doorgraven.

„Zij delen mijn klederen onder zich, en werpen het lot over mijn gewaad.” (Ps. 22:17 en 19.)

Eveneens eeuwen voordien, had Jesaja gezegd: „... omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in den dood, ... en Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtreders gebeden heeft.” (Jes. 53:12.)

Lang vóór de geboorte van Christus werd aan Alma deze vraag gesteld: „Wat betekent het, wat Amulek aangaande de opstanding der doden heeft gezegd, dat allen uit de doden zullen verrijzen, zowel de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen, en voor God moeten staan om volgens hun werken te worden geoordeeld?” (Alma 12:8.)

Tijdens zijn op deze vraag volgende redevoering zette Alma uiteen: „... het betekent de hereniging van de ziel met het lichaam...” (Alma 40:18.)

Jezus heeft eveneens keer op keer Zijn dood en opstanding voorspeld, terwijl Hij Zijn zending vervulde. Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes vermelden van Hem uitspraken als:

„Ik ben dat levende Brood, dat uit den hemel nedergedaald is; zo iemand van dit Brood eet, die zal in der eeuwigheid leven. En het Brood, dat Ik geven zal, is Mijn vlees, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld.” (Joh. 6:51.)

Wederom zeide Hij: „... De Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen, en zij zullen Hem doden, en gedood zijnde, zal Hij ten derden dage wederopstaan.”

»Maar zij verstonden dat woord niet, en zij vreesden Hem te vragen.” (Mk. 9:31-32.)

Christus Zelf echter had een duidelijk begrip

Bewijzen van de opstanding van de Heiland

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER,

tweede raadgever in het eerste Presidentschap

van het doel van Zijn zending en Hij wist wat er gebeuren zou. Naarmate de tijd naderde, was Hij ten eerste bekommerd. Toen Hij gevoelde dat de tijd was aangebroken, bad Hij:

„... Vader, verlos Mij uit deze ure! Maar hierom ben Ik in deze ure gekomen.

„Vader, verheerlijk Uw Naam. Er kwam dan een stem uit den hemel, zeggende: En Ik heb Hem verheerlijkt, en Ik zal Hem wederom verheerlijken.“ (Joh. 12:27 en 28.)

Laat ons nu eens trachten ons een beeld te vormen van hetgeen plaats greep terwijl Christus met Zijn apostelen aan het Pascha, of de paasmaaltijd, aanzat.

„En als zij aanzaten en aten, zeide Jezus: Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u, die met Mij eet, Mij zal verraden.

„En zij begonnen bedroefd te worden, en de een na den ander tot Hem te zeggen: Ben ik het? ...

„Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Het is een uit de twaalfen, die met Mij in den schotel indoopt.“ (Mk. 14:18-20.)

Hierna gingen zij uit naar de Olijfberg, en kwamen in een plaats, Gethsemane genaamd. Zijn discipelen daar achterlatend, nam Hij met Zich Petrus, Jakobus en Johannes.

„En zeide tot hen: Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe; blijft hier, en waakt.

„En een weinig voortgegaan zijnde, viel Hij op de aarde, en bad, zo het mogelijk ware, dat die ure van Hem voorbijginge.

„En Hij zeide: Abba, Vader! alle dingen zijn U mogelijk; neem dezen drinkbeker van Mij weg, doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt.“

(Mk. 14:34-36.)

Bij Zijn terugkeer tot Petrus, Jakobus en Johannes, die zich niet ten volle bewust waren van hetgeen er geschiedde, vond Hij hen slapende. Hij vertelt hen voor de tweede en derde maal, en bad met dezelfde woorden, doch telkens als Hij terugkeerde, vond Hij hen weer slapende. Toen Hij hen

voor de derde maal slapende had aangetroffen, zeide Hij: „Slaapt nu voort, en rust; ... de ure is gekomen; ...“ (Mk. 14:41.) Wat eenzaam moet Hij Zich toen hebben gevoeld!

Onmiddellijk daarop zien wij hoe Judas Iscariot zijn Meester verried met een kus. Wij herinneren ons dat Hij daarna werd weggeleid naar de overpriesters en aldaar vals beschuldigd werd, doch de getuigenissen stemden niet met elkaar overeen. Toen Hij antwoordde dat Hij de Christus was, de Zoon van God, bespotten zij Hem, bespuwden Hem, sloegen Hem en geboden Hem te profeteren. „... En zij allen veroordeelden Hem, des doods schuldig te zijn.“ (Mk. 14:64.)

Aangezien de joden in het Sanhedrin niemand de doodstraf konden opleggen, werd Hij voor Pilatus gebracht. Deze zeide, nadat hij Hem had onderzocht: „Ik vind geen schuld in dezen Mens.“ (Luk. 23:4.) Toen vernieuwde de menigte haar eis dat Hij gekruisigd zou worden. Toen Pilatus vernam dat Hij een Galleër was, zond hij Hem tot Herodus, doch Herodus zond Hem weer terug, niet wetende welk oordeel hij moest vellen. Weer begon Pilatus Jezus te ondervragen. Minstens driemaal bepleitte hij bij de schare dat zij Jezus zouden loslaten in plaats van Barabbas, die schuldig was aan doodslag, maar telkens weer zeiden zij: „... laat ons Barabbas los,“ en toen hij vroeg wat er met Jezus gebeuren moest, riepen zij: „Kruis Hem!“ (Luk. 23:8-21.)

Het is belangwekkend op te merken dat Pilatus tenslotte water nam „en wies de handen voor de schare, zeggende: Ik ben onschuldig aan het bloed dezès Rechtvaardigen; gijlieden moogt toezien.“

Toen antwoordde al het volk en zeide: „Zijn bloed kome over ons, en over onze kinderen.“ (Mt. 27:24 en 25.)

Nadat Hij was overgeleverd om gekruisigd te worden, werd Hij gegeseld en een doornenkroon werd op Zijn hoofd gezet. Toen Hij in doodstrijd aan het kruis hing, riep de Heiland uit, geheel in overeenstemming met Zijn Goddelijke afkomst: „Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.“ (Luk. 23:34.)

Terwijl Hij aan het kruis hing, richtte Hij tevens deze zeer veelzeggende woorden tot een van de boosdoeners die om genade smeekte: „... Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.“ (Luk. 23:43.)

Toen Hij in het graf lag, gingen de overpriesters en Farizeeën naar Pilatus, „Zeggende: Heer, wij zijn indachtig, dat deze verleider, nog levende, gezegd heeft: Na drie dagen zal Ik opstaan.

„Beveel dan, dat het graf verzekerd worde tot den derden dage toe, opdat Zijn discipelen mis-

schien niet komen bij nacht, en stelen Hem, en zeggen tot het volk: Hij is opgestaan van de doden; en zo zal de laatste dwaling erger zijn dan de eerste.

„En Pilatus zeide tot henlieden: Gij hebt een wacht; gaat heen, verzekert het, gelijk gij het verstaat.” (Mt. 27:63-65.)

Tracht u zich eens voor te stellen hoe bezwaard van harte, hoe ontmoedigd en somber gestemd de apostelen waren, evenals alle anderen die Jezus' volgelingen waren geweest, in het besef dat hun Leider nu gekruisigd was. Zij waren alleen gelaten, in twijfel en verwarring, niet wetende wat hun te doen stond. Hoewel zij bij Hem geweest waren en naar Zijn woorden hadden geluisterd, hadden zij Hem niet begrepen toen Hij gezegd had, dat Hij wederopstaan zou. Zij dachten dat hun zaak verloren was. Petrus zeide: „Ik ga vissen.” Anderen zeiden: „Wij gaan ook met u.” (Joh. 21:3.) Zij waren bereid tot hun oude beroep terug te keren.

Laat ons nu een beknopt overzicht geven van de zichtbare demonstraties die in de eerste dagen na de opstanding werden gegeven, of de onweerlegbare bewijzen van het feit dat Jezus letterlijk uit de dood was verrees.

In de vroege ochtend van die derde dag kwamen Maria Magdalena en andere vrouwen naar het graf toe met de bedoeling, het lichaam van de Gestorvene gereed te maken voor een behoorlijke begrafenis. Hoe verrast, bevreesd en ontzet waren zij, toen ze bemerkten dat het graf ledig was. Een engel die zich in het graf bevond, zeide: „Vreest gijlieden niet; want ik weet, dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was.

„Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. . .” (Mt. 28:5 en 6.)

Er werd hun gezegd dat zij het de discipelen moesten gaan vertellen, en tevens dat de verreesen Heer naar Galilea was gegaan, waar zij Hem zouden zien. Stel u eens voor hoe zij door vrees en grote blijdschap werden bevangen! Onderweg verscheen Jezus hun. Toen haastten zij zich en boodschapten hun bevindingen aan de apostelen, die hun woorden in twijfel trokken. Petrus en Johannes spoedden zich evenwel naar het graf en bevonden dat het waar was. Later werd Jezus gezien door twee van Zijn volgelingen, die naar Emmaüs reisden, en zij spraken met Hem. Diezelfde avond zaten de apostelen bij elkaar en verhaalden steeds weer uitvoerig de gebeurtenissen van die dagen, toen de Heiland plotseling in hun midden stond en zeide: „Vrede zij ulieden!”

„En zij verschrikt en zeer bevreesd geworden zijnde, meenden, dat zij een geest zagen.

„En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij ontroerd, en waarom klimmen zulke overleggingen in uw harten?

„Ziet Mijn handen en Mijn voeten; want Ik ben het Zelf; tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb.

„En als Hij dit zeide, toonde Hij hun de handen en de voeten.” (Luk. 24:36-40.)

Thomas, die bij deze gelegenheid niet aanwezig was, weigerde het te geloven, toen men hem van de verschijning van Jezus vertelde. Een week later verscheen Christus nogmaals aan de elfen, waaronder ook Thomas. Toen de Here hem aansprak, antwoordde Thomas en zeide tot Hem: „Mijn Heere en mijn God!”

„Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben.” (Joh. 20:28-29.)

Later is Hij nog aan meer dan vijfhonderd personen verschenen, waarvan de meesten nog in leven waren, toen Paulus zijn getuigenis aflegde dat hij door Christus was bezocht en tot zijn bediening geroepen.

Twee andere zeer belangrijke verschijningen van de opgestane Heer hebben op dit Amerikaanse continent plaatsgehad. In het Boek van Mormon lezen wij dat overeenkomstig de voorspellingen van de Lamanitische profeet Samuël omtrent de kruisiging en wederopstanding van Christus, er drie dagen lang duisternis over het land heerste en dat er een grote en vreselijke verwoesting werd aangericht. Steden werden verwoest, vele mensen werden gedood en groot was hun angst en hun rouw, waar men hen hoorde roepen: „O, dat wij ons hadden bekeerd vóór deze grote en vreselijke dag, en de profeten niet hadden gedood en gestenigd en uitgeworpen; dan waren onze moeders en onze schone dochters en onze kinderen gespaard gebleven. . .” (III Ne. 8:25.)

Na deze grote verwoesting waren grote scharen van het volk van Nephi bijeenvergaderd rondom de tempel in het land Overvloed. Daar hoorden zij een stem, alsof die uit de hemel kwam, maar zij verstonden niet wat er gezegd werd, voordat die stem ten derden male had gesproken, zeggende: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt — hoort Hem.” (III Ne. 11:7.)

Vervolgens zagen zij een Mens uit de hemel nederdalen. Hij toonde hun Zijn handen en Zijn voeten, en zeide:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

„. . . Ik heb de Vader verheerlijkt door de zon-

Bewijzen van de opstanding van de Heiland

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER,

tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

den der wereld op Mij te nemen, waarin Ik Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders heb onderworpen."

Op Zijn uitnodiging trad de schare toe "... en voelde de tekenen van de nagelen in Zijn handen en Zijn voeten; en dit deden zij, en traden één voor één toe, totdat zij dit allen hadden gedaan, en met hun ogen zagen en met hun handen voelden, en met zekerheid wisten en getuigden, dat Hij het was, van Wie door de profeten was geschreven, dat Hij zou komen." (III Ne. 11:10, 11 en 15.)

Daarbij hebben wij het getuigenis van de profeet Joseph Smith, 1800 jaren na de kruisiging en de opstanding. Hij zegt, dat toen hij in het bos in gebed lag neergeknield, hij recht boven zijn hoofd een kolom van licht zag, „sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk nederdaalde, tot ze mij bereikte."

"... Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzend: *Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*" (J. Sm. 2:16-17.)

Hier hebben wij het getuigenis van een jongeman in deze bedeling, die werkelijk de verrezen Heer heeft gezien en met Hem gesproken, en die, evenals verschillende profeten van weleer, zijn getuigenis met zijn bloed heeft bezegeld. Dit zijn de getuigenissen van slechts enkelen die Hem hebben gekend en Zijn volgelingen waren.

Er zijn tegenwoordig in de wereld talloos velen die moeilijk kunnen geloven dat er een letterlijke opstanding heeft plaatsgevonden, en hoewel de voor hen liggende getuigenissen en bewijzen onweerlegbaar zijn, valt het hun moeilijk erin te geloven, omdat zij niet kunnen begrijpen hoe dit eigenlijk kon gebeuren. Evenals bij Thomas, laat het bij hen twijfel bestaan, omdat zij niet hebben gezien.

Nu weten wij allen dat er in de natuurwetenschappen vele, vele dingen bestaan die wij niet begrijpen, maar die wij moeten aanvaarden en dat

doen we dan ook. Waar zouden wij aan toe zijn als de natuurwetten en de wetten van God tot het menselijk begrip beperkt zouden moeten blijven? Wij hebben immers deze vermaning ontvangen: „Vertrouw op den Heere met uw ganse hart, en steun op uw verstand niet." (Spr. 3:5.)

Hoeveel verstandiger zouden wij eraan doen het woord des Heren, Die de Schepper der wereld is, te aanvaarden, evenals Zijn leer, en onszelf op onsterfelijkheid en eeuwig leven voor te bereiden door in geloof datgene aan te nemen wat wij niet begrijpen kunnen. Ons geloof dient te worden versterkt door de getuigenissen van allen die Christus gezien en met Hem gesproken hebben, zowel daarginds in Jeruzalem als hier op het Amerikaanse vasteland.

Hoe kan men ooit geloven dat deze geschiedenissen zo maar verzonnen zijn of verdichtseels van de menselijke fantasie, terwijl er zoveel voorspellingen en getuigenissen zijn van profeten en anderen, die op verschillende tijdstippen in verschillende landen hebben geleefd, en die allen van dezelfde Persoon hebben getuigd en dezelfde geschiedenis over Hem vertellen? Die geschiedenissen moeten dan wel op waarheid berusten. Hoeveel vertroosting en vreugde, welk een gevoel van veiligheid geeft dit alles hun die geloven in wat Christus en Zijn profeten ons hebben medegedeeld over de dood en de opstanding.

Christus heeft van Zijn zending hier op aarde gezegd: "... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Mozes 1:39.) Verder heeft Hij verklaard:

„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd, zal niet sterven in der eeuwigheid.

„En een iegelijk, die leeft, en in Mij geloofd, zal niet sterven in der eeuwigheid ..."

(Joh. 11:25 en 26.)

Hij heeft ook gezegd:

„Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen;

„En zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis." (Joh. 5:28 en 29.)

De tijd komt snel naderbij, dat de dood en de opstanding tot ons allen zullen komen. Wat moeten wij doen om uit het graf te verrijzen tot de opstanding des levens, en niet tot de opstanding der verdoemenis? Hoe nemen wij Zijn naam op ons? Hoezeer bejiveren wij ons om door Hem tot de Vader te komen? Zijn antwoord luidde duide-

lijk en eenvoudig: Bekeert u, wordt gedoopt en geloofd in het Evangelie, en: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.“ (Joh. 14:15.)

Wat is het Evangelie? Het is de goede tijding die de Zaligmaker heeft gebracht en die Hij tijdens Zijn aardse bediening heeft onderwezen. Zijn Evangelie is thans op aarde hersteld en dit wordt heden ten dage in Zijn Kerk onderwezen door hen die zijn geroepen, evenals Hij eenmaal Zijn discipelen heeft geroepen, om uit te gaan in de gehele wereld en Zijn boodschap van vrede en welgezindheid jegens alle mensen overal te verkondigen.

Iedere levende ziel dient er ernstig naar te streven zich de leringen van het Evangelie eigen te maken en te leren hoe deze nageleefd moeten worden, waardoor men in staat wordt gesteld de onsterfelijkheid en het eeuwige leven te verwerven. Dat wij deze waarheden mogen aanvaarden, Christus' raadgevingen mogen opvolgen en de zegeningen der getrouwen mogen smaken.

Ik getuig tot u dat Hij leeft, dat Zijn Kerk in deze tijd op aarde is gevestigd en door Zijn uitverkoren profeet wordt bestuurd, dat de profetieën uit de Schrifturen alle vervuld zullen worden. Ook dit is ons bekendgemaakt, „... deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal zo komen, gelijkterwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.“ (Hand. 1:11.)

Dat wij ons mogen voorbereiden om Hem te ontmoeten als Hij wederkomt en bewijzen dat wij waardig zijn voor eeuwig in Zijn tegenwoordigheid te wonen nadat wij ons werk hier op aarde hebben volbracht, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Uitstel ontsteelt ons het eeuwige leven

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Mijn geliefde broeders en zusters,

Hier zijn we dus weer in een algemene conferentie bijeen. Ik ben er wel zeker van dat wij allen ons heel gelukkig prijzen dat wij deze kunnen bijwonen, en wij heten ook allen die met ons meeluisteren van harte welkom. Ik hoop en bid dat de Heer mij zal zegenen in hetgeen ik tot u moge zeggen.

Uitstel, indien het wordt toegepast met betrekking tot de beginselen van het Evangelie, ontsteelt ons het eeuwige leven, hetgeen het leven in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon is. Nu zijn er velen onder ons, zelfs onder de leden van de Kerk, die menen dat het niet nodig is haast te maken met de naleving van de beginselen van het Evangelie en het onderhouden van de geboden.

Ten aanzien van de mensen in de laatste dagen schreef Nephi deze woorden: „Ja, er zullen velen zijn, die zeggen: Eet, drinkt, en weest vrolijk, want morgen sterven wij en het zal wèl met ons zijn.

„En er zullen ook velen zijn, die zeggen: Eet, drinkt, en weest vrolijk; vreescht nochtans God — Hij zal het bedrijven van een weinig zonde wel rechtvaardigen; liegt dan een weinig, maakt misbruik van iemands woorden, graaft een kuil voor uw naaste; daar steekt geen kwaad in; doet al deze dingen, want morgen sterven wij. En indien het zo zij, dat wij schuldig zijn, zal God ons met weinige slagen slaan, en ten slotte zullen wij zalig worden in het koninkrijk Gods.“ (II Ne. 28:7-8.)

Denkt nu niet dat dit van de wereld werd gezegd, of zelfs over de „vreemdeling, die in uw poorten is.“ (Zie Ex. 20:10.) Dit werd gezegd van de leden der Kerk. Nephi waarschuwt ons bovendien dat er in de laatste dagen velen zullen zijn, die Satan zullen volgen. Ik zou nog wel even door kunnen gaan en meer uit II Nephi voor kunnen lezen, maar ik zal u het betreffende hoofdstuk en de verzen opgeven, zodat u wanneer u thuis komt, uw Boek van Mormon voor de dag kunt halen en daaruit dan kunt lezen II Nephi hoofdstuk 28, de verzen 20 t/m 29.

Wij leven thans in de laatste dagen. Hebben

wij de mensen niet horen spreken zoals Nephi heeft voorspeld? Zijn er niet velen die zich verontschuldigen en zichzelf in slaap sussen „in zinnelijke gerustheid“, menende dat de Here hun kleine zonden wel door de vingers zal zien? Zijn er onder ons geen mensen die de macht van de duivel ontkennen, en die zelfs ontkennen dat er een duivel is? „Vergeestelijken“ zij de helse kwellingen niet en zeggen zij niet dat er geen hel bestaat? Hebt u nooit gehoord hoe deze dingen werden onderwezen? Op deze wijze woedt Satan nu in de harten der mensen en de leden der Kerk ontkomen ook niet geheel aan zijn sluwe drogredenen!

Slechte gewoonten worden gemakkelijk gevormd, maar het is niet zo gemakkelijk ermee te breken. Geven wij telkens weer toe aan onze slechte gewoonten, met de gedachte dat het tenslotte toch maar onbeduidende kleinigheden zijn, die wij in het graf wel kwijt zullen raken? Verwachten wij soms dat ons lichaam in het graf gezuiverd zal worden en dat wij dan in de opstanding zullen verrijzen met een volmaakt en geheiligd lichaam? Er zijn onder ons wel mensen die dergelijke dingen leren en zich verontschuldigen voor hun praktijken, door te zeggen dat zij in het graf wel van hun zonden geëinigd zullen worden.

Alma onderwees echter een geheel andere leer. Tot Corianton zei hij: „Denk niet, dat gij van zonde tot gelukzaligheid zult worden gebracht, omdat er van herstelling is gesproken. Zie, ik zeg u: Goddeloosheid bracht nimmer geluk...“

„Want wat gij uitzendt, zal wederom tot u terugkeren en worden hersteld; daarom veroordeelt het woord herstelling de zondaar in groter mate en rechtvaardigt hem geenszins.“ (Alma 41:10 en 15.)

De Zaligmaker heeft ook gezegd: „... met welke mate gij meet, zal u wedergemeten worden.“ (Mt. 7:2.) Sommigen zijn van mening dat een beetje straf geen kwaad kan en ze zijn bereid het erop te wagen en liever wegens hun overtredingen te lijden dan de geboden des Heren te onderhouden, zoals ons is voorgoed. Als zij er met „weinig sla-

gen" vanaf kunnen komen, mogen zij zich gelukkig prijzen. Laat ons echter bedenken dat er voor zonde altijd moet worden geboet. Er moet genoegdoening worden gegeven, en als wij weigeren ons te bekeren en de zegeningen van het Evangelie te ontvangen, zullen wij de volle prijs moeten betalen.

Straf is niet zo gemakkelijk te dragen, vooral wanneer ons geweten is verontrust. Wie zou nog blij kunnen zijn als hij moest lijden en er intussen steeds aan zou moeten denken dat dit leed hem had getroffen wegens het moedwillig of hardnekkig overtreden van Gods geboden, terwijl hij de nodige kennis en raadgevingen had ontvangen om in gerechtigheid te wandelen? Wat zal er eenmaal in de zondaar omgaan wanneer hij geleerd heeft betrouwte hebben over moedwillige opstandigheid en dan tot het besef komt dat het grote lijden dat onze Heer in liefde gedragen heeft het zijne onnodig zou hebben gemaakt, indien hij Christus en Zijn werk had aanvaard?

Onze Eeuwige Vader heeft drie grote koninkrijken bereid, waarheen de zielen der mensen eenmaal zullen gaan. Het ligt niet in de bedoeling deze koninkrijken hier te bespreken. Wij behoeven terloops alleen maar te zeggen dat naar het telestiale verwezen zullen worden al diegenen die niet trouw zijn geweest aan hun geloof: zij die het wel met de mond hebben beleden, maar er niet naar leefden (zie L. & V. 41:1); de leugenaars, de tovenaars, de overspeligen en allen die weigeren te handelen in de wegen der waarheid. Naar het terrestriale koninkrijk gaan allen die eerzame mensen waren, die zedelijk rein gebleven zijn, maar die het Evangelie niet wilden ontvangen, en eveneens zij die zonder wet gestorven zijn.

Ten einde het celestiale koninkrijk te kunnen binnengaan en verhoging te verkrijgen is het noodzakelijk de gehele wet te houden. Het woord des Heren dienaangaande luidt als volgt:

„Daarom moet de aarde noodzakelijkerwijze (door het verwijderen) van alle onreinheid worden geheiligd, opdat ze voor de celestiale heerlijkheid

moge worden gereedgemaakt . . .”

„En zij, die niet worden geheiligd door de wet, die ik u heb gegeven, namelijk de wet van Christus, moeten een ander koninkrijk beërven, namelijk een terrestriaal koninkrijk of een telestiaal koninkrijk.” (L. & V. 88:18 en 21.)

Om geheiligd te worden zijn er bepaalde, duidelijk omschreven verbonden die wij in getrouwheid moeten nakomen, levende „bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.” (Zie L. & V. 84:44.) „Zij ontvangen het getuigenis van Jezus, en geloofden in Zijn naam en werden gedoopt volgens de wijze van Zijn begrafenis . . .

„Opdat zij door de geboden te onderhouden van al hun zonden mochten worden gewassen en gereinigd, en de Heilige Geest ontvangen door het opleggen der handen van iemand, die tot deze macht is geordend en verzegeld;

„En door geloof overwinnen en verzegeld zijn door de Heilige Geest der belofte, Die de Vader uitstort op allen, die rechtvaardig en getrouw zijn.” (L. & V. 76:51-53; zie ook de verzen 54-60.) Zij die niet door de Heilige Geest der belofte zijn verzegeld en die niet rechtvaardig en getrouw zijn behoeven deze grote zegeningen echter niet te verwachten.

Niemand kan te vroeg beginnen de Here te dienen. Ouders worden erop gewezen dat zij hun kinderen van hun vroegste kindsheid af moeten onderwijzen, met de waarschuwing dat zij verantwoordelijk gehouden zullen worden als zij dit niet doen. Als een kind vanaf de geboorte in rechtschapenheid is onderwezen, zal het hoogst waarschijnlijk altijd een volging der gerechtigheid blijven. Zij die de Here niet vroeg willen zoeken worden in het uur van hun bezoeken aan hun lot overgelaten. Leest u de geschiedenis van Israël, of van de Nephieten, maar eens na. Hoe vaak werden zij gestraft wanneer zij in opstand kwamen! Hoe traag was de Here om naar hun geschrei te luisteren, wanneer hun wegens hun zonden ellende overkwam!

„Zij waren traag om naar de stem van de Here,

Uitstel ontsteelt ons het eeuwige leven

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

hun God, te luisteren; daarom is de Here, hun God, traag om naar hun gebeden te luisteren, en ze ten tijde hunner moelijkheden te verhoren." (L. & V. 101:7.) Aldus heeft de Here tot het hedendaagse Israël gesproken.

Bent u verlangend in het celestiale koninkrijk te komen en het eeuwige leven te ontvangen? Weest u dan gewillig om alle geboden te onderhouden die de Here u moge geven. Doop en bevestiging zijn de verordeningen, waardoor wij in het Koninkrijk Gods kunnen komen. Deze verordeningen op zichzelf zullen ons echter geen plaats van verhoging verschaffen.

Iedereen die door de doop tot de Kerk is toegetreten is verplicht de geboden des Heren te onderhouden. Dan is hij onder het verbond, want de doop is „een nieuw en eeuwigdurend verbond." (L. & V. 22:1.) Wanneer hij zich dan door een recht-schappen levenswandel waardig heeft betoond en hij in al wat er van hem werd vereist getrouw is geweest, dan is het zijn voorrecht om nog andere verbonden te sluiten en andere verplichtingen op zich te nemen, die hem tot erfgenaam zullen maken en zo wordt hij dan lid van de „kerk van de Eerstgeborene." Zij zijn het, in wier handen de Vader alle dingen heeft gegeven." Zo iemand zal van de volheid des Vaders en van Zijn heerlijkheid ontvangen. Is dit de moeite waard? Het kan niet zonder enige inspanning worden verkregen.

Wij horen vaak de volgende woorden aanhalen, die de Here tot Joseph Smith heeft gesproken: „Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden." (L. & V. 131:6.) In onwetendheid waarvan? Van de wijsgerige opvattingen der wereld? Neen! In onwetendheid van de waarheden van het Evangelie — van de zaligmakende beginselen en verordeningen, waardoor verlossing wordt teweeggebracht! Deze dingen moeten niet alleen worden begrepen, maar ook nageleefd. Bekendheid hiermede op zichzelf zal ons niet zalig maken. Gehoorzaamheid hieraan echter wel. Daarna komt dan de volheid der kennis, die wijsheid, macht en

heerschappij met zich meebrengt. De volheid van deze zegeningen kan echter alleen in de tempel des Heren worden verkregen.

Er is ons gezegd dat de vreeze (liefde) des Heren het beginsel der wetenschap is, doch wijsheid en onderricht wordt door dwazen veracht.

„Ik geef u eveneens een gebod, dat gij van nu af aan in gebed en vasten moet voortgaan.

„En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen." (L. & V. 88:76-77.)

Laat ons deze woorden van Alma ook niet vergeten:

„Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.

„Nu, zoals ik u reeds heb gezegd, verzoeke ik u, daar gij zovele getuigenissen hebt ontvangen, dat gij de dag uwer bekering niet tot het einde uitstelt; want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden, volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht.

„Wanneer gij in die bedenkelijke toestand zijt gekomen, kunt gij niet zeggen: Ik zal mij bekeren, ik zal mij tot mijn God wenden. Neen, gij kunt dit dan niet zeggen, want dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten." (Alma 34:32-34.)

De Heer is altijd genadig en barmhartig. Als wij tot Hem naderen, zal Hij tot ons naderen. „... zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan." (L. & V. 88:63.)

Ons grootste gebrek is dat wij niet naarstig zoeken. Ons zoeken is oppervlakkig; wij schijnen te denken dat de Here gehouden is naar ons te luisteren, zonder dat wij er veel moeite voor doen. Laat ijver en liefde ons dan tot gids wezen, dan zullen wij het pad naar het eeuwige leven wel kunnen vinden.

Dat wij allen deze waarschuwingen ter harte mogen nemen, dat bid ik nederig, in de naam van onze Verlosser, Jezus Christus. Amen. ○

De voorschriften van mensen

DOOR PRESIDENT ALVIN R. DYER,

raadgever in het Eerste Presidentschap

Wederom, broeders en zusters, gevoelen wij de machtige deining en de bezielende invloed, die uitgaan van deze massale conferentie der Kerk. Evenals u ben ook ik dankbaar dat president McKay deze uitzending thuis via de televisie kan volgen.

De profeet Nephi heeft eenmaal gesproken over de jammerlijke toestand waarin de mensheid zou komen te verkeren wanneer zij zich zouden laten misleiden door de voorschriften van mensen. Daarbij heeft hij o. a. gezegd:

„ . . . wee hem, die gehoor geeft aan de voorschriften van mensen, en de macht Gods en de gave des Heiligen Geestes verloochent!“ (II Ne. 28:26.)

De Here heeft Zijn volk gewaarschuwd tegen de indringende macht van het kwade in de laatste dagen, waardoor de Boze tracht „de zielen der mensen te verderven.“ (L. & V. 10:27.)

Hoezeer wij deze waarschuwingen van node hebben kunnen wij zien als wij letten op de verkeerde stromingen die thans bezig zijn het besef van de mensen voor eer en fatsoen en hun zedelijke normen meer en meer te doen verworden.

In de goddelijke bekendmaking, waarin de mens het recht werd verleend om naar eigen believen te handelen werd eenmaal verklaard: „Ziet, de mens is geworden als Onzer een, kennende het goed en het kwaad!“ (Gen. 3:22.) Dit wordt thans in twijfel getrokken, en de mensheid tracht nu volgens menselijke begrippen en opvattingen die wilsvrijheid te vernietigen door iets in het leven te roepen dat zij „de nieuwe moraal“ verkiezen te noemen. Als wij ons de verderfelijke leerstellingen van de verdorven opvoedkundige programma's eigen maken, zullen wij straks getuige zijn van een ineenstorting van de goede zeden, waardoor een nieuwe, ontwaarde maatschappelijke orde teweeggebracht zou kunnen worden.

Deze „nieuwe moraal“ ontkent het onderscheid tussen goed en kwaad, om daarvoor een code in de plaats te stellen, op grond waarvan het juiste of

het verkeerde van iemands gedrag wordt bepaald naar de menselijke behoefte, onverschillig welke verwrongen vormen deze heeft aangenomen.

Als wij dit soort opvattingen aannemen, zou dit kunnen leiden tot een samenleving waarin de massa wordt beheerst op grond van de beginselen van onrechtmatige overheersing van de enkeling. Het is algemeen bekend dat de communistische wereldbeschouwing dit dwangstelsel graag in Amerika en over de gehele wereld ingang zou willen zien vinden.

Deze bedrieglijke en duistere oogmerken van bewegingen die goed weten wat propaganda maken is, winnen zeer snel terrein. De eerste waarover ik het zou willen hebben is de seksuele opvoeding of de voorlichting ten aanzien van gezinsvorming, welke vooral de nadruk legt op een grove bespreking van het seksuele leven in de schoolklas, hetgeen in brede kring onenigheid heeft gewekt en onder ouders en jeugdleiders diepe bezorgdheid veroorzaakt.

De voorstanders van deze vorm van seksuele opvoeding, die zich bewust zijn van deze tegenstand, worden versterkt met zorgvuldig uitgewerkte methodes om dit verzet van ouders en gemeenschappen het hoofd te bieden. Deze kwestie vereist de ernstige aandacht van een verontrust publiek ten einde het invoeren van een dergelijke leerstof op de scholen te verbieden en steviger de hand te houden aan het onderwijzen van degelijke zedelijke opvattingen op het gebied van fysiologie en gezondheidsleer, zoals thans in de openbare schoolwetten is voorzien.

De goedkeuring die bekende verenigingen als de *National Education Association* en de *American Medical Association* aan de invoering van een opvoedingsprogramma voor de rijpere jeugd hecht schijnt de activiteit te hebben opgevoerd van organisaties als de *Sex Information and Education Council of the United States* (beter bekend als de SIECUS) en de in Amerika als de SHES bekend staande *School Health Education Studies* en andere Ameri-

De voorschriften van mensen

DOOR PRESIDENT ALVIN R. DYER,

raadgever in het Eerste Presidentschap

kanse genootschappen, vooral die welke zich hebben verenigd tot het geven van cursussen in gezinsvorming en opvoeding tot het ouderschap.

Met onheilspellende nauwkeurigheid beconcurreren overigens te goeder naam en faam bekende staande uitgeverijen elkaar op deze nog niet eerder aangeboorde markt met deskundig verzorgde lesboeken, films en alle mogelijke leermiddelen. Door de opzienbarende verkoopbaarheid van deze dingen schuilt hierin een geducht gevaar.

In het leven van zeer jonge kinderen zullen verkeerde voorstellingen ontstaan als gevolg van de gedachte van deze lieden dat zij de jeugd de feiten van de voortplanting moeten bijbrengen alvorens zij hier gevoelsmatig bij betrokken zijn. Dit onverstandige bevorderen van seksuele opvoeding op school op grond van de veronderstelling dat seksuele onwetendheid en het voorkomen van onwettige zwangerschap, geslachtsziekten e. d. hierdoor vermindert zal worden biedt geen basis voor solide conclusies. De ondervinding heeft in werkelijkheid bewezen dat de behaalde resultaten juist het tegendeel te zien geven.

Op grond van de bedenkelijke ervaring die hiermee reeds is opgedaan in vreemde landen, vanwaar dit idee afkomstig is, hebben in sommige streken van de Verenigde Staten reeds infiltraties van dit soort onderwijs in de schoolklas plaats gevonden. Andere scholen hebben het in studie genomen en zijn begonnen bij wijze van proef dergelijke lessen in het leerprogramma op te nemen. Overal in ons land worden met de wetgeving belaste overheidspersonen bestormd met verzoeken om de seksuele voorlichting op school wettelijk verplicht te stellen; tot ons groot geluk zijn daarbij ook nog wel verzoeken om dit te voorkomen.

Een artikel in het tijdschrift *Look* gewaagt van de seksuele opvoeding ergens in het buitenland en besluit daaruit dat Amerika ver ten achter is in deze nieuwe orde. In dit artikel komen verdorven zedelijke opvattingen voor van mensen die voorstanders zijn van een volledige onthulling van het

geslachtsleven in de schoolklassen. Om dit te kunnen bereiken wordt in dit artikel gewezen op de behoefte aan een uitgebreid stelsel van sociale voorzieningen van overheidswege om bepaalde verantwoordelijkheden van de ouders over te nemen. Ik citeer hieruit:

„De overheidsvoorzieningen hebben vele economische verantwoordelijkheden van de ouders overgenomen. Deze maatschappelijke structuur zal op de duur overal ingang vinden... Men kan nu reeds bepaalde neigingen aanwijzen waaruit blijkt dat er kans bestaat dat deze opvattingen mogelijk ook in andere landen de boventoon zullen gaan voeren. Op het gebied van seksuele opvoeding zijn er hier en daar plaatselijk reeds zeer goede programma's ingevoerd, maar merendeels wordt er in de Verenigde Staten in dit opzicht nog niets gedaan.

„De Contraceptive Society is nu ook hier gevestigd en kan evenmin worden teruggedrongen als de industrialisatie van de maatschappij en de auto.“¹

De „nieuwe moraal“ eist dat jonge mensen hun eigen seksuele problemen zonder de hulp van onderwijzers of ouders oplossen. Wat al dan niet zedelijk verantwoord is, of dat er helemaal geen overwegingen van zedelijke aard aan te pas komen dient door de leerling zelf te worden bepaald. Het meest verbazingwekkende en verwoestende van alles is wel de poging die hier wordt ondernomen om de seksuele opvoeding op te vatten als een geheel op zichzelf staand onderwerp, volkomen vrij van morele verantwoordelijkheid, angst, onderdrukking of taboe's en emotionele remmingen.

Hetzij deze nu door geschoolde of ongeschoolde leerkrachten worden gebruikt, alle leermiddelen waarin de menselijke voortplantingsorganen en hun functies worden beschreven en afgebeeld en alle onderricht dat in regelrechte tegenstelling is met de maatstaven der seksuele moraal zijn niet in overeenstemming met het Evangelie, en de Kerk

kant zich daar dan ook tegen. Deze dingen getuigen niet van eerbied en hoogachting voor het andere geslacht, voor het leven, de geboorte van de mens en het ouderschap.

Wat er in Amerika zal gebeuren kunnen wij afmeten aan de hand van de ervaringen en resultaten die zijn opgedaan in andere landen, waar de schooljeugd met seksuele opvoeding is doordrenkt. De volgende statistische gegevens gelden voor één van deze landen:

85 % van de mensen zijn voorstanders van buitenechtelijk geslachtsverkeer.

98 % heeft vóór het huwelijk reeds seksuele omgang gehad.²

50 % van alle bruidjes zijn op hun trouwdag zwanger.³

Het merendeel der vrouwen wenst vrije en onbepaalde toepassing van abortus.⁴

Aangaande geslachtsziekten, die ongetwijfeld worden veroorzaakt door de invloed die de seksuele opvoeding in het betreffende land heeft gehad, onthult een van deze verslagen het feit dat „gonorrhoe en syfilis veelvuldiger voorkomen dan in enig ander beschaafd land ter wereld.”⁵ Een ander rapport beschrijft dit verschijnsel eenvoudig als „catastrofaal”.⁶ Toch trachten de ontwerpers van de programma's voor seksuele hervorming ons nog wijs te maken dat de verbreiding van venerische ziekten hierdoor zal worden beteugeld.

In het betreffende land nam het aantal onwettige geboorten, die volgens de SIECUS-propaganda door seksuele voorlichting verminderd zullen worden, in werkelijkheid met bijna 50 % toe.⁷

Te beweren dat een dergelijk systeem enig werkelijk voordeel zou opleveren zou niet alleen een zgn. „hersenspoeling” noodzakelijk maken van het kleinste kind af, maar het zou ook mensen vereisen die over hun eigen leven beslissen zonder de morele gevolgen daarvan te onderkennen.

In het kader van deze „nieuwe moraal” beweegt zich ook de „gevoeligheids training”, welke, als een hulpmiddel om het menselijk gedragspatroon te vormen, kan worden aangewend en ook wordt gebruikt ter verwezenlijking van doelstellingen die onverenigbaar zijn met de beginselen van het Evangelie. Bepaalde methodes van dit soort training geven aanleiding tot het ontstaan van een soort hysterie, die bedoeld is om goede zeden en manieren en alle traditionele beleefdheidsvormen te niet te doen. Dergelijke methodes kunnen vooral jonge mensen oneindig veel kwaad doen.

Bij het in ogenschouw nemen van verschijnselen als gevoeligheids training die bestemd zijn voor het bevorderen van de omgang tussen mensen van

verschillende rang en stand, waarbij het karakter en het persoonlijke leven van de enkeling wordt beïnvloed en het accent vooral valt op de beslissing van de massa of de gemeenschap, mogen wij ons wel eens afvragen wat er met de ongelukkige enkeling is gebeurd.

De grootste gift die de God aan Zijn kinderen heeft geschonken is die van de persoonlijke wilsvrijheid. Dit is de grondslag van alle geestelijke beschaving, het beginsel waarop de grondwet der Verenigde Staten werd gebaseerd en op ons onderwijsstelsel rust de plicht dit te handhaven; toch zien wij hoe dit door de leermethodes van de gevoeligheids training in gevaar wordt gebracht.

De methodes van de groepskritiek bevatten de drie volgende hoofdpunten, waaruit blijkt hoe de rechten van de individuele mens hierbij in het niet kunnen verzinken.

1. De door de deelnemers geschapen sfeer, die hun aanspoort hun gedrag bloot te leggen, opdat dit door anderen nader kan worden onderzocht. Dit verzwakt het zelfvertrouwen.

2. Er worden stappen ondernomen om vanouds gerespecteerde waarden te ontkrachten of te vernietigen, waaraan men zich tot dusverre persoonlijk heeft kunnen vasthouden, en deze te vervangen door massale beslissingen, waarbij men zwicht voor de sterkste persoonlijkheid die in de groep aanwezig is.

3. De leden van dergelijke groepen kunnen langzamerhand de normale morele reacties afleren en dan met nieuwe reacties gaan experimenteren door het aannemen van wat zij „de nieuwe moraal” noemen, die geen zedelijkheidsnormen heeft.

Wij horen deze wijsheid debiteren: „Als therapie goed is voor mensen die in moeilijkheden verkeren, dan is deze methode stellig even goed of nog beter voor mensen die niets mankeren.” Wat dit betreft zou ik willen zeggen: Wee de geneesheer die medicijnen en chirurgische behandeling voorschrijft voor mensen die kerngezond zijn!

Bijeenkomsten voor groepskritiek doen denken aan de methodes die zijn uitgedacht door Mao's Rode Gardisten, waarbij de deelnemers worden aangespoord in het openbaar bekentenissen af te leggen en elkaar openlijk te beschuldigen, dit alles met de bedoeling hun wil te breken. Men denkt daarbij ook willekeurig aan de Nazi-methodes met hun „Kraft durch Freude”-vermaken. Deze zgn. gevoeligheids training is een uitvinding die overal in de communistische landen wordt toegepast.

Seksuele opvoeding en gevoeligheids training kennen leermethodes die, wanneer ze worden misbruikt, niet alleen iemands privéleven aantasten,

doch tevens middelen aan de hand doen om gemeenschappelijke in plaats van persoonlijke beslissingen de voorkeur te geven. Dit leidt tot vernietiging van de vrije wilsbeschikking van de mens en is derhalve verderfelijk van opzet.

Kerkelijke gedragspatronen, zoals getuigenisvergaderingen, vergaderingen waarin priesterschapsdragers en zendingen verslag uitbrengen van hun werkzaamheden, resultaatsbesprekingen, zelfbeoordeling en schuldbelijdenis leggen daarentegen de nadruk op het belang van de persoonlijkheid, met behoud van de rechten van de individu.

Het zal u interesseren te weten dat gevoeligheidsstraining als onderwijsmethode in onze kerkelijke onderwijsinstellingen en seminaries is uitgesloten.

Nog een derde dodelijke stroming die ons thans opnieuw als een vloedgolf belaaft om zich te verenigen met andere boze machten, is die van een grotere soepelheid der huwelijkswetten, waardoor wordt gepoogd hetgeen reeds zedeloos en losbandig is nog meer de vrije teugel te laten. Een medisch hoofdbambtenaar van het Ministerie van Onderwijs beschrijft hoe onkuisheid z. i. niet onkuis is in verband met onzedelijke, buitenechtelijke handelingen.

Een bekende rechter, die reeds ongeveer 25.000 echtscheidingszaken heeft behandeld spreekt over de onvolwassenheid van vele pasgesloten huwelijken tussen nog jeugdige personen. „Als de mensen,” zo zei hij, „eens evenveel tijd zouden besteden aan het overwegen van hun voorgenomen huwelijk als bij de aankoop an een auto of een huis, dan zouden zij er beter aan toe zijn.” Aan het slot van zijn opmerkingen stelt hij echter een tijdelijk „proefhuwelijk” voor, hetgeen zijn gepaste raadgeving weer te niet doet. Hieromtrent heeft hij gezegd: „Er is immers veel te zeggen voor het proefhuwelijk, vooral nu het gebruik van de pil zo algemeen verbreid is.”⁸

Ook de „jeugd voor alcohol”-beweging begint meer en meer op gang te komen. Het tijdschrift *Today's Health*, uitgegeven door „De American Medical Society”, brengt verslag uit van een discussie over het onderwerp „Moet men kinderen leren drinken?” Daarbij waren alle leden van de discussiegroep op de een of andere wijze vóór het invoeren van alcohol in het leven van de jeugd, zelfs op de leeftijd van vier jaar, ter voorkoming van alcoholisme.

Eén lid van het panel maakte deze opmerking: „Een ouder heeft de verantwoordelijkheid om voor het kind over het geheel genomen een gezonde

sfeer te scheppen. Dit omvat velerlei gebied, waaronder ook dat van de alcohol.”⁹

Het moet zelfs voor deze beroemde specialisten toch wel een duidelijk voor de hand liggende zaak zijn dat een dergelijke gedragslijn de ellende, waarin men op verkeerde manier verbetering tracht te brengen, alleen maar zou verheven.

Wij mogen niet ongevoelig zijn voor kwade invloeden die ons tegenwoordig worden opgedrongen door de verdorven beginselen van seksuele opvoeding, gevoeligheidsstraining, jeugd voor alcohol en alle mogelijke „soepelheid” ten aanzien van de heiligheid van het huwelijk, welke verschijnselen een bedreiging vormen voor zedelijk fatsoen en rechtschapenheid. Wij moeten ons krachtig tegen dergelijke praktijken verzetten door te streven naar het tot stand komen van georganiseerde ouderraden en behoorlijke wetgeving.

De volgende woorden zijn door goddelijke inspiratie tot ons gekomen ter bescherming van een ieder onzer persoonlijk: „Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden.” (L. & V. 121:45, cursivering toegevoegd.)

De Here heeft ons geboden naar het ontwerp van de wetten van het Evangelie ons leven in te richten, zeggende: „En verder zal Ik u een voorbeeld in alle dingen geven, opdat gij niet moogt worden misleid; want Satan gaat rond in het land, en hij gaat voort de natieni te misleiden.” (L. & V. 52:14.)

Laat ons deze profetische woorden ook indachtig zijn, die gesproken zijn met betrekking tot de Boze: „...het zal woorden spreken tegen den Allerhoogsten, en het zal de heiligen der hoge plaatsen verstoren, en het zal de menen de tijden en de wet te veranderen...” (Dan. 7:25.)

Ik geef getuigenis van het feit dat indien wij onze plaats in het Koninkrijk Gods veilig willen stellen, als wij onze kinderen willen vrijwaren tegen de boosheden van deze tijd, wij de paden der gerechtigheid moeten bewandelen en ons zorgvuldig moeten houden aan die levenswijze, waarvan wij het voorbeeld vinden in het Evangelie van Jezus Christus.

Hiervan geef ik u mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

- 1 J. Robert Moskin, „The Contraceptive Society”, Look, 4 febr. 1969, p. 53
- 2 J. Robert Moskin, „The Contraceptive Society”, Look, 4 febr. 1969, p. 50
- 3 U.S. News and World Report, 17 maart 1969, pp. 48 e.v.
- 4 Look, als bovenaangehaald, pag. 50.
- 5 American Opinion, maart 1969.
- 6 U.S. News and World Report, als boven aangehaald.
- 7 Idem, pag. 51.
- 8 Rechter Tom Williams, geciteerd in zijn artikel „Intelligence Report” in het tijdschrift *Parade* van 16 februari 1969, pag. 8
- 9 *Today's Health*, febr. 1969, pp. 46 e.v.

De pioniersvrouw

DOOR KENNETH W. GODFREY

Ontworteld aan hun huizen, met amper tijd voor een behoorlijke afscheidsgroet en veel wat hun lief was achterlatend, deden de pioniersvrouwen wat ze konden om van hun grofgebouwde huifkarren een tehuis te maken voor hun respectievelijke gezinnen, die een zwervend bestaan leidden.

Hun gerief hadden zij grotendeels achtergelaten in New York, Ohio, Missouri, of Illinois. En zo werden zij geconfronteerd met het feit dat zij al de talenten en kundigheden waarover zij beschikten ten volle moesten benutten om het leven dragelijk te maken. Zij moeten wel gedacht hebben aan de vrouwen van het oude Israël die Mozes volgden en aan hen die met Lehi de wildernis in trokken. Dit had hun stellig kracht geschonken en hun hoop doen herleven, dat met Gods hulp ook zij in hun „belofte land“ een eigen tehuis zouden vinden.

„Met vrijwel al hun kookingrediënten beperkt tot de melk die hun koeien opleverden, wat voorraad mais- en tarwemeel en een minimum aan kruidertijen“, aldus een schrijver, leerden zij een maaltijd bereiden die zowel smakelijk als gezond was. Zij kwamen tot de ontdekking, dat als zij de overgebleven melk en room opzij van de wagen ophingen, die dan door de schokken van het voertuig tot boter overgingen. Zij verwierven een vaardigheid in het werken met gist. Wanneer zij ergens een kamp opsloegen en een vuurtje hadden gestookt in een ijzeren fornuis of in een oven die zij op de helling van een heuvel hadden gegraven, was het goedgeknede brooddeeg al gereed om te bakken. Dikwijls vonden zij een oven die voor hun gebruik gereed stond, achtergelaten door hen die daar vóór hen waren geweest.

Mary M. Voght Garn, die de vlakten overstak met zes kinderen maakte de gewone gist en dikte die aan met maïsmeel tot een zwaar deeg. Zij verdeelde het deeg dan in kleine vierkante vormen en legde die in een beschut hoekje van de wagen, daar ze wist, dat haar met zorg bewaakte gistplantjes door de zon zouden doodgaan. Wanneer er nieuwe gist benodigd was, bewerkte Mary het laatstovergebleven blokje op dezelfde manier als tevoren. Iedere morgen, voordat zij het kamp opbraken, maakte Mary haar brooddeeg aan en liet het ergens in de wagen rijzen. Terwijl zij verder trok, deed de gist zijn werk, en in de avond al het gezin de maaltijd met versgebakken brood.

Maar voedsel was er niet altijd in overvloed. Hosea Stout tekende op 20 juni 1846, nog maar twee maanden nadat zij uit Nauvoo vertrokken waren, in zijn dagboek aan, dat „de honger vreselijk begon te knagen“. Stout schreef verder: „... mijn vrouw zette zich aan de bereiding van onze maaltijd, waarvoor de benaming ‚ultimatum‘ treffende zou zijn geweest. Hij bestond uit een kleine portie zaibonen met wat spek, het geheel gekookt tot een soepje. Wij hadden meel genoeg om het aan te dikken en ... toen (hadden) wij, zo scheen het ons toe, deze laatste keer waarempel nog een weldierig gedekte tafel, wat destijds ongebruikelijk was en op een onbekende de indruk maakte van een overvloedige maaltijd.“

Die avond nuttigden twee mannen hun maal bij de Stouts, en zij hadden er geen flauw idee van, dat dat het laatste stukje proviand van het gezin was. Hierna was het gezin gedwongen om gekookte maïs te eten.

Toen de wagens in een streek kwamen waar veel biosons zich ophielden, maakte men er jacht op, en hadden ze er één getroffen, dan droogden ze meteen het vlees. Met dit werk had menig gezin het druk. Het vlees werd in lange repen gesneden, die dan in kokende pekelen werden gedoopt en vervolgens gedurende de nacht over een stevig koord gehangen boven een rokend vuur. De volgende morgen werden de strengen vlees onder de hoepels van de wagen vastgemaakt en in de zon gedroogd.

De dagen werden weken, en de verhouding tussen de vrouwen van zo'n wagenstoet groeide uit tot een zeer innige kameraadschap als gevolg van de gemeenschappelijke ontberingen die zij te verduren hadden. Zij verpleegden elkaar in gevallen van cholera, bergkoorts en bij bevallingen. Eliza R. Snow heeft aangetekend, dat de eerste nacht toen zij uit Nauvoo trokken er negen kinderen geboren werden.

Naarmate de tijd verstreek vonden de bevallingen plaats onder alle omstandigheden die men zich kan indenken. Zuster Snow schreef: „... sommigen in tenten, anderen in wagens, en in regen- en sneeuwstormen. Eén geval is mij ter ore gekomen, waarbij een kind ter wereld werd gebracht onder de bescherming van een primitief hutje waarvan de wanden opgetrokken waren van dekens, vastgemaakt aan stokken, die in de grond gestoken waren, terwijl het dak uit boomschors bestond, waardoor de regen naar binnen drupte. Vriendelijke zusters

stonden erbij met borden in de hand om het vallende water op te vangen, aldus de jonggeborene en zijn moeder tegen een stortbad beschermend."

In veel gevallen organiseerden de vrouwen zich, evenals de mannen, opdat zij de oogmerken die zij zich hadden gesteld met succes konden volbrengen. In één zo'n organisatie werden resoluties aangenomen, die, zoals Louisa Barnes Pratt in haar dagboek heeft opgetekend, het volgende behelsde: „Resolutie: dat wanneer de broeders ons verzocht hebben de gebeden bij te wonen en zij dan met ons een gesprek aanknopen, het doel waarvoor zij geroepen zijn vergetende, de zusters zich zullen terugtrekken naar een geschikte plaats en daar in afzondering bidden, om daarna hun bezigheden te hervatten." En Louisa voegt hieraan toe: „Indien de mannen over de vrouwen willen heersen, laat ze dan op hun hoede zijn. Wij zijn vóór gelijke rechten."

Dikwijls, nadat de kinderen in bed lekker ingestopt waren, plachten de vrouwen in kleine groepen bij elkaar te komen om van de koelte en de rust van de avond te genieten. Louisa schreef, dat „het gebied van de Platte rivier schoon was". Men kon bij maanlicht de vrouwen langs de oevers zien kuieren of een heerlijk verfrissend bad in het water nemen. „Dan werd het ons warm om het hart van verbazing en bewondering bij de aanblik van de schoonheid en verhevenheid van het omringende landschap, weergaloois in een grote wildernis."

Ofschoon de dagen vaak saai waren, waren er ook tijden dat de opwinding groter was dan waaraan deze prairievrouwen behoefte hadden, zoals Rachel Lee, met het eind van de reis in zicht, moest ervaren. Terwijl zij naast haar wagen voortstapte en genoot van de lichte koelte die de wind haar toewuifde, blies onverwachts een windvlaag met kracht haar rokken in één van de wagenwielen. De geschiedschrijfster Juanita Brooks schreef, dat vóór Rachel er op verdacht was, haar rokken al om en om de naaf gewikkeld werden. Al schreeuwend om hulp trachtte zij ze te ontwarren, maar in een ommezen zaten ze zo vast, dat zij er alleen nog in slaagden om zich aan twee spaken vast te grijpen, met haar voeten tussen twee andere, en een complete draai maakte met het wiel mee.

Tenslotte kreeg men de wagen stil, en Rachel bemerkte, dat zij nagenoeg ondersteboven aan het wiel onwrikbaar vastzat. Iedereen kwam aangelopen en trachtte een oplossing te vinden om haar los te krijgen. Er was geen sprake van, dat men haar kleding kon uitsnijden, daar dit één kledingstuk minder zou betekenen, en dat had zij zo dringend nodig.

Er werd besloten om haar bovenrok te onthaken en haar onderrok los te knopen, en door de split van de rok voorzichtig iets verder door te knippen kon men haar dan lostrekken. Men reeg haar schoenveters los. Toen, terwijl een vrouw haar met een deken tegen onbescheiden blikken beschermde, rukte men haar los uit bovenrok, onderrokken en schoenen, „even grondig alsof zij bezig waren een kip het vel van de poten te ontdoen". Later kon men de kleren gemakkelijk van het wiel afhalen, en toen ze alleen in haar wagen was, streek Rachel de kreukels glad

en trok ze weer aan. Toen zij haar tocht hervatte, zorgde zij er wel voor om op een eerbiedige afstand van de wielen te blijven.

Na overdag gedurende de reis her en der verspreid te zijn geweest, verheugde men zich des te meer in het samenzijn van het gezin in de avond. Dan hadden degenen die buitenwerk verrichtten — verkenners, veerlieden, bruggenbouwers, wegwerkers, veehouders, of hooiers — hun werk volbracht en konden zij naar het kamp komen om te rusten. Met de rook van de kampvuren donker afgetekend tegen de achtergrond van de rosegekleurde wolken van de zonsondergang, kondigden de koeiebellens de komst aan van de vermoeide werkers. Menige vrouw kwam hen dan tegemoet lopen. Later, met de kinderen op schoot of rondom hen gezeten, bespraken zij de gebeurtenissen van de dag.

„Maar iedere dag werd besloten zoals hij begonnen was, met een aanroeping tot de Heer om Zijn genade, zonder dewelke stellig geen mormoon zich te ruste durfde te begeven. Bij het eerste gloren der sterren verstomden gelach en luidruchtig gepraat, de buurman ging zijns weegs, men kon nog het laatste lofgezang horen, en daarop het duizendstemmig gemurmel van opwellende gebeden als het zachte kabbelen van water dat langs de heuvels nederdaalde", schreef Thomas L. Kane.

Toen zij hun bestemming hadden bereikt, bemerkten de vrouwen, dat er toch nog bergen te beklimmen waren in de vorm van het inrichten van hun huishouding in de woestenijen van het Great Basin. M. Isabella Horne, die op 6 oktober 1847 in de vallei aankwam, heeft over de moeilijkheden die zij en andere vrouwen het hoofd moesten bieden verteld. Meneer Horne slaagde erin gedurende dat seizoen twee kleine van houtblokken opgetrokken kamers te bouwen voor ons gezin, dat bestond uit mijn man, mijzelf, vier kinderen en broeder en zuster Robert Holmes, die wij met ons hadden meegenomen, en toen wij het huis betrokken, waren er deuren noch vensters, noch vloeren.

Zij vertelt, hoe zij hun meubilair zelf maakten, daar zij slechts een stoel hadden meegebracht. Er werden gaten in de blokken van het huis gemaakt; daarin werden stangen in horizontale richting gestoken die aan het andere einde werden ondersteund door paaltjes die in de vloer waren gezet. Touw of riemen van ongelooide huid werden dwars over de stangen gespannen en vormden aldus een bed. De kasten werden eveneens gemaakt door in de houten muur kleinere stangen te steken en een koffer daarop te zetten. Gordijnen van bedrukt katoen werden ervoor gehangen om het stof buiten te houden. Er werden krukjes vervaardigd, die als stoel dienst deden, en als tafel gebruikte men kisten zolang men nog geen timmerhout ervoor kon vinden.

In maart 1848 woedde er een hevige storm, die tien dagen lang duurde en hun zoden dak doorweekte, met als gevolg dat de regen naar binnen sloeg. Broeder Horn maakte wagenovertrekken aan het dak en aan de voet van het bed vast om het water daarlangs te laten afdruppen zodat zij konden slapen. Over de tafel werd zeildoek uitgespreid. Zij kookten of deden ander huishoude-

lijk werk met een mantel om zich heen geslagen en een paraplu in de hand. Toen de regen buiten was opgehouden, regende het binnen nog geruime tijd.

Toen kwamen de slangen en de muizen. De slangen had men al spoedig weggejaagd of gedood. Maar de muizen glipten telkens weg, om later weer op te duiken in koffers, bedden en zelfs uit de mouwen van een jas. Men bedacht een val, die uit een besnoeid rond stuk hout bestond over een met water gevulde emmer geplaatst. Het middenstuk van de stok was plat en de kanten ervan besmeerde men met vet. Wanneer de muis kwam aangerend om zich van het vet meester te maken, kantelde het hout om en wipte zo de muis het water in. Toen ze later van hun buurvrouw zuster Haight jonge katjes kregen, verminderde het aantal muizen beduidend.

De enige die in de vallei een zeef bezat was zuster Leonora Taylor. Zij had namelijk een stuk buillinnen met zich meegebracht, dat zij bevestigde aan een houten raampje dat één van de mannen voor haar had gemaakt. Wanneer één der zusters witte beschutjes wilde maken, dan mocht zij die zeef lenen.

Op nog andere manieren hielpen de vrouwen elkaar. Toen Isabella eens hoorde, dat een buurvrouw haar huis geverfd had met een mengsel van rood zegellak, lampzwart en taptemelk, leende zij de overgebleven „verf“ en met een stuk vod bestreek zij er haar deuren en lijsten mee.

Hun moderne tegenhangers voorgaand, wendden de pioniersvrouwen hun vernuft aan, om de gereedschappen

die zij nodig hadden te vervaardigen. Uit katoengaren kregen zij visnetten. Lopen werden, na een bewerking met meel en reuzel ondergaan te hebben, tot ruwe kaarsen gedraaid, die als huisverlichting dienst deden. As werd tot zeep gemaakt. Door maïsstengels tot pulp de slaan en die dan met pompoen aan te dikken verkreeg men melasse.

Het eerste jaar was een drukke tijd met weinig vermaak. Maar de voortrekkers voelden zich vrij en gelukkig, omdat zij geen benden te duchten hadden. Zij bebouwden velden, die goed opgroeiden, en kweekten bloemen, die hun landelijke omgeving opfleurd. De eerste vruchtbomen schoten wortel. En tegen het tweede jaar, toen zij niet meer zoveel werk te verzetten hadden, konden zij tijd vinden voor gezellige bijeenkomsten, dansfeestjes, en andere activiteiten.

Het was een lange, moeizame tocht geweest uit Nauvoo, maar nu werd hun inspanning meer dan evenredig beloond. De huizen waren stevig gegrondvest, de velden geoogst, en de opbrengst voor de winter opgeslagen. Men had nu vrije tijd om geliefde vrienden op te zoeken. De voortrekkersvrouwen konden weer hun plezierige leven van regelmaat opvatten zoals het besturen van de huishouding en het leven van degenen om hen heen mooi en gelukkig maken. De tocht had hen geholpen te groeien in dienstbetoon, in geloof, in liefde, in kracht. Die eigenschappen zouden deze vrouwelijke avonturiers steeds bijstaan aan het koninkrijk Gods op aarde mee te helpen bouwen. ○

De huidige plaats van de vrouw in de Kerk

DOOR BELLE S. SPAFFORD
algemeen presidente van de ZHV

Vanuit de gunstige positie van de honderdste verjaardag van de oprichting van de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging zullen zij die nu haar bestemming leiden stellig met onwankelbare overtuiging terugblikken op het feit dat zo'n organisatie voor jonge vrouwen slechts door goddelijke inspiratie opgericht had kunnen worden.

Men moet wel vervuld zijn van een diep gevoel van dankbaarheid voor die grote vrouwenleiders, die door de jaren heen deze instelling hebben geprepareerd. Men moet wel de geïnspireerde leiding van de priesterschap met dankbaarheid erkennen, een leiding die voor de organisatie zonder onderbreking beschikbaar is geweest; men moet wel haast overstelpt worden door een gevoel van vreugde en voldoening over de bereikte resultaten.

Gedurende de afgelopen honderd jaar heeft de JVOOV het leven van honderdduizenden jonge vrouwen

aangeraakt en hun de idealen van de Kerk voorgehouden, hun denken ten goede beïnvloed, hun normen vorm gegeven en hen getraind om hun optreden meester te zijn. Zij heeft hun karakter ontplooid en hun de gelegenheid verschaft om hun talenten te ontwikkelen en die goedgegemaakt aan te wenden. Zij heeft hun een overvloed van afwisselende ervaringen in de samenleving geschonken. Niemand hoefde er ooit als toeschouster buiten te blijven bij gebrek aan activiteiten waarvoor haar talenten geschikt waren. De JVOOV is een krachtige invloed geweest bij het tot rijpheid brengen van jonge vrouwen van de Kerk, rijpheid in denken zowel als in optreden. Die krachtige invloed heeft hen ook geholpen een sterke getuigenis van het Evangelie te verkrijgen, dat het verlangen in hen heeft doen opkomen om gehoor te geven aan de wensen en de behoeften van de Kerk zoals die door haar gezagsdragers zijn omschreven.

President Heber J. Grant gaf de JVOOV deze indrukwekkende belofte:

„Terwijl u de jongemeisjes inspireert met de liefde voor God, voor het huisgezin en voor het Evangelie van Jezus Christus, met het verlangen om te trachten datgene te doen wat onze hemelse Vader welgevallig is, zult u groeien in vermogen, in kracht, en in de macht van God.“
(*Gospel Standards*, blz. 151.)

Deze belofte is nu waarlijk vervuld.

Niet alleen zijn de jonge vrouwen van de Kerk persoonlijk de fortunlijke begunstigen van het werk van de JVOOV geweest, maar ook heeft door middel van de activiteiten van deze grote organisatie de Kerk zelf onmetelijk aan kracht gewonnen.

De Zusters Hulpvereniging, bedoeld voor de volwassen vrouwen van de Kerk, erkent dat zij de JVOOV dank verschuldigd is. Terwijl de jonge vrouw door de natuurlijke processen van het leven ertoe wordt geleid om haar sfeer van belangstelling en activiteit uit haar jeugd te verschuiven naar die van de volwassen vrouw, zoekt zij vanzelfsprekend naar wegen waardoor deze zich veranderende belangstellingsfeer en behoeften gediend kunnen worden. Talloze duizenden jonge vrouwen die door de JVOOV zijn onderricht stapten op natuurlijke wijze over op het programma van de Zusters Hulpvereniging, vol vastberadenheid en toewijding. Zij nemen met zich mee vastheid van karakter, ontwikkelde talenten, bekwaamheden om leiding te geven en een toewijding aan de Kerk die tezamen een bolwerk van kracht vormen voor de Zusters Hulpvereniging bij het vervullen van de verantwoordelijkheden die haar zijn opgelegd als pendant-organisatie van de priesterschap.

De vrouw die heilige der laatste dagen is heeft een belangrijk aandeel in de aangelegenheden van de Kerk. Er wordt van haar verwacht, dat zij met al haar vermogens, voorzover die in overeenstemming zijn met de aard der vrouw, en onder de leiding van het gezag van de priesterschap, meehelpt aan de bouw van Gods Koninkrijk op aarde.

Zij neemt actief deel aan het werk van de Kerk. Zij dient als een echte zending; ze stimuleert haar zoons en dochters dat ook te doen, en bij talloze gelegenheden

verschafte zij de nodige financiële steun. Zij dient in de hulporganisaties van de Kerk. Zij wijdt talloze uren aan het verlenen van liefdediensten in de naam van de Kerk en steunt op loyale wijze andere soorten van Kerkelijke welzijnsdiensten. Zij wijdt zich aan genealogisch onderzoek en plaatsvervangend werk voor de doden in de tempels van de Kerk. Zulke diensten nemen toe naarmate de Kerk groeit.

President Heber J. Grant zwaaide de vrouwen grote lof toe met de woorden: „Ik ben mij ervan bewust, dat zonder het prachtige werk van de vrouwen de Kerk mislukt zou zijn geweest.“ (*Ibid.*, blz. 150.)

Al vanaf de eerste dagen van de Kerk hebben de vrouwen stem gekregen in de aangelegenheden van de Kerk. Zij hebben zij aan zij met de mannen hun stem uitgebracht iedere keer wanneer een kwestie in stemming kwam. De wil des Heren betreffende deze zaak werd in een openbaring duidelijk gemaakt aan de profeet Joseph Smith, Oliver Cowdery, en John Whitmer te Harmony (Pennsylvania) in juli 1830, drie maanden nadat de Kerk was georganiseerd. In die openbaring zei de Heer: „En alle dingen in de Kerk moeten met algemene instemming worden gedaan . . .” (L. & V. 26:2.)

Deze erkenning van het medezeggenschap van de vrouw was een vooruitstrevend denkbeeld in 1830, toen de vrouw nog geen politiek stemrecht had.

Het was het verlangen om de vrouw tot groter nut van de Kerk te brengen dat de zusters van Nauvoo ertoe bracht om de profeet te benaderen en hem te verzoeken dat zij georganiseerd mochten worden. Zij waren in hun individueel dienstbetoon ijverig geweest, maar zij voelden zich zeer beperkt in hun werk als enkeling. Het moet een bemoeiende ervaring voor hen zijn geweest toen Eliza R. Snow, die hen inzake hun verzoek om een organisatie bij de profeet had vertegenwoordigd, hun deze veelbetekenende woorden van de profeet overbracht: „Zeg de zusters, dat hun offerande door de Heer is aanvaard . . . Ik zal hen organiseren onder de priesterschap, naar het patroon van de priesterschap.“

Met de groei en uitbreiding van de Kerk heeft de bijdrage van de vrouwen, als we die vergelijken met de bijdrage van de zusters van Nauvoo, zich duizendvoudig vermenigvuldigd. Als wij de zegeningen die de mormoonse vrouwen nu genieten eens overdenken — zegeningen die misschien groter zijn dan die, welke iedere andere groep vrouwen te beurt vallen — mogen wij dan niet geloven dat de bijdrage van de vrouwen van nu door de Heer is aanvaard?

De leerstellingen van de Kerk verlenen vrouwen een positie van waardigheid en verantwoordelijkheid in Gods eeuwige plan voor Zijn kinderen. Het Evangelie leert dat verlossing en verhoging in het koninkrijk van onze Vader bedoeld zijn voor alle mensen ter wereld die oprecht van hart zijn, mannen zowel als vrouwen, door individuele gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen, die door de Heer zijn ingesteld en waarop deze zegeningen zijn gegrond.

Hoewel het priesterschap slechts aan mannen in de Kerk is gegeven, delen in zijn weldaden en zegeningen

de echtgenote en ieder lid van het gezin. Ouderling John A. Widtsoe heeft hierover eens als volgt gesproken:

„In de verordeningen van het priesterschap delen zowel de vrouw als de man. De deuren van de tempel staan open voor ieder getrouw lid van de Kerk. En men dient nota ervan te nemen, dat de hoogste zegeningen die daarin besloten liggen slechts geschonken worden aan man en vrouw . . . gezamenlijk. Geen van beide kan ze afzonderlijk ontvangen. In de Kerk van Christus is de vrouw geen aanhangsel, maar een gelijkwaardige partner van de man.“ (*Relief Society Magazine*, juni-juli 1943, blz. 373.)

Ouderling Bruce R. McConkie geeft in zijn bespreking van de leerstelling die opgetekend is in De Leer en Verbonden 131:1—4, de volgende gewichtige verklaring:

. . . hij (de man) kan de volheid van vreugde in dit leven noch eeuwige beloning in het hiernamaals als enkeling verkrijgen. De vrouw staat aan zijn zij als zijn mede-erfgenaar in de volheid der dingen. Verhoging en eeuwige vermeerdering is haar bestemming even zeer als de zijne.“ (*Mormon Doctrine* [Salt Lake City: Bookcraft, 1966], blz. 844.)

Onder de grote leerstellingen van de Kerk is er misschien niet één die zo verheven of zo bemoeiend is voor de vrouwen als de leer van de eeuwigheid van de familie-eenheid. Volgens wijlen president J. Reuben Clark, Jr. heeft het mormoonse gezin in een mormoonse huishouding drie grote functies te vervullen:

„Ten eerste — het moet haar leden een zodanig leven verschaffen dat hen in staat stelt om terug te keren naar de binnenste kringen van dat celestiale thuis vanwaar zij zijn gekomen — een verblijf met de hemelse Vader en Moeder tot in alle eeuwigheid.“

„Ten tweede — het (gezin) moet zijn plichten, rechten, en functies zodanig vervullen dat het op zijn beurt in staat wordt gesteld een celestiaal thuis te stichten dat in een eeuwigheid in het hiernamaals gelijkwaardig is in macht, gelegenheid en waardigheid met het celestiale thuis vanwaar wij zijn gekomen en waartoe wij zullen terugkeren.“

„Ten derde — het moet zodanig leven dat het de geesten die er nog op wachten om naar deze aarde te komen, aardse lichamen kan verschaffen die lichamelijke zowel als verstandelijke gezond zijn, want de geesten die aldus komen zijn de uitverkoren geesten, die het recht hebben verdiend door hun leven in hun eerste staat om voor hun tweede staat te komen naar de rechtvaardige huisgezinnen — naar hen die in waardigheid, belofte en gelegenheid zeer hoog staan; en dit gezin moet voor de geest die het uitnodigt om naar hun haardstede te komen een omgeving verschaffen die aan de strengste eisen van gerechtigheid moet voldoen. (*Relief Society Magazine*, december 1940, blz. 808.)

Wanneer wij de mormoonse familie beschouwen, dan komen wij onder de indruk van de ordelijkheid van haar organisatie. President Grant heeft ons eens gezegd:

„De zegeningen en beloften die voortkomen uit het feit dat men het leven samen begint, voor tijd en eeuwig-

(wordt vervolgd op blz 298)

De DOOR JOHN H. VANDENBERG

presiderende
bisschop
spreekt tot
de jeugd over:

Wat is een naam?

Een wijze vader gaf eens zijn zoon, die op het punt stond in militaire dienst te gaan, de volgende raad: „M'n zoon, als je straks van huis weggaat, zul je merken, dat je op jezelf bent aangewezen, dat je jouw eigen beslissingen zult moeten nemen. Denk er altijd aan, dat je mijn naam draagt. Ik heb geprobeerd om mijn leven zo in te richten, dat ik die naam nooit zou bezoedelen of die oer aan zou doen. Ik verwacht, dat jij dat ook doet.”

In de Schrift komt een soortgelijke raad voor, die eertijds door een andere wijze vader werd gegeven. Helaman, een van de grote hoofdrechtters der Nephieten, had zijn twee zoons naar hun voorvaders Lehi en Nephi genoemd. Toen deze twee mannen op het punt stonden zich aan zendingswerk te wijden, „herinnerden zij zich de woorden, die hun vader Helaman tot hen sprak. En dit waren zijn woorden:

Ziet mijn zoons, ik wenste wel, dat gij er aan zoudt denken de geboden van God te onderhouden, en dat gij deze woorden aan het volk zou verkondigen. Ziet, ik heb u de namen van onze eerste ouders gegeven, die uit het land van Jeruzalem kwamen. En dit heb ik gedaan, opdat, wanneer gij aan uw namen denkt, gij aan hen zult denken, en wanneer gij aan hen denkt, gij hun werken zult gedenken; en wanneer gij hun werken gedenkt, kunt gij weten, hoe werd gezegd en ook geschreven, dat ze goed waren.

„Daarom, mijn zoons, wenste ik wel, dat gij het goede zoudt doen, opdat van u hetzelfde moge worden gezegd en ook geschreven, als van hen is gezegd en geschreven.” (Hel. 5:5—7.)

Iedere jongeman of jonge vrouw heeft een naam, die hij of zij eer moet aandoen. Onze naam vertegenwoordigt ons bij onze medemens; hij komt langzamerhand te staan voor wat wij zijn. En het is onze plicht ervoor te zorgen, dat hij alles voorstelt wat rein, heilzaam en goed is.

De hele geschiedenis door hebben namen altijd een bijzondere betekenis gehad. Gedurende de vroeg-Ro-

meins tijd kregen jongemannen nooit een eigen naam totdat zij de *toga virilis*, of kleed der mannelijkheid ontvingen. Deze eigennamen hadden een bijzondere betekenis en werden gekozen om er het karakter van de betreffende jongeman mee aan te duiden.

In de Schriften zien wij dat de Heer de namen van getrouwe mannen veranderde om hen tot grotere dingen aan te sporen. Dat was bijvoorbeeld het geval met Abram, die de nieuwe naam kreeg van Abraham — „de vader van een menigte” — en met Jakob, die bekend werd als Israël — „vorst van God.”

Om uw naam eer aan te doen is het niet nodig, dat u prestaties levert die u de toejuiching van grote menigten van mensen bezorgen; u dient veeleer zo te leven, dat uw voorbeeld anderen beïnvloeden om goed te doen. Het zijn gewoonlijk de ogenschijnlijk kleine en eenvoudige

dinge die uw naam uiteindelijk eer aandoen. In het leven van Jezus komen veel gevallen voor waarbij de Meester daden verrichtte die door de verwaarde intellectuelen van zijn tijd genegeerd werden. President David O. McKay heeft eens het volgende gezegd: „... er wordt door geschiedschrijvers nergens over gerept dat Christus zou zijn geslaagd in die sferen waar de mensen gewoonlijk hun lauweren oogsten.” (*Secrets of a Happy Life*, blz. 99.)

De beste manier om uw naam eer aan te doen is door eenvoudige handelingen die van goedheid getuigen, door bijvoorbeeld hen te eren die u hun goede naam hebben gegeven. Sommige mensen zien deze gelegenheid om hun ouders te eren wel eens over 't hoofd. Sommige jongelui die met hun vrienden en collega's prettig kunnen omgaan, worden soms onstemd of zelfs kinderachtig en onerbiedig tegenover hun ouders thuis. Het is een teken van volwassenheid wanneer iemand zijn ouders wekt en aangenaam is en ererbiedig jegens zijn ouders en familieleden. Door thuis aangenaam en vriendelijk te zijn kan een jongeman zijn naam eer aandoen in de kring van hen die in zijn leven het meest betekenen — zijn ouders en zijn familie.

U dient erover te waken dat uw naam niet in verband kan worden gebracht met vuile taal, grofheid, hooghartigheid of onwelvoelig gedrag. Uw naam zal een etiket zijn voor wat u bent. Net zoals de namen Judas, Jezebel en Hitler vereenzelvigd worden met slechtheid, en net zoals de namen Jezus, Mozes en Lincoln verbonden worden met gerechtigheid en grootheid, zal ook uw naam ten slotte u kenmerken. Uw naam zegt niet alleen wie u bent, maar ook wat u bent. Wat uw naam vertegenwoordigt dient voor u van het grootste belang te zijn.

U kunt uw naam eer aandoen door te handelen zoals Helaman zijn zoons aanried: „... het goede . . . doen, opdat van u hetzelfde moge worden gezegd, . . . als van hen is . . . geschreven.” — namelijk „dat ze goed waren.” ○

Het maken van een plan voor het geven van uw les

Deel II
DOOR REX D. OINEGAR

Veel geslaagde leraars schrijven een groot deel van hun succes toe aan het feit dat zij planmatig te werk gaan. In deel I van „Het maken van een plan voor het geven van uw les“¹⁾ werd een leidraad bij het voorbereiden van een les voorgesteld. U zult merken, dat de hieronder gegeven puntenlijst die leidraad op de voet volgt.

Een puntenlijst kunt u gebruiken als u iets snel wilt opzoeken terwijl u bezig bent met uw voorbereiding. Hang hem goed zichtbaar op daar waar u uw zondagschoollessen voorbereidt. Neem, voordat u uw lesmateriaal begint te lezen, de puntenlijst snel door om uw geest in te stellen op de te volgen werkwijze. Als u de punten die op de lijst voorkomen weer even in uw geest

gegrift hebt, zal dit tot grotere doeltreffendheid leiden bij het maken van uw lesplan en ook de tijd benodigd voor de voorbereiding van een uitstekende les aanzienlijk bekorten.

Neem, direct nadat u de les hebt behandeld, de lijst weer even door. Dit helpt u om tot een beoordeling van uw lesbehandeling te komen wanneer die nog vers in uw geheugen ligt. Zo'n zelfbeoordeling is een prachtige stimulans om uw onderricht te verbeteren.

¹⁾ De Ster, augustus 1969, blz. 000

HET MAKEN VAN EEN PLAN VOOR HET GEVEN VAN
UW LES PLANNING YOUR LESSON PRESENTATION

Lijst te gebruiken bij het maken van een lesplan
Vóór de behandeling van de les

Beantwoord bij het voorbereiden, van uw les en vlak voor u de les behandelt ook weer de volgende vragen:

Ja   Neen

1. Heb ik de hoofdgedachte (Evangeliebeginsel) die de leerlingen uit de les dienen te putten wel opgeschreven?   —   —
2. Heb ik duidelijk en begrijpelijke doelstellingen voor deze les opgeschreven?   —   —
3. Heb ik de nodige maatregelen getroffen:
  - a. om mij geestelijk voor te bereiden om de les te kunnen brengen?   —   —
  - b. om geschikte benodigdheden te verkrijgen voor het geven van de les?   —   —
4. Heb ik rekening gehouden met de behoeften van de leerlingen:
  - a. als groep?   —   —
  - b. individueel?   —   —
5. Heb ik ervoor gezorgd de verhouding tussen de te onderwijzen Evangeliebeginselen en het leven van de leerlingen in mijn klas vandaag AANSCHOUWELIJK TE MAKEN?   —   —

	Ja	Neen		Ja	Neen
6. Heb ik ervoor gezorgd, dat de leerlingen de te onderwijzen Evangeliebeginselen zullen BESPREKEN :			9. Heb ik ervoor gezorgd, dat ik al het materiaal bij elkaar heb om deze les doeltreffend te kunnen geven?	—	—
a. met elkaar?	—	—	Na de les		
b. met mij?	—	—	Stel, om er zeker van te zijn dat u uw les juist beoordeelt, uzelf deze vragen:		
7. Heb ik ervoor gezorgd, dat de leerlingen de te onderwijzen Evangeliebeginselen ook zullen TOEPASSEN :	—	—		Ja	Neen
a. tijdens de les?	—	—	1. Heb ik de lijst gebruikt om mijn manier van lesgeven te beoordelen?	—	—
b. na de les?	—	—	2. Heb ik mijn les samen met de super-intendent besproken?	—	—
8. Heb ik in mijn lesplan een TAAK opgenomen?	—	—			☐

Mormoonse humor

Twée broeders ontmoetten elkaar op een stralende zondagochtend. Ze waren beiden in een opgewekt humeur, en na een vrolijke begroeting vroeg de een aan de ander hoe het met hem ging. „Ach“, was het antwoord gekscherend, „gezond maar arm.“ „Betaal dan je tiende.“ was daarop het vlotte wederwoord.

Gezamenlijke opzeggingen voor oktober 1969

De navolgende teksten dienen in september door de leerlingen van de leergangen 15 en 19 uit het hoofd geleerd te worden, en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagsschooldienst van 5 oktober 1969.

LEERGANG 15:

(De eerste twaalf apostels werden door Jezus geroepen en aangesteld om het Evangelie te prediken en de bezochten te helpen.)

„En Hij stelde er twaalf, opdat zij met Hem zouden zijn, en opdat Hij dezelve zou uitzenden om te prediken;

En om macht te hebben, de ziekten te genezen, en de duivelen uit te werpen.“

— Markus 3:14, 15.

LEERGANG 19:

(De eerste vereiste voor hen die in de tegenwoordigheid van God terug willen komen is geloof; het vertrouwen dat Hij bestaat en dat Hij van Zijn kinderen houdt en ze zal zegenen.)

„Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken.“

— Hebreë 11:6.

Robert Cundick

Avondmaalsopzeggingen voor september

Senior-zondagsschool

„Er is geschreven, dat de mens bij brood alleen niet zal leven, maar bij alle woord Gods.“

— Lukas 4:4.

Junior-zondagsschool

„Want ik zeg u, dat al het goede van God komt.“

— Alma 5:40.

GAAT NAAR DE OOV

De OOV is de plaats waar het élan van de jeugd zich vermengt met een onse rijpheid en tot een geestelijke en recreatieve ervaring wordt voor allen die erbij betrokken zijn. De statistieken die op de laatste algemene conferentie van de Kerk werden gegeven wijzen uit, dat meer dan 300.000 jonge vrouwen en 300.000 jongemannen nu als lid actief deelnemen aan deze organisatie.

In het afgelopen jaar werd de volgende resolutie voorgesteld door een groot bestuurslichaam ter herdenking van de viering van de honderdste verjaardag van de oprichting van de JVOOV. De resolutie werd aangenomen door mannen en vrouwen die doordrongen zijn van de betekenis die de OOV heeft gehad zowel in hun eigen leven als in dat van jonge mensen over de gehele wereld. Oschoon deze resolutie betrekking heeft op de vrouwen, gelden de fundamentele beginselen ook voor de mannen.

„Een gemeenschappelijk besluit van de 38ste wetgevende macht van de staat Utah, lovende de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging vanwege haar constructieve en waardevolle invloed op de jeugd in deze tijd en gedurende de laatste 100 jaren. De wetgevende macht van de Staat Utah, overwegende,

„dat honderd jaar geleden, op 28 november 1869, Brigham Young, Gouverneur van het Gebied Utah, zijn oudste dochters bijeenriep in de zitkamer van het Lion House en hen organiseerde in de „Retrenchment Association“, later bekend als de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging, hen vermanende om „Zich in alles te beperken wat slecht en waardeloos is en zich te ontwikkelen in alles wat goed en schoon is,“ en

„dat deze vereniging, genoemde idealeen 100 jaren gevolgd hebbende, thans is gevestigd in iedere provincie van de staat Utah, in iedere staat van de Unie, en in vele landen in het buitenland, en

„dat vele gezinnen in Utah gesterkt zijn, worden en zullen worden door de deelname van Utah-se meisjes aan heilzame en veredelende activiteiten waarvan de omvang nader aangeduid wordt door de hiernavolgende cijfers, ontleend aan de betreffende statistische gegevens van het vorige jaar:

6.000 dansen werden onder auspiciën van de OOV opgevoerd.

22.000 meisjes leerden zich beter uit te drukken door sprekersfestivals, debatten, en leescursussen georganiseerd door de OOV.

14.000 meisjes werden beter voorbereid op het beleven en zich verheugen in de re-creatieve waarden van de natuur door JVOOV-kampen in Utah te bezoeken.

24.000 meisjes namen deel aan OOV-toneelspelen en roadshows.

Nog vele duizenden werden fysiek krachtiger en sociaal beter aangepast door softball, basketball, volleyball en andere takken van sport te beoefenen die door de OOV zijn georganiseerd.

„dat deze vereniging thans haar eeuwfeest viert

STELT DAAROM VOOR, dat de plenaire zitting van de 39ste wetgevende macht van de staat Utah haar bewondering voor de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging en haar ambtenaren en leraars van

vroeger en nu te kennen geeft; de idealen van de vereniging, welke een betere vrouwelijke staat, betere gezinnen, en een betere staat opbouwen, aanbeveelt; haar vertrouwen uitspreekt in de bekwaamheid, het edel karakter, en het hoge idealisme van het overgrote deel van de jonge mensen in onze staat; en haar wens uit, dat allen — jongeren, leraars en leiders — zich ten zeerste mogen verheugen in de viering van haar honderdjarig bestaan gedurende het jaar 1969.

De verklaringen die hierin naar voren zijn gebracht zijn niet louter woorden die ergens gedrukt staan, maar levende ervaringsfeiten die niet betwist kunnen worden.

Wij zouden genoeg voorbeelden kunnen lichten uit de dossiers van een JVOOV of JMOOV overal ter wereld, maar wij volstaan met er twee aan te halen. In de 3de Wijk van de Ring Ensign in Salt Lake City (Utah) werd een toneelstuk in drie bedrijven, „The Miracle Worker,” geregisseerd en opgevoerd door een rolbezetting en spelleiding van jongemensen die allen negentien jaar oud waren of jonger. Het was een rijke ervaring in dramatische kunst vanaf het moment dat het doek opging totdat het na het laatste bedrijf werd neergelaten.

„The Miracle Worker” is geen onbekend stuk. Het is in veel landen op het toneel en op het witte doek gebracht. Het gaat over een belangrijke periode in het leven van Helen Keller, die Amerikaanse van geboorte was, en tot grote hoogten uitsteeg door haar tweeledige handicap, blindheid en doofheid, te overwinnen. Door de volharding en liefde van een trouwe metgezellin, Anne Sullivan, werd het wonder voltrokken toen Helen haar eerste woord „water” uitsprak.

Toen na deze dramatische opvoering het doek werd neergelaten, viel er even een doodse stilte in de zaal, waarop een donderend applaus volgde, en het publiek als één man opstond om staande hulde te brengen.

Dat waren OOV-jongeren. De regisseur, een jongen van nog maar net negentien, ontving een roeping om op zending te gaan twee weken na de voorstelling. Anne Sullivan werd gespeeld door een jong meisje van zeventien. Het toneeldécor was prachtig uitgevoerd. Toen de bisschop van de 3de Wijk Ensign zijn leden toesprak op hun vasten- en getuigenisvergadering, gehouden na de opvoering, zei hij: „Deze OOV-uitvoering heeft meer gedaan om de leden van de wijk nader tot elkander te brengen dan iets anders dat wij hebben gedaan.”

In het voorjaar en in de eerste maanden van de zomer werden er een groot aantal dansvestivals gehouden in de wijken, ringen, gemeenten en districten van de Kerk. Sommige daarvan werden gehouden in verband met het traditionele Goud-en-groen-bal. Een lid van het algemeen bestuur, dat van een officieel bezoek aan zo'n bal terugkwam, merkte op: „Deze prachtige jonge mensen putten zich eenvoudig uit om een festival zo groots mogelijk te maken.”

Zaalopvoeringen worden er voorbereid, waarbij de versieringen variëren van eenvoudig maar toch schoon tot elegant zonder luxieus te zijn. Bij één zo'n gelegenheid werd van een Japans motief gebruik gemaakt. Er waren nagemaakte riviertjes met kleine bruggen over-

heen. Het plafond was op z'n oosters versierd. De meisjes die verfrissingen rondbrachten droegen prachtige lange gewaden met manderijse kragen.

De dossiers van het danscomité staan vol met beschrijvingen van dansfestivals die gehouden zijn in Scandinavië, de Slavische landen, Engeland, Ierland, Schotland, Hawaï, Samoa, in Aziatische en Zuid Amerikaanse landen. Het budget van de OOV is in alle landen van beperkt omvang, maar de creativiteit van de jeugd met betrekking tot materiaal en vakmanschap hebben kunstwerken voortgebracht.

Kerkelijke gezagsdragers en die van de overheid stand gebracht wordt en voor al het goeds dat de jeugd overal ter wereld zijn met ontzag vervuld voor wat er tot verkrijgt als zij betrokken wordt bij en „GAAT NAAR DE OOV.”

(vervolg van blz 293)

heid, in een tempel van de Heer, kunnen op geen andere wijze worden verkregen, en waardige mormoonse jongemannen en jonge vrouwen die zo het leven samen beginnen zullen ondervinden dat hun eeuwige verbintenis onder het eeuwig verbond de grondslag vormt waarop zijn gebouwd vrede, geluk, deugdzaamheid, liefde en alle andere waarheden van het leven hier op aarde en in het hiernamaals.” (*The Improvement Era*, april 1936, blz. 199.)

De man is bij Goddelijk besluit het hoofd of de presiderende ambtenaar: hij is de gezinsverzorger. De vrouw is zijn gezellin en helpster; zij is degene die de kinderen baart en hen groot brengt. In deze taak vindt de vrouw niet alleen haar Goddelijke zending maar ook haar grootste levensvervulling. Deze bij Goddelijke verordening ingestelde arbeidsverdeling om de gezinseenheid te vormen, in stand te houden en te beschermen maakt de ene ouder niet minder belangrijk dan de andere; en indien zij in hun afzonderlijke taken gerespecteerd worden, dan leggen zij de zekerste grondslag voor het welzijn van het gezin.

Daar de plaats van de vrouw in de Kerk door Goddelijk besluit is bepaald, verandert ze niet van tijd tot tijd. Ze blijft onveranderlijk. Ze is dezelfde vandaag als gisteren; ze zal morgen dezelfde zijn. Als de vrouw haar plaats en functies die God voor haar bestemd heeft grijpt, dan zullen de rijkste levensvervulling en de grootste eeuwige beloningen haar ten deel vallen. Gezegend boven alle vrouwen ter wereld zijn die vrouwen van de Kerk die deze kennis bezitten.

JEUGDACTIVITEITEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING.

De foto toont een typisch straatfeerleetje van het zendingswerk, zoals het in Nederland en in België is ingesteld. Het vindt meestal plaats op de zaterdagmiddagen als de jeugd uit de verschillende gemeenten en wijken te zamen met de zendingen het Evangelie prediken in de drukke winkelstraten.

Velen die op deze manier met de Kerk in contact zijn gekomen, hebben afspraken gemaakt met de zendingen en zijn gedoopt.

Deze activiteiten zijn een opbouwende kracht zowel voor de zendingen als ook voor onze jeugd, en dragen zeer veel bij tot de groei van de Kerk.

Tijdens de districtsconferentie te Groningen op 8 juni 1969 zong het zangkoor van de Gemeente Groningen, en droeg daarbij veel bij tot een goede sfeer. Het koor staat onder leiding van br. Berend Feenstra; zr. Klaske Dallinga-Siekman is de organiste.

President Heino Dallinga (links) reikte op 8 juni 1969 tijdens de districtsconferentie te Groningen onderscheidingen uit aan: (van links naar rechts) Foppo Wolthers, Auke D. Aukema, Harmtenus Wolthers, Jonny Winkel, Budde Gout, Willem F. Feenstra, Martin S. Gout, Jacob Weening, Jan Weening en Grietus Streuper.

Twee weken full-time zending

Om de jeugd in Nederland en België in de gelegenheid te stellen om uit de eerste hand te weten te komen wat zendingswerk eigenlijk wel is en om het aantal werkuren te verhogen, werden de volgende jongemannen voor een twee-weekse zending geroepen:

Mark Tuffin, Antwerpen
Ad de Gruyl, Hilversum
Robbert J. v. d. Vlis, Best (N. B)
Johannes Kabel, Hengelo
Max H. v. d. Put, Den Haag
Gerard J. A. Beute, Den Haag
Wilfried Decoo, Antwerpen
Humphrey R. de Ceunink van Capelle, Hengelo
Jan Weening, Groningen
George P. Tuffin, Antwerpen
Foppo Wolthers, Groningen
Michael W. Beuger, Den Haag
Grietus Streuper, Groningen

Deze jongemannen zullen in Utrecht en in Haarlem te werk gesteld worden. Zij zullen de full-time collega's zijn van de gewone zendingen en al het werk doen dat door deze zendingen gedaan wordt. Voordat zij uitgezonden worden, zullen zij de eerste discussie kennen en bekend zijn met de vijf andere. Verwacht wordt dat door deze methode iedere jongeman een groot verlangen zal krijgen om een volledige zending te vervullen en om na zijn terugkeer de zendingen en om zijn eigen gemeente beter bij te kunnen staan.

Wij zijn ervan overtuigd dat hierdoor ook het verlangen van de leden om zendingswerk te doen versterkt zal worden.

HERINDELING VAN DE ZONES

Op 1 juli 1969 vond een ontmoeting plaats tussen de zoneleiders – zie foto – en de districtsresidenten.

De Noordoostelijke Zone werd gesplitst in de Zones Groningen en Gelderland-Overijssel. De Zuidelijke Zone werd gesplitst in Eindhoven en Antwerpen.

Om de functies in de nieuwe organisatie te bezetten werd ouderling Robert C. Lofgran geroepen als zoneleider over Groningen, terwijl ouderling Douglas Jacobs de leiding zal nemen over Gelderland-Overijssel.

De Zuidelijke Zone werd gesplitst met ouderling Brad K. Risemay als leider in Antwerpen terwijl ouderling Henry S. Florence over de Zone Eindhoven blijft gaan.

Voorste rij: de ouderlingen Robert C. Lofgran, Henry S. Florence en Brad K. Risemay.

Achterste rij: de ouderlingen David S. Robertson, Douglas Jacobs en Frank v. d. Sloot.

DOOPDIENSTEN

De foto vertoont een van de vele doopdiensten die overal in Nederland gehouden worden. In dit geval is het de familie Nooijen die op 19 juni 1969 in Amsterdam gedoopt werd. Een interessante bijzonderheid is dat de moeder van zuster Nooijen uit Breda overgekomen is om tegelijkertijd gedoopt te worden. De zendingelingen op de foto zijn Harrison en Bedford.

Het is opmerkelijk dat in vergelijking met de vorige maanden de doopdiensten gedurende juni meer dan verdubbeld zijn. Dit is een gevolg van de instructies die br. Packer ons gegeven heeft. Hij haalde steeds weer het gedeelte uit afdeling 4 van de Leer en Verbonden aan waarin staat dat het veld reeds wit is om te oogsten. Hij toonde ons dat de Kerk in Nederland alle dingen heeft die nodig zijn voor een goede groei. We hebben een tempel en vele leden zijn er reeds geweest die anderen kunnen opwekken om te gaan. We hebben het Kerkelijk Vertaalbureau om ons de les- en instructieboeken te verschaffen die zo hard nodig zijn voor het werk, evenals de andere boeken die ons onze getuigenissen versterken.

Vermoedelijk is een van de grootste drijfveren van de groei van de Kerk dat vrijwel alle gemeenten geleid worden door lokale leiders, en dat dit leiderschap steeds efficiënter wordt, zodat er velen, zelfs al zijn zij nog niet zo lang aan de Kerk, toch de gelegenheid krijgen om in verschillende functies in de gemeente werkzaam te zijn.

Voor een groot gedeelte is de vooruitgang ook toe te schrijven aan de leden van de Kerk, die door het bundelen van hun geloof bidden voor vele dopen. Als er meer personen gedoopt zullen worden, zullen we merken dat vele klieke problemen in de gemeenten op-

gelost zullen worden en dat het enthousiasme en de wil tot overwinnen toe zal nemen.

Een ieder van de zendingelingen verzoekt elk lid van de Kerk dan ook om met hen dagelijks te bidden voor het toetreden van vele leden.

VERTROKKEN

Bruin, Barend en Johanna W.,
Salt Lake City (Utah)
Dissel, Erris,
Salt Lake City (Utah)
Last, Tine, J.,
Alkmaar (Naderland)

deLight, Carl H.,
Layton (Utah)
Meyn, Fred en Neeltje,
Salt Lake City (Utah)
de Mik, Gregory,
Westlake Village (Californië)

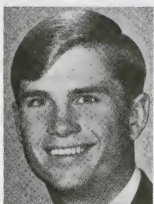

Schow, Lynn Jay,
Escalante (Utah)
van den Wijngaert, Marie J.,
Logan (Utah)

AANGEKOMEN

Haase, David, A.,
Fillmore (Californië)
Harward, Byron L.,
Provo (Utah)
Hoglund, Michael J.,
Pleasant Grove (Utah)
Hull, Thomas R.,
Preston (Idaho)

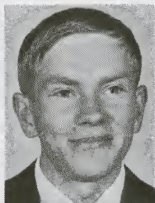
de Juncker, Ronald O.,
Las Vegas (Utah)
Lamb, John C.,
Gilbert (Arizona)
Loveridge, LuJuana J.,
Salt Lake City (Utah)
Mott, Terrance L.,
Veradale (Washington)

Murray, Gary R.,
Kansas City (Kansas)
Purser, Eugene L.,
Roy (Utah)
Smart, Don „Z“.,
Salt Lake City (Utah)
Smith, Lanny R.,
Salt Lake City (Utah)

Taylor, Kelle H.,
Morgan (Utah)
Webster, Bart H.,
Rexburg (Idaho)
Hemingway, Paul V.,
Salt Lake City (Utah)
van Leeuwen, Kirk,
Salt Lake City (Utah)

Schofield, Calvin D.,
Roy (Utah)
Shurtliff, Steven E.,
Ogdens (Utah)
van Straten, Robert H.,
Murray (Utah)

GENEALOGIE

Met ingang van 1 oktober 1969 mogen er weer genealogische gegevens ingezonden worden. Men dient echter wel gebruik te maken van de volgende formulieren:

Individueel Inzendingsformulier catalogusnummer EGA 54

Inzendingsformulier voor huwelijk catalogusnummer EGA 55.

Ook het nieuwe „Handboek voor het inzenden van namen voor tempelverordeningen“ is verkrijgbaar onder catalogusnummer EGA 53.

GEBOURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Almelo

Wild, Marjan, 31 mei

Wild, Corine Magdalene, 31 mei

Amersfoort

Lans, Theodorus Franciscus, 25 juni

Lans-Issan, Siti Messie, 25 juni

Breda

Martens-Brandes, Maria Jacoba Alexandrina, 19 juni

Brussel

Moulin, Danielle Jeanine Marie, 7 juni

Moulin-Baur, Louise Jeanne, 7 juni

Porter, George, 8 juni

Porter-de Munck, Rachel B. Y. J., 8 juni

Porter, Patrick George, 8 juni

Porter, Ann Mary Jane, 8 juni

Porter, Jennifer Lynn, 8 juni

Porter, Peter John, 8 juni

Eindhoven

van der Poel Marius Cornelus, 26 juni

Enschede-Hengelo

Vluttert, Maria A. H., 13 juni

Vluttert, Johannes Gerhardus, 13 juni

Groningen

Kobes, Teunis, 30 mei

Zurhaar, Johan W., 30 mei

Zurhaar-Keur, Catharina Jacoba, 30 mei

Heerlen

Snel, Johannes Augustinus, 13 juni

Den Helder

Koningstein, Trijntje, 19 juni

Leeuwarden

Ruiter- van der Tas, Antonia, 6 juni

Ruiter, Geertje, 6 juni

Ruiter, Arina, 6 juni

Ruiter, Marijke, 6 juni

Utrecht

Warner, Allison Anne, 6 juni

Verbon, Petrus Johannes, 6 juni

Verbon-Valkenburg, Jacoba, 6 juni

Kraan, Hendrik Laendert Gerhard, 25 juni

Kraan-Schimmel, Gerritje Marijtje, 25 juni

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING**Amsterdam**

Nooijen, Cornelis Adrianus, 19 juni

Nooijen-Martens, Josephina Andrea Petronella, 19 juni

Nooijen, Helena Maria Antonia Janek, 19 juni

Nooijen, Lambertus Johannes Leonardus, 19 juni

Nooijen, Cornelis Johannus Maria, 19 juni

Den Haag

Jongejan, Leendert, 19 juni

Rotterdam-Zuid

't Hoen-Plaisir, Teuntje Elizabeth, 5 juni

't Hoen, Cornelis Adrianus, 5 juni

Mackenzie, Francis Bertus, 27 juni

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP**Antwerpen**

Troffaes, Josephus Ernest Eugenia, diaken, 1 juni

Wins, Leo, ouderling, 11 mei

Deventer

Naumann, Frank Timothy diaken, 4 mei

Naumann, Jopie Christiaan, leraar, 4 mei

Haarlem

Schurwer, Johannes Theodorus, ouderling, 14 april

Hengelo

Kabel, August, leraar, 1 juni

Nijmegen

de Groot, Henri, priester, 8 juni

Hollandse Ring

Heerebout, Cornelis Pieter, leraar, 2 maart

van der Spek, Dirk jr., zeventiger, 9 maart

Dettingmeijer, Theodorus Johannes, priester, 13 april

Mensink, Rudolf Albert, leraar, 4 mei

den Brouwer, Pieter Dirk, ouderling, 25 mei

Dettingmeijer, Theodorus, Johannes, ouderling, 25 mei

GEBOREN**Antwerpen**

Mouton, Mark, 17 april

Haarlem

Vink, Carol Audrey Denice, 2 mei

Heemstede

Hopman, Remco Jouw, 11 mei

OVERLEDEN**Almelo**

Brongers-Buist, Gertin, 30 april

Arnhem

van der Graaf-Jansen, Margaretha, 14 april

de Heus, Jan, 14 juni

GEZEGEND

Tjon a Loi, Claudia Mathilde P. Y., 2 maart

Tenthof van Noorden, Nancy Caroline, 1 juni

de Regt, Mariene Esmeralda, 1 juni

OVERLEDEN

Roelfsema, Jacob, 9 april

MUTATIES IN GEMEENTEBESTUREN IN DE MAAND JUNI

President van het District Eindhoven – van Lottum, H.

Public Relations Director voor de Zending – Kirschbaum, C. R.

(vervolg van blz 284)

gen succesvol zijn gebleken zullen waarschijnlijk in het volledige programma worden opgenomen.

Maar de evangeliebeginselen zijn eeuwig en de raad en de vermaning van president Brigham Young die hij zijn dochters 100 jaar geleden gaf zullen nog altijd het uitgangspunt vormen van waaruit de OOV zal groeien. In 1930, de honderdste verjaardag van de Kerk, schreef Ruth May Fox, presidente van de JVOOV, een lied dat een graag gezongen liedje is geworden van de OOV: „Zo vast als het Rotsgebergte.“ Misschien wordt de koers die de JVOOV gedurende de afgelopen 100 jaren ingeslagen heeft en in de komende 100 jaren ook nog wel zal volgen het best geïllustreerd met enkele woorden uit dat lied:

Wij gaan onze Koning bouwen
Op die rots een vorst'lijk hof
Een paleis waarin zal schallen
Ons lied van dank en lof
Voor d' erf'nis die z'ons gaven
Niet van goud of werelds goed
Maar een onverwelkbare zegen
Van liefd' en levensmoed

(vervolg van blz 286)

„Ja, alles, wat in zijn jaargetijde uit de aarde voortkomt, is voor het welzijn en gebruik van de mens geschapen, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden;

„Ja, voor voedsel en kleding, voor smaak en reuk, om het lichaam te versterken en de ziel te verkwikken.

„En het behaagt God, dat Hij de mens dit alles heeft gegeven; want het werd geschapen met het oogmerk om met oordeel te worden gebruikt, *niet overmatig, noch mogen ze onrechtmatig worden verkregen.*

„En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen; en tegen niemand anders is Zijn toorn ontstoken.“ (L. & V. 59:17:21. Cursivering van de schrijver.)

Dr. J. Louis Schricker, Jr., leraar Evangelieleer aan de zondagsschool van de 13de Wijk van Monument Park (Salt Lake City), is een neuro-chirurg en zeer ervaren in de problematiek van het gebruik van verdovende middelen.

Iets aan de gang zien komen

door RICHARD L. EVANS

van de Raad der Twaalven

„Het leven,“ aldus Benjamin Disraeli, „is iets dat al tuimelend door perioden van op- en neergang heen voorschrijdt.“ — „met zijn koortsachtige haast, zijn versplinterde oogmerken,“ heeft Matthew Arnold daar nog aan toegevoegd. Er zijn tijden, dat wij allen ons overbelast voelen, met schulden, verplichtingen, zoveel ongedane zaken, zoveel dingen die nog gedaan moeten worden — zorgen, problemen, en soms, zo lijkt het ons toe, ons aandeel in leed. En wij vragen ons af, hoe wij ooit op al die plaatsen kunnen zijn waar wij heen moeten, al die dingen kunnen doen die gedaan behoren te worden, onze verplichtingen kunnen nakomen, en de last van onze zorgen kunnen dragen, daar wij ons, naar het schijnt, in teveel verschillende richtingen splitsen, teveel wegen tegelijk bewandelen — en voelen dat wij niets voltooien, met niets tot afrekening komen en niets in bedwang hebben, maar slechts bezig zijn paperassen te verwisselen en problemen te verschuiven. In een vriendelijke raad, afkomstig van een onbekende bron, wordt de „één tegelijk“ — aanpak voorgesteld om aan dat alles het hoofd te kunnen bieden. „Als wij bergen van een afstand bekijken,“ wordt ons in die raad gezegd, dan komt het ons voor, dat zich niet te beklimmen zijn, maar toch zijn zij dat wel, en de manier waarop wij de tocht naar boven moeten aanvangen is om de eerste stap te doen. Vanaf dat ogenblik zijn de bergen niet zo hoog meer. De hellingen die ons van een afstand zo steil lijken, schijnen minder te glooien naarmate wij dichterbij komen.“ Iedere taak in het leven wordt gemakkelijker als wij die aanpakken volgens het „één tegelijk“-beginsel. Eén stap — het begin maken, er ergens iets aan doen, iets aan de gang zien komen — geeft ons de zekerheid, dat wij op de goede weg zijn en dat het oplossen van problemen mogelijk is. Om een zonderling gezegde aan te halen: „Als je twee konijntjes najaagt, dan zullen beide ontkomen.“ Niemand is zomaar ineens overal voor bekwaam. Wij dienen te kiezen wat belangrijk is, wat mogelijk is, en moeten dan beginnen waar wij zijn, met wat wij hebben. En als wij dan beginnen — en door blijven gaan — zullen de last, de zorg, de twijfel, en het gevoel van malaise beginnen op te trekken en lichter worden. Wij kunnen niet altijd alles doen, maar wij kunnen wel nu iets doen, en dat iets doen zal helpen om onze last te verlichten en onze zorg te verminderen. „Het begin,“ heeft Plato eens gezegd, „is het belangrijkste van alles.“